Ketabton.com

د موبایل یارانه

لیکوال: محمد غازي نوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال خبرې

کله چې مې "د موبایل یارانه ناول" ولیکه، نو ما دا تصور نه کاوه چې دا به دومره محبوبیت ومومي. خو کله چې خلکو ولوست، خپل نظرونه یې راکړل، او له ناول سره یې تړاو پیدا کړ، نو ما پرېکړه وکړه چې د دې کیسې دوهم پړاو هم ولیکم.

"د موبایل یارانه – دوهم پړاو" د مینې، امید، او د ژوند لوړو ژورو نوی داستان دی. دا ځل کیسه د واده وروسته مرحله ښیي، چېرې چې مینه له نویو ازموینو سره مخامخ کېږي.

خو دلته یوه بله خبره هم ده چې یادول یې مهم ګڼم. ځینې کسانو دا ناول زما له اجازې پرته، بلکې په خپل نوم، په ویب‌سایټونو کې پورته کړی. د لیکوال لپاره تر ټولو لویه ناهیلي دا ده چې د هغه هڅې بل څوک د ځان وګڼي. زه ټولو لوستونکو ته خواست کوم چې اصلي لیکوال ته درناوی ولري او د کتاب حقوق مراعات کړي.

"د موبایل یارانه" زما له زړه راوتلې کیسه ده، که دې ولوسته، که دې احساس کړه، نو دا د لیکوال لپاره تر ټولو ستر افتخار دی.

—محمد غازي نوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روژې مازیگر و، د ژمي یخه هوا چلېده. لگیا وم خپل کالي مې پرېمنځل، چې د موبایل د پیغام غږ شو. موبایل مې خلاص کړ او لاړم د پیغام پاڼې ته. چې گورم، یو ناآشنا نمبر دی.

لیکلې یې وو: "ډېره ښښنه غواړم، موبایل مې کور کې په بیک کې پاتې وو او بیک په کوټبند کې ځوړند وو".

ما ورته په پیغام کې ولیکل: "ورور یې که خور؟ نمبر دې غلط کړی".

بېرته یې ځواب راکړ: "ته څه کاره یې چې هرڅوک یم؟"

غصه مې راغله. د وړو موبایلو پیغام مینو کې یو آپشن دی د "چټ" په نوم. هغې کې مې ورته نمبر ولیکه او کوټه مې په بټن کېښود. دېرش، دوه دېرش خالي پیغامونه مې ورته ولېږل.

په دې دوران کې یې یو پیغام راغی: "ښښنه غواړم، نمبر مې غلط کړی ".

او بل پیغام یې راولیږه: "دا څه کوي دومره ډېر پیغامونه؟"

ما ورته ولیکل: "سمه ده چې نمبر دې غلط کړی، بیا پیغام مه کوه. لگیا یم کالي پرېمنځم او روژه ماتی به هم تیاروم ".

زه نو په دې وخت کې په یوه ځای کې مسافر وم. وظیفه مې وه، چې هر څه مې خپله ځانته کول.

بل پیغام یې وکړ: "گرانې، ستا لاسونه به څومره درد کوي. زه درسره کومک شم ".

ما زړه کې وویل: "رازه! لک تنگ یې کړه. کېدای شي دا کوم هلک وي." ازار ورکړه .

ما ورته ولیکل: "نه گرانه، مننه. نور پیغامونه مه کوه. که ورونه مې راغلل، بیا راپسې غصه کېږي".

کالي مې خلاص کړل.

دیک مې شروع کړ. بیا یې پیغام وکړ: "گرانې څه کوې؟ "

ما وویل: "دیک کوم ".

هغې بیا وویل: "څه پخوې؟ "

ما ورته وویل: "گرانه، که نږدې وای، ستا سر مې پخو، اوس لیږوگان بینډې پخوم ".

هغې وویل: "گرانې، ستا د لاس کتغ به څومره خوند کوي ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "نور بس که، چې دا روژه ماتی تیار کم، بیا پیغام درته کوم".

شپه شوه، او یولس بجې شوي وې. زما د پَهَرې یا چوکېدارۍ یو ساعت پاتې وو .

ما ورته وویل: "گرانه، ویده شه، نور پیغامونه سبا کوو ".

هغې ویل: "خوښه دې نه ده چې په خوا کې دې، راته ځای جوړ کې ".

ما وویل: "زما خواکې خو ځای نشته، که زما د پلار په خواکې یې درته جوړ کم، څنگه به وي؟ "

خندا یې ولیږله او خدای پاماني مو وکړه.

سحر شو او بیا یې پیغامونه پیل کړل. دا ورځ هم تیره شوه، همداسې زموږ د پیغامونو یوه هفته وخت ونیو. نه هغې زنگ ووهلو او نه ما. یوه هفته وروسته مې غصه راغله، چې دا څه دی؟ مانه خو یې سمه انجلۍ جوړه کړې، د خبرو لاندې هم گراني، او د خبرو باندې هم گراني .

په موبایل کې مې د هغې نمبر راوړو او زنگ مې ووهلو. د "اوکې" کولو سره یې په کړس کړس وخاندل، او ما چې پرې غږ وکړ، تلیفون یې بند کړ. دا خندا نه وه، بلکې د بریښنا شغلې وې چې زما په زړه کې دننه شول، او زه په یو نالیدلي مخ مینین شوم .

خندا یې ډېره ښایسته وه. لږه شیبه تیره نه وه چې هغې زنگ ووهلو. ما خپله ټوله غصه خوړلې وه. د ملگرو نه لرې شوم، خواکې پټې ته لاړم، موبایل مې "اوکې" کړ .

سلام گرانه، څنگه یې؟

جلۍ بیا په خندا شروع کړه او خه په کړس کړس یې وخاندل. ما ورته وویل، گرانه د خندا علت څه دی؟ هغې وویل، ستا د دې دومره تمثیل علت څه و؟ تا ولې ماسره دومره غټه ډرامه وکړه؟

ما ورته وویل، ما وي رازه کوم هلک به وي، ازار ورکړه، زه څه خبر وم چې ته یې. خو دا راته اوس ته ووایه چې تا ولې داسې کار وکړ .

ویلې یې، همدا ستا خبره زما هم ده. ما ویل که کومه جلۍ ده، ازار به ورکم هغه ته وي .

ډیرې خبرې مو وکړې او خنداگاني مو وکړې، خو په آخر کې مې ورته وویل، ستا نوم مبارک څه دی؟

بغیر له ځنډه یې وویل، نازنین. او بیا یې زما د نوم پوښتنه وکړه، ستا نوم څه دی؟

ما ورته وویل، وفا .

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا شوه او ویل یې، دا خو تخلص دی، نوم دې څه دی؟

ما وخاندل او ورته مې وویل، ته څه پوهه شوې چې دا تخلص دی؟

ویلې یې، دا دومره مکتب او اوس پوهنتون مې ستا سر لپاره ویلي. زه پوهنتون کې یم او د پښتو ادبیاتو په پوهنځي کې یم .

ما ورته وخاندل، هههههه .

ویلې یې، خاندې ولې؟

ما ویل، کال یا بل کال ته، لخیره ادبیاتو نه خلاصیږي .

جلۍ زما په خبره پوهه شوه، هغې هم وخاندل او وی ویل، وه قرآن دی، تا ونه وهي، دا څنګه خبرې کوي؟

ما ویل، خو رښتیا وایم، کنه .

څه خبره یې کوله چې موبایل یې بند شو. ما ورته دستي زنګ ووهلو. زړه مې کله صبر کو ، ایله راسره په اول ځل جلۍ په موبایل کې خبرې کړي وې او بل ځواني هم وه. نو څنګه یې چې موبایل وکی کړو، راته یې وویل، نوري جانه، زما موبایل کې روپې خلاصې شوې، زه درته نیم ساعت وروسته زنګ ووم، موبایل کارت ته مې ځواب لیږلي، ته موبایل بند کړه .

ما وویل، زه چې ترڅو کارت راوړي، په دې به خبرې وکړو .

ویلې یې، سمه ده، خو اول دې تعریف وکړه، نوم، ولایت، دنده .

ما ویل، نوم مې سرفراز دي تخلص مې وفا دی، ولایت مې ننګرهار دی، او په فلانکي شرکت کې دنده لرم .

په کړس کړس یې بیا وخاندل، ویل یې، اوس خو مې پیدا کړي، نور زه کارتونه نه اچوم، ته به یې راته اچوې .

بیا یې وویل، دستي ساعت څه کوي؟

ما ویل، په یو نالیدلي مخ الله مئین کړم، او اوس لګیا یم ورسره خبرې کوم .

جلۍ بیا وخاندل .

ما ویل، لک صبر، د هغې خبرو ځواب اوسي نه درکم .

ویلې یې، وایه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل، زه خپله د غریبۍ نه په نهاره ویده کیږم، کله راته د کارت ونه وایي .

جلۍ یو ځل بیا غر وهل په خندا شوه

او زموږ د موبایل اړیکه په مینه بدله شوه. اوس نو نه زه بغیر د هغې د غږ اوریدلو صبریدم او نه هغه. دواړه د یو بل لیوني شوي وو. زنګ به یې ووهلو او په ساعتونو ساعتونو خبرې به یې کولې. هغه وخت یوه دقیقه خبرې لس افغانۍ وې او پیغامونه مفت وو. یوازې په پیغام مو ګوزاره نه کوله، ترڅو به مو چې د یو بل غږ نه و اوریدلی.

وخت تیریده، یوه ورځ یې زنګ وواهه او راته یې وویل چې آیا زه تا کابل ته دعوت کړم رابه شې؟ ما وویل، خامخا، زه هم غواړم چې یو بل د نږدې وګورو، خو څنګه به مې دعوت کوې؟ جلۍ غلۍ شوه، څه ساعت وروسته یې وویل، زما د ورور کوژده ده، هغې ته به دې دعوت کړم. ما وویل، سمه ده، که هغه نه وي پوهنتون ته به دې درشم.

جلۍ وخندل او ویې ویل، "زه هم غواړم چې یو ځل دې د نږدې وګورم. نه پوهیږم چې څه راباندې شوي او څه جادو دې راباندې کړي ده. زما په ذهن او خیالونو کې دې خپل سورۍ غړولي دي. هره شېبه ستا فکر کوم او هره شپه په خیالونو کې ستا تصویر جوړوم. وایم، داسې به وي، بیا هغه وران کړم، چې نه داسې به وي، نه داسې به وي."

په همدې سوچونو کې راباندې شپه تېره شي. د پوهنتون درسونو ته مې هم زړه نه لږیږي، سوچه لیوني شوی یم. د نازنینې خبرې نور هم زما زړه هغې ته ورنږدې کړ. ټوله شپه به مې ورسره په میسجونو کې تېره کړه، او چې هغه به ویده شوه نو د خیال ښاپیرۍ به راباندې راغله او غزل لیکل به مې شروع کړل.

ما ورته وویل، "ګوره، کابلۍ تصویر جوړول خیر دی، خو چې غلط انځور دې ذهن کې جوړ نکړې. زه دومره پاک انسان یم چې په لمنه مې مونځ کیږي، خیر دی که کلیوال یم."

وی وخندل او ویې ویل، " د مشرقۍ خلک ډېر وران دي."

ما وویل، "وران نه دي، ساده دي. د یوه خبرې خلک دي، خو تاسو کابلیان بیا وران یاست."

وی وویل، " وبه دې ګورم چې دعوت درکم، او په خپله خبره وفا وکړې."

ما وویل، "راتګ خو غم مه کوه، خو ګوره، زه کله کابل ته نه یم راغلی، هسې نه چې د شادګل غوندیورک شم ".

(c) ketabton.com: The Digital Library

وی وخندل، "مړه مشرقیواله، مخې ته به دې درشم."

ما وویل، "دا دې لا روغه خبره وکړه. ستا له برکته یا کابل وګورم او یا به ورک شم

په همدې خبرو سره مو خدای پاماني وکړه. ما قلم او کتابچه واخیسته او دا غزل مې ولیکه:

دا زه چې ورځ په ورځ زړیږم، ژاړم

جانانه، تا پسې کړیږم، ژاړم

که د سحره تر ماښام درګورم

زه په دیدن دې نه مړیږم، ژاړم

چې اراده زه د راتلو وکړم

په ټوله لاره کې غورزیږم، ژاړم

خلک په د لیوني کمان کړي

زه چې د ځان سره بغنیږم، ژاړم

هغه ورځ هم راغله. درې ورځې مخکې یې راته وویل، "روانه پنجشنبه مې د ورور کوژده ده په فلاني هوټل کې. ګوره راشه او پاتې نه شې."

ما وویل، "هلته خو کارت پکاریږي. د کارت سره څه وکړم؟"

وی وویل، "ما به په دروازه کې ستا په نوم کارت ګارد ته ورکړي وي، چې راغلې پښتنه یې وکړه."

زه هم لاړم ښار ته، په ادل خیاط مې ګلدوزي غاړې واله کالي وکړل، تور واسکټ او بوټان مې هم واخیستل، یو دستمال مې د غاړې هم واخیست. ځان مې برابر کړو.

د پنجشبې په ورځ مې ملګرو ته وویل، "زه تر کابل پورې ځم او سبا به بیرته راځم."

یولس بجې مې حرکت وکړ، لاړم کابل ته. ښار کې مې چکري ووهل او بیا د خپل منزل په لور روان شوم. چې مازدیګر ناوخته هوټل ته ورسیدم، نو د هوټل مخې ته ناست ګارد راته وویل، "کارت راکه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل، "دلته چا زما په نوم کارت درکړی؟"

وی وویل، "هو، لاړ شه.

هوټل ته چې دننه شوم، د سړیو سالون ته لاړم. لوبه گرمه وه، موسیقي چالانه وه، او گډاگاني شروع شوې وې.

ما چې له خپل ځایه حرکت وکړ، نو ما ورته زنگ وهلی وو. ان تر هوټله راسره وخت ناوخت په اړیکه کې وه. کله چې هوټل ته دننه شوم، نو راته یې وویل، "موبایل ته دې فکر وي، چې زه موقع پیدا کوم، درته زنگ وهم."

زه لاړم او یوې چوکې ته کیناستم. درز غوبل جوړ وو، قتغني سازونه لگیا وو، هلکانو گډاگاني کولې، او ما خپل موبایل څارلو.

ډوډۍ راغله، ومو خوړله. زه بهر کانتین ته لاړم او یو بیر مې ځانته واخیست. یخ هم وو، ساړه مې هم کیدل. بیر مې وڅښل، خواکې مې یو دوه ځوانان ولاړ وو، سکریټې یې لگولې وو. ورته مې وویل، "یو دوه کشه ماته هم راکړئ." سکریټې مې ووهو، ځان مې سم سور کې کړو، بیرته لاړم سالون ته دننه شوم.

په دې وخت کې هنرمند دا سندره شروع کړه:

"راشه پښتنه وکړه زما د غر او سینه

سړی د کوم ځای وینه، بس د لغمان به وینه."

زه هم ښه سور کې شوی وم، پاسیدم او په گډا شوم.

په گډا کې راته زنگ راغی، اوکې مې کړه، غږ مې کړ: "هلو، هغه وویل وویل چیرته یې؟" ما ویل لگیا یم، گډا کوم."

ویل یې لک صبر وکړه، چیرته پرده کې ولاړه وه او زما د گډا سیل یې کو."

د دې سندرې سره مې ښه ډېره گډا وکړه.

بیا لاړم، هنرمند ته مې وویل: "دا سندره ووایه چې وایي:

'د یوې ورځې مېلمه راته جوړه کړه، غویمه.'"

هنرمند دا سندره شروع کړه او ما گډا ته دوام ورکړ.

ټول خلک راته حیران وو چې دا څوک دی، ښه گډا مې وکړه، په ځان نه پوهیدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره خلاصه شوه، راغلم بیرته پخپل ځای کیناستم.

چې کتل مې، نازنین بیا زنګ ووهه. موبایل مې اوکې کړ او د سالون نه بهر ووتم.

نازنین راته وویل: "د ښځو د سالون د دروازې چپ اړخ، د دېوال شاته ودرېږه، زه درځم."

دې خبرې سره مې په زړه لړزه راغله، یو رقم رپ راباندې ولګید، ټول وجود مې لړزېده، یخ راباندې راغې.

منډه مې کړه، کانتین ته، سګریټ مې واخیست، څښه مې. ورو ورو روان شوم، هغه ځای ته لاړم.

هلته ولاړ وم او رپیدم، چې د پښو اواز مې واورید

زه هلته ولاړ وم چې د پښو اواز شو. چې مې وکتل، جلۍ راغله، لاس یې راکړ. سلام فرازه، ډاډه شوم چې دا نازنین ده.

لاس را کولو سره مې غاښونه په کړچیدو شول او لړزه مې زیاته شوه.

نازنین ته مې چې وکتل، جیګه ونه، سپین رخسار، ښایسته بدن، داسې ښکاریده لکه کومه وکیله یا څارنواله.

هغې وخندل: "دا په تا څه شوي فرازه؟ ولې داسې رپیږې؟"

ما وویل: "نور نه پوهیږم، چې تا راته وویل دلته راشه، نو زه لړزې ونیولم."

هغې وویل: "ټوکې مه کوه، یخ دې کیږي."

زما ټوله نشه ختمه شوې وه. ما وویل: "یخ نه دی، ته اوس لاړه شه، لږ وروسته راشه، زما حالات به سم شوي وي."

هغې وویل: "سمه ده. ته هم لاړ شه سالون ته، زه بیا درته زنګ وهم."

دواړه روان شو. نازنین همداسې ماته کتل. ما سر ټیټ اچولی و.

هغې تاوه شوه خپل سالون ته، خو په دروازه کې ودریده او بیا یې ماته وکتل.

زه ترې لاړم

سالون ته دننه شوم، کیناستم، ښه شیبه وروسته مې حالات سم شول. سیل مې کاوه چې نازنین بیا زنګ ووهه.

هغې وویل: "هلو، فرازه، اوس دې حالات څنګه دي؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل: "ښه یم، هر څه سم دي."

هغې وویل: "هماغه ځای ته راشه." او اړیکه یې بنده کړه.

لاړم هلته، یوه شیبه کیناستم چې کتل مې، نازنین بیا راغله.

سلام مې وکړ، لاس مې ور اوږد کړ. د جوړ پخیر نه وروسته یې وویل: "فرازه، مخکې داسې معلومیدلې لکه نشه چې وې، او په ګډا کې هم همداسې ښکاریدې."

ما وویل: "د مخکې خبرې راته مه کوه، کنه قسم دې، اوس مې بیا لړزه نیسي او بیا به مې په لس بړستنو هم ګرم نه کړې."

نازنین زما په دې خبره وخندل او په مټ کې یې لږ څکندړلم.

ما وویل: "دا ګپ ګوره، نه لرو، کنه بیا دې زه هم څکندړم."

هغې بیا په خندا شوه.

ما نازنین ته وویل: "زه به نور لاړ شم، هم مې ته ولیدې، هم مې تا سره کړې وعده پوره کړه."

نازنین وویل: "چیرته ځې؟ څوک خپلوان لرې؟"

ما وویل: "هو، په دې څلورم سړک کې مې خپلوان دي، خو هلته نه ځم، غواړم بیرته حرکت وکړم او لاړ شم جلال اباد ته."

هغې په حیرانۍ سره وویل: "جلال اباد ته؟ هغه هم په دې توره شپه؟

زه هېڅ کله اجازه نه درکوم، لاړ شه سالون کې کینه، چې پروګرام خلاص شي، زه به خپل ورور ته وایم چې تا له ځانه سره یوسې."

ما وویل: "ښه، ته به خپل ورور ته څه وایې، چې دا څوک دی؟"

نازنین وویل: "ورته وایم، دا زما د صنفي ورور دی."

ما وویل: "نه کیږي نازنین، زه ځان رسوم."

نازنین غوصه شوه، ویې ویل: "ما درته وویل، کنه، چې دا وخت تک جلال اباد ته ښه نه دی، هېڅ چیرته به نه ځې. کنه زه خپله درځم، لاس نیولی دې وړم!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل: "سمه ده، خير . دلته به خپلوانو كره لاړ شم، خو تاسره نه ځم، ځكه نه ما څوک پېژني او نه زه پېژنم. د خلكو خولو ته به څه گورم؟"

ويل يې: "سمه ده، خو وعده وكړه چې جلال اباد ته به نه ځې."

ما وويل: "سهي ده، نه ځم."

يوه شيبه مې ورته ښه وكتل.

نازنين وويل: "څنگه دې، راكي سترگې دې خښې كړې، خير خو دی؟"

ما وويل: "نازنين، ته خو داسې نه ښكاري چې د فلانكي ولايت اوسېدونكې يې. نه دې ژبه د هغوي په شان ده، نه دې خبرې.

او نه د كابليانو په شان پښتو كوې. ستا ژبه او پښتو ډېره سوچه ده، لكه د ننگرهار د خلكو په شان. او په ښايست كې داسې يې لكه د نورستان د پېغلو په شان."

هغې وويل: "فرازه، بيا دررله ټوله كيسه كوم؟ اوس به لاړه شم، هلته به ټول ما لټوي."

په همدې خبرو سره مو خداى پاماني وكړه، خو په تلو كې يې كلک په غېږ كې ونيولم او د مخ نه يې ښكل كړم.

همدې سره راباندې لړزه راغله، ما هم ترې لاسونه تاو كړل، ښكل مې كړه.

دواړو يو بل ته كتل او كلكې غېږې مو وركړې وو.

ما چې ورته ويل چې بيابه كله گورو نو همدا خبره نازنين هم غبرگه كړه، دواړو وخاندل.

ما ورته وويل نازنين تر اوسه خو د تليفون يارانه وه ليدلې مې نه وې خو اوس د ليدو نه وروسته به راته ژوند ډېر سخت شي د حجران دا شپې ورځې تيرول به راته كړاو شي.

نازنين وويل: هو فرازه زه هم همدا فكر كوم چې تراوسه خو مو ليدلې نه وو اوس به دې جدايي ما نوره هم ليونۍ كړي يو څه وكړه

ما ويل بلكل ناكام دي چې د باران پسي پټې وگرزوم

نازنين وخاندل، هغه څنگه؟

ما ويل مجبور يم چې كابل كې كار ځانته پيدا كړم ستا د ديدن په خاطر چې هروخت دي گورمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل داسي به چیرته وکړي او چرته به داسي شي

په نازنین هم نري نري لړزه راغله رپیده لکه چې سړو یخ نیولي وي

ما وویل الله به دا هرڅه سم کړي اوس ماته اجازه راکړه چې ناوخته کیږي او تابه هم کورنۍ دي لټوي

مونږ دواړو یو بل خه کلک غیږه کې ونیول نازنین مې شکل کړه او ترینه روان شوم

نازنین د سالون په دروازه کې ولاړه وه تر هغې یې کتل چې زه د هوټل نه بیرون او پناه شوم

ټیکسي مې ونیوله زما یو کنړي ملګرې وو د هغې کور ته لاړم شپه مې وکړه او سهار وختي مې هرکت وکړو

زه لا هډې ته نه وم رسیدلي چې نازنین میسج وکړو

سلام فرازه سهار دي پخیر چیرته یې

ما جواب ورکړو ستا دي هم سهار پخیر وي ګراني اوس هډې ته روان یم

چې کتل مې زنګ یې ووهو اوکي مې کړو

نازنین چې د موټر اواز واوریدو نو یقیني شوه چې رښتیا وایي

ویل یې سم موټر کې کینه د لوچګانو سره لاړ نه شي چې خدای مکړه موټر ټکر نکړي

ما ویل سمه ده سم موټر کې ځم

پخیر لاړ شي چې ورسیدي بیا راته احوال راکړه

سمه ده احوال درکوم په همدې سره مو اړیکه پري کړه

هډې ته له رسیدو سره، په موټر کې کیناستم، سوارلي ورو ورو پوره شوه، او موټر حرکت وکړ. زړه مې ډیر خوشاله و؛ د تېرې شپې خواږه یادګارونه مې په ذهن کې ګرځېدل، د نازنین سره هغه لومړی مخامخ لېدنه چې اوږدې خبرې مو پکې وکړې او راتلونکي ته مو لوړې هیلې جوړې کړې وې. دا هر څه مې په ذهن کې پرله‌پسې راتېرېدل. د هغې مسکا، نرمه لهجه، او د خبرو هغه انداز مې هر لحظه په زړه کې تازه و.

زما یو عادت دې چې کله په موټر کې کینم نو ډیر فکر مې د موټر ټکر او چپه کیدوته وي په همدې خاطر په موټر کې امده او چمتو ناست اوسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما فکر یو ځل بیا هغو شیبو ته لاړو چې د نازنینې سره د لیدلو لپاره لړزې نیولی وم، ټول بدن مې له شرمه رپېده. هېڅ کله مې داسې حالت نه و تجربه کړی. هر څه مې ګډ وډ ښکارېدل، خبرې مې نه جوړېدلې، او زما وارخطايي په مخ کې ښکاريدله .

دې وخت کې د سروبي نه تير شوي وو مخامخ مې کتل يو موټر ډېر تيز راروان دي ناڅاپه، يو سخت ګړس شو. موټر په يو خوا ټېل وهل شو، ما ژر په مخکيني سيټ لاسونه تاو کړل، پښې مې ټينګې کړې. بدن مې په زوره ټکان وخوړ، موټر يو بل زورور ملاق وخوړ، او بيا په درېيم ځل کله چې موټر چپه شو، ناڅاپه هر څه ودرېدل. شاوخوا حالت چوپ و، خو د خلکو چيغې او نعرې مې اوريدلې.

ما شاوخوا وکتل؛ زه ښه وم، خو نورو مسافرو ته چې مې نظر شو، زما په زړه کې دروند احساس جوړ شو. خلک زخميان وو. د چا سر زخمي و، د چا لاسونه او پښې ماتې وې، او د چا له پوزې وينې بهېدې. زخمونه يې ډېره صدمه راکړه. ما چې خپل ځان ته وکتل، ټول بدن مې روغ وو، او د الله شکر مې وکړ چې زه له دې وحشت څخه روغ وتلی يم.

په لږ وخت کې خلک راورسېدل. موږ يې په احتياط له موټر څخه بهر راوويستلو. يو کس زما د پر مخ اوبه وشيندلې. سترګې مې نيم‌بازې وې او شاوخوا مې تورتم و. زړګی مې په ويره او حيرانۍ کې وو. په دې وخت کې مې موبايل ته زنګ راغلې وو يو کس پرې خبرې کولې او بيا يې وويل فراز څوک دې؟.

ما په کمزوري غږ ورته اشاره وکړه چې زه يم. هغه موبايل راکړ. ما وويل هلو، او د هغې خوانه مې يوه ژړغوني چيغه واورېده: "فرازه! ژوندی يې؟" غږ د نازنين و. دا هغه غږ و چې تل يې زما په وجود کې د ژوند او خوښۍ احساس خپراوه. هغې د خپل زړه درد په يوه چيغه کې څرګند کړ.

ما په کمزوري خو ډاډمنه لهجه وويل: "هو، ژوندی يم. ښه يم." هغې په يوه دم کې ساه واخيسته او په ژړغونې غږ يې وويل: "شکر دی، ما درته وويل چې په سم موټر کې سفر وکړه!" هغې دا جملې په بې‌صبرۍ سره او له پاملرنې ډکې کړې.

ما ورته په خندا وويل: "مه خفه کېږه، زه ټپي شوی نه يم، خو نور خلک ټپي شوي دي. زه به وروسته درسره خبرې وکړم." هغې بيا هم د انديښنې څو خبرې وکړې، خو ما ژر موبايل بند کړ، ځکه پوهېدم چې نوره بې‌صبره شوې ده.

په دې وخت کې امبولانس راورسېد. ټول زخميان يې راواخيستل، او زه هم د امبولانس په يوه کونج کې ناست وم. نږدې کلينک ته لاړو ډاکټرانو زما معاينه وکړه. زه په حيرانتيا کې وم چې څنګه له دې هر څه څخه په روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتلی یم. ، ډاکترانو راته د درد یوه ستن او ګولۍ راکړې. ما ځان ته یو ځل بیا وکتل، او ځان ته مې وویل: "فرازه، خوش قسمت یې چې ژوندی پاتې شوې."

وروسته مې ملګرو ته زنګ وواهه، ورته مې وویل چې ما ټکر کړې ټپي شوی نه یم، خو نن وظیفي ته نه درځم . سبا به بیا درشم. ما کورته زنګ وهلې وو چې ما داسې حادثه کړې خو ښه یم

کله چې کور ته ورسیدم، زړه مې ډک شو. د دروازې په خلاصېدو سره مې په مور سترګې وګیدلې، پرته له دې چې یو څه ووایم، منډه مې کړه او د هغې غېږ کې مې ځان واچاوه. مور مې په غېږ کې ټینګه ونیولم، او په هغې شیبه کې مې ټول دردونه او اندېښنې د هغې د مینې په غیږه کې ورکې شوې.

خدایه شکر، زویه، ته روغ یې؟" هغې په یو ډک زړه دا جمله وکړه، او ما یوازې دومره وویل: "هو، مورې، روغ یم." هغې مې په سر لاس تیر کړ او په پټه ساه یې د الله شکر ویست. هغه احساس چې یوازې د مور په غېږ کې پیدا کیږي، د نړۍ په هیڅ څه کې نه پیدا کیږي

کله چې زه د مور په غېږ کې پریوتم او د آرامۍ سا مې واخیسته، مور مې راته په وېښتو کې لاسونه وهل. زه همداسې خوب وړی وم. یو خو نا خوبي وه، بل یې د ټکر وروسته د آرام ګولۍ راکړې وې، نو سترګې مې پټې شوې وې.

یو وخت مې مور سر ښکل کړ او راته یې وویل: "فرازه زویه، پورته شه، د ماسپښین لمانځه وخت درنه تیر شو، مازیګر شو."

ما چې سترګې خلاصې کړې، سر مې هماغسې د مور په زنګانه ایښی و. ما وویل: "مورې، ته لا تر اوسه ناسته یې؟"

هغې وویل: "هو، ناسته یم."

ما ویل: "که سر دې ښکته کم او پاڅېږم، بیا نه وي چې ویښ شې او نارامه شې. دوا دې هم خوړلې وه."

مور مې وویل: "تا پوره آرام وکړه، اوس پورته شه، اول لمونځ وکړه، بیا به ډوډۍ تیاره کړم."

پاسیدم ، مور مې له تندې مچې کړه. هغې هم زه د دواړه مخونه ښکل کړم.

ویې ویل: "شکر دی چې الله روغ راوستلې."

ما ویل: "مورې، چې ستا دعا راسره وي، په ما هېڅ نه کیږي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی وخت کې مې موبایل ته پام شو، له جېبه مې راویست، هماغه وخت ورته پیغام راغلی و. نازنین ۲۳ زنگونه او دولس پیغامونه رالیږلي وو.

د پیغامونو په لوستلو مې پیل وکړ:

سلام فرازه، اوس څنګه یې؟ کور ته ورسیدې؟

سلام فرازه، زنګ او میسج ته مې ولې ځواب نه راکوی؟

سلام فرازه، یو میسج راته وکړه چې زړه مې په قراره شي.

سلام فرازه، لیونی کېږم، نور مې ساه وځي، خیر دی، یو ځواب راکړه.

سلام فرازه، د الله روی وکړ، ځواب راکړه."

سلام، زما نوم نازنین دی، که دا موبایل د هر چا سره وي، ماته یو زنګ ووهي او د فراز معلومات راکړي، کنه نوره له غمه مړه کېږم."

دا یې آخري پیغام و.

ما ورته ولیکل: "سلام، ګراني، زه شکر روغ یم، خو ډېره بښنه غواړم چې تاته مې د کور ته د رسېدو خبر در نه کړ."

کله مې چې نازنین راته زنګ وواهه، له کوره بهر ووتم او موبایل مې وکې کړه.

ما وویل: "سلام، ګراني."

نازنین په غوصه او ژړغوني غږ کې وویل: "مرګ، ګراني؟ درد، ګراني؟ الله دې دا ګرانه واخلي چې ستا له غمه خلاصه شم! څوک داسې کوي لکه تا چې ما سره وکړل؟ ولې؟ آخر ولې؟"

هغې ادامه ورکړه: "تا ماته یو زنګ هم نه شو وهلی چې ووایې رسېدلی یم. زما خو له غمه زړه وچاود، همدا اوس سیرمونه راته لګېدلي دي، فشار مې لوړ دی. ته وړوکی یې چې داسې چلن کوې؟"

له هماغه وخت راهیسې مې څو زنګونه او پیغامونه در ته استولي دي، خو تا هیڅ ځواب رانکړ. ما فکر کاوه، خدای مکړه، څه چل نه وي پرې شوی. نه دي کور راته معلوم و چې راغلې وای، او نه د کوم بل چا شمېره راسره وه چې پوښتنه مې ترې کړې وای. ولې، فرازه؟"

ما ورته وویل: "ګراني، ما خبرې ته پرېږده، چې زه درته هر څه تشریح کړم. بیا که هر څه غواړې، ووایه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وویل: "خبرې مه کوه، کنه فشار مې نور هم لوړېږي. ته پوهېږې چې له سهاره راپدېخوا په ما څه تېر شوي دي؟ لیونۍ شوې یم! خوشالي مو په غم بدله شوه. کور کې ټول زما سر ته ناست وو، او دا ټول ستا د لاسه. آخر ولې داسې کوې؟"

ما ورته وویل: "ګرانې، زما خبرې یو ځل واوره، بیا نور قضاوت ستا په لاس."

ویل یې: "وایه."

ما ورته وویل: "کله چې مې تاسره خبرې پای ته ورسولې، امبولانس راغی او مور یې کلینیک ته یوړو. زما د موبایل غږ بند شوی و. هلته ډاکترانو راته د درد ستنې او ګولۍ راکړې. چې کور ته راغلم، مور او نور کورنۍ مې چې ولیده. زړه مې راډک شو او په ژړا شوم او د مور په غېږه کې پرېوتم. نور په ځان نه یم پوه شوی. اوس چې پاڅېدم، موبایل ته مې پام شو، او ستا زنګونه او پیغامونه مې ولوستل. زه ډېر خفه شوم . باید درته مې ډاډ درکړی وای، خو په ځان نه وم پوه شوی."

نازنین راته وویل: "فرازه، ته به ډېر ژر ما لیونۍ کړې په دې کارونو، خیر دې، داسې مه کوه."

ما وویل: "سمه ده، نور به پام کوم، خو اوس بښنه راته وکړه."

هغې وویل: "سمه ده، خو بل ځل دې پام وي، وګوره، روغه جوړه وم، ستا له لاسه مې د فشار تکلیف پیدا شو."

ما وویل: "سمه ده، نازنین، خو اوس راته اجازه راکه چې د مازدیګر لمونځ قضا نشي. دا لمونځ وکړم، بیا به د شپې خبرې کوو."

هغې وویل: "سمه ده، په ځان پام کوه."

ما وویل: "ته هم په ځان پام کوه." همدې سره مو خدای پاماني وکړه او اړیکه مې پرې کړه.

کور ته لاړم، اودس مې وکړ او لمونځ مې ادا کړ. خور مې ډوډۍ راوړه او زه ډوډۍ ته کښېنستم. خور مې راته وویل:

"وروره، کابل کې دې څه کول؟ چې تلی وې او که اوس درباندې څه شوي وای، مور به څه کول؟" دې سره یې ژړا پیل کړه.

ما وویل: "لیونې، ستاسو دعاګانې راسره دي، الله به په ما تود باد هم ونه لګوي. وګوره، څنګه روغ او جوړ راګرځېدلی یم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې وویل: "کله چې خبره شوم، نو الله ته په سجده شوم چې شکر دی، په ورور مې څه نه دي شوي. خو ته ولې تللی وې؟"

مور مې زمونږ خبرو ته غوږ نیولی و. د خور د اوښکو سره مې د مور له سترګو هم اوښکې وبهېدې. هغې خپلې اوښکې پاکې کړې او راغله، ویې ویل:

"ته ولې تللی وې؟"

ما وویل: "موري، د یو ملګري کوژدن وه، هغې ته تللی وم."

مور مې وویل: "ولې دې مورږ ته خبر رانکړ؟ داسې ډېر خپل سری شوی یې. اوس دې مشر ورور راځي، ورته وایم چې سم دې برابر کړي چې په راتلونکې کې داسې کار ونکړې."

ما وویل: "موري، خیر دی، ورور ته څه مه وایئ، نور به داسې کار نه کوم."

مور مې وویل: "ښه، که ستا د ټکر نه خبر شي؟"

ما وویل: "ورته وایم چې کور ته په رخصتي روان وم، موټر ټکر وکړ."

د خور اوښکې مې پاکې کړې، ډوډۍ مې وخوړه او له کوره بهر ووتم. د ملګرو خواته لاړم، خو د پخوا په شان د ملګرو مجلس راته خوند نه راکاوه. فکر او ذهن مې ټول د نازنین سره و. د تېرې شپې ملاقات مې په ذهن کې ګرځېده، چې نازنین رانه لاسونه تاو کړي وو او ښکل یې کړم.

بیا د هغې زنګ او په تلیفون کې د هغې غوسه مې یاد ته راغله.

د ملګرو له مجلسه همداسې پاسیدم

د روانېدو په وخت کې احمد راته غږ وکړ: "فرازه، نن ډېر غمجن او دردمند ښکاري. او ژر روان شوې، الله دې خیر کړي، څه خبره خو به نه وي؟"

ما وویل: "نه یاره، نن سهار مې ټکر وکړ، لږ خوږ شوی یم، نور څه خبره نشته."

اشرف پاڅېد او ویې ویل: "دا څه وایې، فرازه؟ بیا دې مورږ ته ولې نه ویل؟ مونږ ته خو دې ویلی وای."

هغه اکرام ته غږ وکړ: "اکرامه، ته ورشه د سلام کاکا له دوکان نه یو غټ جوس راوړه."

ما وویل: "نه، مننه، جوس ته ضرورت نشته."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی بیا کښېښولم او احمد وویل: "فرازه، مور خو ملګري یو او ملګري لکه ورونه وي، نو تا ولې دومره غټه خبره پټه کړه؟ دا چیرته دې ټکر کړی دی؟"

ما وویل: "د یو ملګري کوژدن ته تللی وم کابل ته، له هغې خوا راتلم چې ټکر مو وکړ."

اکرام جوس راوړو، جوس مو اوڅښه. ما ترې اجازه واخیسته او کور ته لاړم.

ماښام لمونځ مې وکړ او ناست وم د کورنۍ سره. ورور مې راته وویل: "هلکه، دا رنګ دې څنګه داسې ګډوډ دی؟"

خور مې چغه کړه: "لالا، ورور مې کور ته راتلو، موټر یې ټکر کړی!"

ورور مې ژر راغی، خواته نږدې شو او ویې ویل: "ته ځان ښکاره که، کوم ځای خو دې ژوبل نه دی؟"

ما وویل: "ظاهراً خو ژوبل نه یم، په موټر کې په سیټونو لګېدلی یم، نو له هغې سره لږ خوږ شوی یم."

ورور مې وویل: "خو ماته به دې زنګ وهلی وای چې در پسې درغلی وم."

ما وویل: "که تاته مې زنګ وهلی وای، نو ته به غوصه شوی وې، ځکه مې ونه ویل."

ډوډۍ مې وخوړه او خپلې کوټې ته لاړم. نهه بجې وې چې نازنین ته مې پیغام وکړ: "سلام، ګراني."

هغې سمدستي زنګ وواهه، خو غږ یې ژړغونی و.

ما وویل: "څه خبره ده چې ژاړې؟"

هغې وویل: "فرازه..."

نازنین ژړل او یوه یوه سلګۍ یې هم وهله لکه د مخکې نه یې چې په ژړا خه زړه تش کړی وي

راته یې وویل فرازه زړه مې درد کوي

زړه مې داسې دي لکه چاچې په سیخانو کې ټومبلي وي او د اور پسر یې نیولي وي

فرازه نن له سهاره چې پاسیدلې یم هیڅ ارام مې نیشته هري خواته چې ګورم نو ستا تصویر مې سترګو ته کیږي

کور کې راته ټول وایي چې په تا څه وشول هغوي هم ټول راته خفه دي

زه د سهاره خپلې کوټه کې پرته یم او په سلګو سلګو ژاړم هیڅ مې نه هیریږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار چې ستا له ټکره خبره شوم ترڅو چې مې تاسره خبرې کولې نو په ما مرګ تیر شوي وو

خیر دي یو څه وکه زه نوره بې له ستا دیدنه نه شم صبریدلې

ما ورته وویل نازنین نن شپه زه سوچ او پلان جوړوم چې څنګه کابل ته خپله وظیفه تبدیله کم

زه هم نور بغیر له ستا د دیدنه وخت نه شم تیرولې که وظیفه مې ونه شوه نو ستا د پوهنتون په خواکې به یو دوکان جوړ کم ترڅو هره ورځ تا وګورم

نازنین زما په دې خبره خوشاله شوه او ارامه شوه

ویل یې چې هرڅه کوې ژر یې وکه زه نور بغیر له ستا د لیدلو وخت نه شم تیرولې

ما ویل سمه ده یوه خفته وخت راکه چې زه خپل پلان جوړ کم دا مې تاسره وعده ده چې زه به خامخا درزم کابل ته

خه دا خبرې پریږده کابلې اوس دې حالات څنګه دي

ویل یې اوس چې تا دا خبره وکړه خه شوم فکر مې ارامه شو زه خو داسې وم ما ویل که مړه کیږم

او ربښتیا ته وواېه چې ستا کورنې څنګه ده خه به درله خفه وې

ما ویل هو مور او خور مې راته ژړل او شکرونه یې ویستل چې خه دې الله بچ کړې یې

نازنین وویل هو کنه په ما چې داسې مرګ تیر شو نو په هغوې خو به خامخا تیر شوي وي او وې نویل چې کابل کې دې څه کول

ما ورله ټوله کیسه وکړه خندل یې چې ځان دې په دروغو خلاص کړې

نازنین ویل ته د کور شمیره دې راکړه چې زه دې مورجانې ته ووایم چې دا کابل ته زما دیدن ته راغلې وو

ما ویل خه په غم مې واړوه دستې به مې ورور وژلې اوسم چې ته کابل ته بغیر له اجازې تللې یې

نازنین وخاندل ته په دې عمر کې د ورور نه ویریږې

ما ویل هغې مې مشر ورور نه بلکې پلار دې ډیر واړه وو چې پلار مو ش ه د شو همدې ورور مونږ تر دې ځایه رسولې یو

په انډیوالې کې ملګرې دې او په غلط کار نو بیا نه مخ ګورې نه سټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي خاندل رب مو همداسې لره

ما ورته وویل نازنین ما د درد ګولۍ تیري کړي لک ارام به وکم ته هم ویده شه ناروغه یې بیابه سباه خبري وکړو

ویل یې د غم زویه ماته خوب نه رازي

ما وویل سورت اخلاص ووایه او سترګي پټي کړه بیا وګوره چې څنګه درله خوب درزي

په همدې خبري سره مو خدای پاماني وکړه تلیفون مې قطي کړو او ویده شوم

سحر چې پاسیدم د کورنۍ نه مې اجازه واخیسته چې ځم وظیفي ته مور مې وویل نن هم پاتي شه چې سم خه شي بیا سبا لاړ شه هلته به تاته داسي خوراک ښوک تیار کړي

ما ویل نه موري لاړ شم ملګري به مې هم کورونو ته په روخصتي ځي ماته به په طمعه وي

اجازه مې واخیسته او لاړم وظیفي ته

هلته چې ورسیدم نو ملګري مې ټول شول پښتنه یې راته وکړه او وي ویل

دفتر نه ځواب راغلي که تاسو کې ښوک کابل ته ځان بدلوي هلته یو کس ته ضرورت دي

ما ژر وویل زه غواړم ځان تبدیل کم

ټول حیران شول چې ستا کور خو دلته دي هلته ولي ځان بدلوي

ما ویل بس غواړم کابل کې د وظیفي سره څه نوري زده کړي هم وکم نو ځکه ځان پدلوم

دفتر ته مې زنګ ووهو ورته مې وویل کابل کې کوم کس ته ضرورت دي زه غواړم چې ځان تبدیل کم خو که کیدای شي په فلانکي ځای دفتر کې راته دنده راکړي

هغوي هم راسره ومنله ویل یې مونږ تاته خبر درکو منتظر اوسه

ماته به نازنین هر وخت ویل چې کار دي څنګه که ولي نه رازي

ما به ورته ویل دغه دوه ورځې صبر وکړه چې دفتر راته احوال راکړي نو بیا درته وایم

بل اخیر دفتر نه زنګ راغې چې سباته دي امده ګي ونیسه او لاړ شه کابل ته

ما ورته وویل اول به نن لاړ شم کور ته چې خپل وسایل واخلم سباه به حرکت وکړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته مې د ملګرو نه رخصت او خ ای پامني واخیسته او کورته لاړم

کور کې مې مور ته وویل چې زما وظیفه کابل ته تبدیله شوه سبا ځم کابل ته

مور خو مې وویل بلکل وظیفه مه کوه کور کې کینه کابل ته مه زه مور مې او کورنۍ مې رازي کړه سباه مې خپلې جامي او ضروري شیان مې واخیستل او سیده مخ په کابل مې حرکت وکړو

ما نازنین ته د ورتک نه وو ویلي هغې لا هم پوښتنه کوله چې دلته د راتک کار دي څنګه شو

کابل ته ورسیدم هغه ورځ مې دفتر کې تیره کړه دشپې مې نازنین ته میسج وکړو سلام ګراني څنګه یې او سبا پوهنتون ته ځې کنه اوس هم ناروغه یې

ویل یې ډیري ورځې وشوي سبا ته ځم دشپې تر ناوخته مو خبري وکړي او بیا مو خدای یاماني وکړه

د نازنین پوهنتو او زمونږ دفتر سره نږدي وو

سهار په وخت پاسیدم ځان مې جوړ که او د پوهنتو په لور مې حرکت وکړو

پوهنتو ته لا د محصلینو راتک نه وو شروع شوي زه مخکي نه لاړم چې هسي نه نازنین رانه بي دیدنه پوهنتون ته دننه شي

د پوهنتون سره د یو دوکان ډډي ته ولاړ وم چې د محصلینو راتک شروع شو

ما هره محصله د نظر د سکین نه تیروله چې دي وخت کې مې لري نه نازنین په سترګو ښکاره شوه د خپلو همزولو په مینځ کې داسي ښکاریده لکه په ستورو کې چې سپوږمي روانه وي

ساړه هم وو چپتري یې د سیني سره کلکي نیولي وي

ما ورته میسج وکړو سلام ګراني نن خو داسي ښایسته ښکاري لکه هوره کاش دي چپترو په حای زه واي او داسي کلک دي په غیږه کې نیوالي وي

میسج مې ورته وکه هغې دستي موبایل ته وکتل میسج یې خلاص کړو وي لوستو په ځای ودریده ګرده تاوه شوه ټول ماحول یې له نظره تیر کړه ما ورته شا اړولي وه چې ومي نه پیژني

چې کتل مې زنګ یې ووهو اوکي مې که سلام فرازه ته چیرته یې ژر ووایه کنه اوس به راباندې څه چل وشي

ما ورته وویل هم ستا شاوخوا کې یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې ووایه کنه اوس چغې وهم

ما وویل دغې دکان خواته وګوره

چې وي کتل منډه یې کړه

زه ژر د دوکان بغل ته شوم چې چاته ښکاره نه شم

دا په منډه کې راغله او زمانه یې کلکه غاړه تاوه کړه او په دواړو مخ یې ښکل کړم

ما هم ترینه لاسونه تاو کړل غیږه کې مې ونیوله چې کتل مې له سترګو یې اوښکې رواني شوي

ما یې اوښکي پاکي کړي لیوني ژاړي ولي

ویل یې فرازه پریږده چې خه وژاړم دا د خوشالي اوښکي دي

دي وخت کې مې چې کتل یوه بله جلۍ راغله غږ یې وکړو نازني

نازنین منډه کړه راغله او زما د غاړي نه یې غبرک لاسونه تاو کړل زه یې په دواړو مخو ښکل کړم او کلک یې له غیږي سره ونیولم

ویل یې شکر چې بیا مې ژوندې او روغ ولیدلې خدایه شکر چې فراز دي یوځل بیا زما په غیږه کې راکړو

ما هم ترینه لاسونه تاوکړل او ښکل مې کړه

راته یې ویل ته کله راغلې یې فرازه

ما ویل پرون غرمه

ویل یې ولي دي نو بیا ماته نه ویل چې زه راغلې یم څوک داسي کوي زه ټوله شپه څومره خفه ومه

ما ویل د هغه انګریزانو خبره سرفرایز مې درکو ځکه مې ونه ویل

ویل یې نن چې هسي پوهنتون ته نږدي شوم نو د خوشالي احساس مې کاوو او ستا د غیږي بوي راباندې لږیده

په همدې خبرو کې وو چې یوه ډیره ښایسته جلۍ راغله زمونږ ټول مجلس یې په یو غږ سره ختم کړو

دا جلۍ زرغونه نومیده د نازنین د ماما لور وه د نازنین سره په پوهنتون کې محصله وه

ما ژر نازنین له ځانه جدا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه راغله اول يې سلام وکړو او بيا يې نازنين ته وويل

نازنين دا هلک څوک دي؟

نازنين ورته وويل زرغوني اوس چې دي وليدو درته وايم خو ګوره چې څوک خبر درنه نه شي

دا فراز نوميږي اصل کې د ننګرهار دي او زه ورسره مينه لرم زرغوني وويل نازنين ته پوهيږي چې ته څه وايي که کور کې درباندې څوک خبر شول نو وبه دي وژني ته خو ليونۍ شوي نه يې دا ته په کومه لاره سر شوی

نازنين وويل هو زه ليوني شوي يم او هغه هم د فراز د مينې مړه مې دي کړي زه يې په کيسه کې نه يم خو ته چاته مه وايه

ما ورله وويل زرغوني مونږ د يو بل سره مينه لرو ما د نازنين لپاره خپل ولايت کور کلي پريښود دلته راغلم زه غواړم نازنين خپله کړم ترسو جې د کور خلک يې پوهيږي له هغې مخکې زه ورپسې مرکه ليږم

نازنين وويل فرازه دا کار امکان نه لري مونږ په پردو خلکو کې خپلولي نه کړي نه يې کو مه خپل ژوند تباه کوه او مه د نازنين ته په دي هرڅه خبر نه يې لاړ شه بيرته دي خپل کور کلي ته وګرزه

ما وويل زرغوني ولي زه انسان نه يم کوم کمې دي راکي يا مينه کفر ده چې مونږ دواړه يې کوو

زرغوني وويل نه فرازه ستا کې د هيڅ کمي نشته او نه مينه کفر ده خو دا زمونږ رواج دي

زرغوني نازنين ته وويل رازه چې درس شروع کيږي زو

نازنين په تلو کې راته لاس راکو او وي ويل فرازه خه دي کړي چې راغلې يي بيا ليدل او خبري کوو هغوي روان شول او مخه خه مو سره وکړه

زه هم خپل دفتر ته لاړم او پخپل کار کې مصروف شوم

يو وخت يولس بجې وي چې نازنين پرله پسي اته ميسجي کړي وي ما بغير د ميسج له جوابه هغې ته دستي زنګ ووهو

نازنين موبايل اوکي کړو او د اوښي غوندې وغړمبيده

فرازه دا په تا څه شوي ته ولي زما ميسج ته په وخت ځواب نه راکوي ته وګوره څو ميسجونه مې کړي

د زرغونې په مخکې دي زما پوزه پري کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورله وویل ډیره ښښنه غواړم کار کې دومره مصروف وم چې هیڅ مي موبایل ته پام نه دي شوي

نازنین وویل همدا اوس حرکت وکړه مونږ د فلانکی هوټل مخي ته ولاړ یو ژر راشه

ما هم حرکت وکړو لاړم هغوي دواړه د هوټل مخي ته ولاړ وو سلام مې وکړو ویل یې مخکي شه

زه مخکي هغوي راپسي هوټل ته دننه شولو

په هوټل کې کیناستو ما نازنین او زرغوني ته وویل تاسو څه خوري

هغوي وویل ته څه خوري ما ویل زه قورمه او پلو

دوي هم وویل چې مونږ هم همدا خورو

ما هوټلي ته وویل یو ټبل خوراکه قورمه او پلو راوړه او یو خوراک سابه راوړه خو د سبو مالګه کمه وي

ډوډۍ راوړه ما زرغوني ته وویل

زه او ته به یو ځای کینو دا پلو او قورمه به وخورو او نازنین به دا سابه وخوري ځکه ددي فشار جیګیږي دیته نه پلو خه دي نه قورمه

ما سابه د نازنین مخي ته وړاندې کړل

هغه په غوصه شوه فرازه ته په ما رشخند وهي

ما وویل نه تا اوس ناروغې تیره کړي د صحت خیال دي ساته دا پلو او قورمه همیشه وي خو صحت همیشه نه وي

ما زرغونې ته وویل ته بسم الله کړه که دا سابه خوري ودي خوري کنه یخني به ورته وغواړم

نازنین ویل هیڅ هم نه خورم تاسو یې وخوري چې ماړه شي

ما ویل سمه ده چې کورته لاړي هلته به یې وخوري

ما او زرغوني ډوډۍ خوړل شروع کړه

کله کله به مې د نازنین له قصده زرغونې ته قورمه یا غوښه مخته کړه چې ها دا وخوره دا ډیر خوند کوي نو په نازنین به ډیر بد لږیدله د سترګو لاندې به یې مونږ ته کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه هم شرمیده زړور خوراک یې نه شو کولي نو ما به ورته ویل

ښه زړور خوراک کوه بیل یې هسي هم نازنین ورکوي ځان موړ که خپل د کور سوچ ورته وکړه

نازنین به غبر کو خاوري به زه بیل ورکم زهر مو شه څنګه په څلورو لګیا هستي

ما به بیا زرغونې ته قورمه مخ ته کړه او نازنین به د غوصې نه تکه سره شوه

ډوډۍ مو وخوړه ما ورله وویل نازنین ما او زرغونه به لاړ شو ته نور دا بیل ورکه

هغې وویل والکه ستاسو پلاران هم په ما بیا ورکړي ما څه خاوري خوړلي

ما او زرغونې ورپوري وخاندل هغه نوره هم غوصه شوه او پاسیده

رازه زرغونې چې ځو

ما زرغونې ته اشاره وکړه او بیا مې ورته وویل زرغونې نازنین ته به ټیکسي ونیسو دابه کورته ولیږو چې ناروغه ده زه او ته به لاړ شو قرغي ته

زرغونه په خندا شوه او د سر په تاید یې ماته ځواب راکړو

نازنین وویل ته ورسره لاړه شه مور او پلار ته دي وایم چې دا دغسي هلک سره قرغې ته په چکر لاړه

ما ناوئین د لاسه ونیوله ورته مې وویل لیونۍ ته په ټوکو هم نه پوهیږي ته کینه تاته جوس غواړم

نازنین وویل تاسو دواړه یې وخوري چې ماړه شي

ما ویل ښه تا بیا زه د څه لپاره دلته غوښتلم چې اوس غوصه هم یې او خبري هم نه کوي

نازنین وویل ما بد کړي چې ته مې غوشتي یې ټول فکر دي راته خراب کړو

ما ویل زه سمه ده اوس خبره خو وکه څه خبره وه

نازنین روانه شوه مونږ هم ورپسي شولو د هوټل بیل مې ورکړو د هوټله ووتلو زرغونې وویل

فرازه نن تاسره ډوډۍ خوړلو راته ډیر خوند راکو ددي هرڅه نه مننه

ما ویل تاته به خوراک خوند درکړي وي خو زما له ستوني نه تیریده

ویل یې ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل ځکه چې نازنین ته خه نه وو او بل ماسره د هوټل د بیل سوچ وو

دریواړو وخاندل

نازنین وویل فرازه تاخو راسره چل اوکړو خو خیر زه به دي هم خوښه شم

ټیکسي راغله هغوي خدای پاماني وکړه او لاړل زه هم دفتر ته روان شوم په لاره کې وم چې موبایل ته مې زنګ راغې

ټیکسي راغله، هغوي خدای پاماني وکړه او لاړل. زه هم دفتر ته روان شوم. په لاره کې وم چې موبایل ته مې زنګ راغی. نمبر نا اشنا و. اوکې مې کړ. د هغې له خوا نه غږ راغی: "سلام فرازه."

ما چې غږ واورېد، زرغونه وه. "وعلیکم سلام!" مې ورته وویل. "څنګه یې، زرغنې؟ الله دې خیر کړي، په نازنین خو به څه نه وي شوي؟"

زرغونې وویل: "نه، په هغې هیڅ بلا نه ده لګېدلې. د دې لپاره مې درته زنګ وواهه چې مننه وکړم د نن غرمې ډوډۍ او قدردانۍ له امله."

ما وویل: "بیا بیا یې مه راته یادوه، زړه مې خفه کېږي. تاوان مې شوی."

په خوا کې یې نازنین وخندل. موبایل یې ترې کش کړ او وې ویل: "اورې فرازه؟"

ما وویل: "هو، اورم. څه، کوڼ خو نه یم." دواړو وخندل.

نازنین وویل: "د تاوان خبرې مه کوه. بیا به مې د ماما لور پیغورونه راکوي."

ما وویل: "دي کې د پیغور څه خبره ده، خو رښتیا وایم. په تاوان ان فرعون هم خفه کېده، زه خو لا شکر دی مسلمان یم."

هغوی بیا وخندل. نازنین وویل: "سمه ده، مونږ کور ته نږدې یو، بیا وروسته به خبرې وکړو."

ما وویل: "سمه ده، خو دا شمېره د چا ده؟"

نازنین وویل: "دا د ټیکسي د ډرایور ده."

ما وویل: "سمه ده، زه به هم نور دې ډرایور ته زنګ وهم او خبرې به کوم."

زرغونې ژر غږ کړ: "دا دروغ وایي، دا زما شمېره ده."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل: "پام کوه، نور دې شمیري ته زنګ ونه وهي، که نه زرغونه به په غم ککړه شي!"

ما وویل: "سمه ده، ټوکه مې وکړه." په همدې سره مو اړیکه پرې کړه.

سیده دفتر ته لاړم، پاتې کارونه مې خلاص کړل. مازیګر شو، جامې مې بدلې کړې او ورو ورو پول خشتي خواته روان شوم. هلته مې یوه دوه پولاني وخوړله، او د هغې ځای نه په چکر چکر روان شوم عبدالحق څلور لارې خواته. مازیګرې و، ډېره ښکلې هوا چلېده، او د خلکو ګڼې ګونې ډېرې وې. ډېر محصلین له پوهنتونونو کورونو ته روان وو. ددي هر څه لیدلو راته یو خوند راکول.

د څلور لارې په منځ کې کیناستم او د موټرو ننداره مې کوله چې نازنین مېسج وکړو: "سلام فرازه، څنګه یې؟ او چیرته یې؟"

ما ورته وویل: "عبدالحق څلور لارې کې."

هغې وخندل: "هلته څه کوې؟"

ما ورته ولیکل: "موټري شمارم."

هغې بیا مېسج وکړ: "سبا جمعه ده، زه پغمان ته چکر ته ځم، ته هم راشه."

ما وویل: "سمه ده، خو زه به څه کوم؟ تا سره به دې فامیل وي."

هغې وویل: "خیر دی، د لرې نه خو به دې وګورم."

ما وویل: "د لرې نه مې ولې ګورې؟ غواړم چې له نږدې دې وګورم."

هغې وویل: "هغه څنګه؟"

ما وویل: "زرغونه له ځانه سره که، بیا تا او زرغونه دې له فامیلیو څخه اجازه واخلي ، چې موږ چکر ووهو. په دې بهانه به سره ووینو."

هغې وخندل: "دا څه خورې چې دومره هوښیار یې؟"

ما وویل: "پلو او قورمه."

چې کتل مې نازنین زنګ یې ووهو

د موټرو ګڼه ګوڼه ډېره وه ورو ورو میکرویان کهنه په سرک روان شوم موبایل مې اوکي کو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین سلام وکړو او شروع یې وکړه

فرازه زه په تا هوټل کې غوصه شوم ستا او د زرغونې یوځای ډوډۍ غوراک راته سخت زور راکو نه مې شو زغملي د هغې ښښنه راته وکړه خو اوس چې سوچ کوم ستا دي کار زه تاته نوره هم نږدي کړم او ستا مینه مې زړه کې نوره هم زیاته شوه

ته پوهیږي فرازه له هماغې وخته چې راغلي یو کور ته نو زرغونې راته ستا صفتونه شروع کړي او ستا دا کار او ستا د جرت ستاینه کوي

ما وخاندل او ورته مې وویل خه دا تاسو یادولم په پرینجو مو زما سته ویستله

نازنین وخاندل نو ته څه فکر کوي چې مور دي یادولي

دواړو وخاندل

ما وویل نازنین هغه صحنه ما لپاره ډیره سخته وه ما په ژوند کې د کومي جلۍ سره خوراک نه دي کړي خو دا هرڅه مې ستا لپاره وکړل چې سبا درله زما کومه نیمګړتیا ونه وایي او خوشاله اوسي

نازنین ددي هرڅه مننه وکړه

په دي وخت کې د دروازي د ټک ټک اواز شو نازنین وویل فرازه خبري مه کوه او بیا یې غږ که څوک یې رازه

د زرغونې خبري مې واوریدي راغله نازنین ته یې ویل لکه د فراز سره دي خبري کولي هغې وویل نه ارام مې کولو

ما غږ وکړو نه زرغونې ماسره یې خبري کولي

زرغونې نازنین ته وویل دي بالخت لاندې نه د غږ اواز رازي

نازنین وویل هو هما د غم زوي دي خوله یې نه بندیږي ما ورته وویل چې خبري مه کوه خو چاته وایي

زرغونې وخاندل ویل یې خه زه به لاړه شم

نازنین موبایل واخیست او زرغونې ته یې وویل چې اوس راغلي یې نو کینه

ما پري غږ وکړو نه لاړه شه بیا دا خبري نه شي کولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې ترینه موبایل واخیست سلام یې وکړو او بیا یې وویل فرازه دا خه کار نه کوي نازنین دي مونږ نه جدا کړي یو ساعت هم مونږ سره نه کینې دا ده او کوټه ده او ته یې لک لک خو یې زمونږ خواته هم لږه

ما ورته وویل ټوله تاسو سره ده اوجدً خو روخً زما سره ده

وي خاندل او وي ویل نو تش کال بوت به څه کړو چې نه مونږ سره کینې نه خبري کوي

ما ورته وویل زرغونې سبا د نازنین سره ته هم پغمان ته راشه زما او د نازنین ریباري وکړه

زرغونې وخاندل او وي ویل زما څه کار دي هسي ولي زه په غم ځان ککړ کم نه رازم

ما وویل خیر دي زما په خاطر که ته رانه شي نو زه د نازنین سره دیدن او لیدل نه شم کولي ستا د لاري مونږ کولي شو یو بل وګورو

زرغونې ومنل ویل یې سمه ده دا مرګ به ستاسو د دواړو لپاره په ځان قبول کم

ما وویل ته وګوره ته څومره ښه یې او نازنین دي راته څومره غیبت وکړو

نازنین موبایل واخیست فرازه ما کله غیب کړي دا دروغ ولي وایي

ما وخاندل ورته مې ویل ما ځکه دا خبره وکړه چې تا ځان ورک کړي وو غلې ناسته وي یو خو ته سمه د مرچو بار یې دستي غوصه کیږي

زرغونې وخاندل نازنین وویل خود غوصه کیږم اوس رانه په زوره زرغونه خفه کوي

ما ویل زرغونه پوهیږي چې زه ټوکي کوم او تا زوروم

هغې ویل سمه ده بس که نور خه وایه سبا به ته رازي

ما ویل ته به مې غواړي او زه به نه درزم خو چې زرغونه درنه پاتي نه شي

زرغونې اواز وکړو سمه ده درځم غم مه کوه

ما وویل سمه ده اوس به زه هم ورو ورو روان شم دفتر په لور ماښام نږدي دي چې ځان ورسوم

په همدې خبره مې خدای پاماني واخیسته خو په تلو کې زرغونې غږ کړو دفتر کې څه کوي شپې ته راشه د لیلا خواته دي

نازنین ورته په ارامه غږ وویل غلي شه بیشرمې په چا مو وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوره مې اړيکه قطع کړه او دفتر ته روان شوم شپه شوه تر ډېره ما او نازنين يو بل سره ميسجونه وکړل

يو وخت مې کتل زرغونې ميسج وکړو ليکلي وو سلام فرازه نازنين لګه تنګه که

ما وليکل څنګه

ويل يې ورته وليکه چې ستا ابي جامې په غاړه دي او د کوټې په دغه ځای کې پرته يې زه د اشداري لاندې ولاړه يم تا ګورم

ما نازنين ته همداسې وليکل

زرغونه ژر له خپل ځايه پورته شوه اشداري کې يې وکتل ميسج يې راته وکړو ته چيرته يې

زرغونې د ميسج د لاري ټول معلومات راکړل

ما وويل اشداري کې مه ګوره زه تا ګورم چې اشداره دي خلاصه کړه

جلۍ يو دم زنګ ووهو

فرازه ته دروغ وايې که رښتيا چيرته يې

اوس مې لکه په کورنۍ وژنې

زرغونې بيا راته معلومات راکړل

ما ورته وويل کله دروازې ته زې او کله اشداري ته غلې پخپل ځای کينه زه لاړم

جلۍ حيرانه شوه فرازه ستا دې زما پسر قسم وې ووايه ته چيرته يې کنه اوس له کوټې نه اوزم

ما ويل دادي لاړم په دروازه ووتم

زرغونې خر وخاندل

جلۍ نوره هم حيرانه شوه

ما ويل نه يم راغلې زرغونې راته وويل چې دا تنګه که ارامه شه

جلۍ يو اوږده سا واخيسته وې ويل څوک داسې ټوکې کوې اوس به مې سا وتلې وه

ما ويل سمه ده اوس ويده شه ناوخته دې سبا به ګورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای پامانې مو وکړه

سهار مې جامې بدلې کړې چای مې اوڅښلو نهه بجې وې چې نازنین میسج وکو مونږ روان شولو

ما ورته جواب ورکو سمه ده ما هم ځان تیار کړې درځم

د ښار نه موټر کې کیناسم او روان شوم

قصر پغمان ته مې ځان ورسولو نازنین څو میسجونه راته وکړل چې څنګه دې ناوخته کړو

کله چې اورسیدم نو میسج مې ورته وکړو چې زه ورسیدم په فلانکې ځای کې ولاړ یم

چې کتل مې نازنین او زرغونه دواړه راغلل

زرغونې وویل تاسو مو خپلې خبرې وکړې زه به شاو خوا ځارم چې څوک رانه شي هغه لاړه زه او نازنین یې یوازې پریښودو

زرغونه لاړه پټه کښیناسته، څارنه یې کوله چې څوک رانه شي ما او نازنین ونه ګوري.*

نازنین راغله، کلکه غاړه یې راکړه او ویې ویل: "د غم زویه، هیڅ موقعه نه پیدا کېده چې تا غېږه کې ونیسم."

ما ورته وویل: "دا څه کوې، نازنین، زرغونه مو ګوري، پرېږده."

ویل یې: "ودې ګوري، زه نوره د دنیا په کیسه کې نه یمه. که مرګ وي یا ژوند، نو تاسره به وي."

ما له ځانه جلا کړه، د لاسه مې ونیوله او یو بغل ته کښېناستو، خبرې مو شروع کړې.

ما ترېنه د زرغونې په اړه پوښتنه وکړه.

ویل یې: "دا مې د ماما لور ده. کور یې کلي کې دی، دلته زموږ سره ژوند کوي د پوهنتون په خاطر."

ما وویل: " ولې ستاسو په ولایت کې پوهنتون نشته؟"

نازنین وویل: "شته، خو سم پوهنتونونه نشته. بل، دلته مې ملګرې هم ده."

ما وویل: "پلار او ورونه دې څه کار کوي؟"

ویل یې: "دوه ورڼه مې په امریکا کې دي، یو کوچنی ورور مې دلته دی. پلار مې مخکې ډګروال و، اوس تقاعد شوی او کور کې ناست وي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ پنځه خويندې يو، دوه واده شوې دي، او دوه له ما نه وړې دي، هغوي مکتب وايي او زه پوهنتون."

ما وویل: "ولې خپل ولايت کې ژوند نه کوئ؟"

ويل يې: "پلار مې له ډېر پخوا دلته کابل ته راغلی، زموږ پیدایښت دلته شوی. ترونه او ماماګان مې ټول په خپل کلي کې ژوند کوي."

ما وويل: "تازنين، زرغونې چې د پوهنتون مخکې کومې خبرې کولې، چې مونږ پردو خلکو کې خپلولي نه کوو، دا رښتيا دي؟"

نازنين وويل: "هو، دا رښتيا دي. خو زما پلار يو روشنفکره سړی دی، هغه دغو خبرو پسې نه ګرځي. دا زاړې خبرې دي."

ما وويل: "کور مو کوم ځای کې دی؟"

هغې د کور مکمل ادرس راکړ.

ما وويل: "که دې خوښه وي، زه به خپل مشران په جرګه در ولېږم، چې پلار دې څه وايي."

نازنين وويل: "صبر وکړه، دا مې د پوهنتون اخيري کال دی. پوهنتون نه فارغه شم، بيا به دا خبرې وکړو."

ما وويل: "نه ته خپل پوهنتون سر ته ورسوه، خو يو ځل به دې پلار وګوړو چې څه وايي. که يې ښه وکړه، نو کوژده به وکړو او واده به د فراغت نه وروسته وکړو."

په دې وخت کې زرغونې ميسج وکړ، چې "د کورنۍ غړي دېخوا در روان دي."

نازنين ژر پاڅېده، ماته يې وويل: "په ځان پام کوه"، او روانه شوه.

ما هم په قصر پغمان کې يو څو عکسونو د کيمري والا باندې واخيستل او روان شوم.

دفتر ته راغلم، کور ته مې زنګ وواهه، د کورنۍ پوښتنه مې وکړه. مور مې وويل: "زويه، کله راځې؟"

ما وويل: "وګورم نو، چې کله راغلم. دغسې خطرناکې لارې دي، ژر تک راتک ښه نه دی." مور مې هم ومنله.

بيا مې خور تليفون واخيست. ويل يې: "وروره، چې راتلې، د کابل نه ځان سره روټ او کلچې راوړه."

ما وويل: "انجونې کالې غواړې، بنګړي غواړې، ته دا شيان."

ويل يې: "نه، ورو‌ره، ته چې څه يادوې، دا دلته هم شته. او ما چې څه ياد کړي، دا مې د ادي لپاره غوښتي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "سمه ده، خوري، چې راتلم، راوړم یې."

اړیکه مې پرې کړه.

یو ساعت وروسته، نازنین مېسج وکړ: "سلام، فرازه، مونږ هم حرکت وکړ، راځو کور ته."

ما وویل: "ولې؟ تا خو ویل چې مونږ تر ناوخته پاتې کېږو."

ویل یې: "د پلار مې څه کار پیدا شو، ویل یې چې ځو کور ته."

ما وویل: "په خیر سره راشئ."

شپه شوه. اته بجې د یو نا اشنا نمبر نه زنګ راغی. وکي مې که، سلام مې وکړ.

هغې راته وویل: "وعلیکم سلام. ته فراز یې؟"

ما وویل: "هو، زه فراز یم. تاسو څوک یاست؟"

ویل یې: "زه د نازنین پلار خبرې کوم."

ما وویل: "سلام، کاکا، څنګه یاست؟"

ویل یې: "ښه یم، بچیه، غواړم تا له نږدې وګورم او خبرې درسره وکړم."

ما وویل: "په سترګو، کاکا. چیرته او څه وخت؟"

ویل یې: "اوس خو ناوخته دی، سبا نهه بجې زمونږ کور ته راتلې شې؟"

ما وویل: "که غواړې اوس درځم. کور مو چیرته دی؟"

کور خو یې راته نازنین مخکې ویلي و، خو ځان مې نانګاره کړ.

ادرس یې راکړ. ویل یې: "زه به ستا په طمعه یم."

ما وویل: "سمه ده، کاکا، حتماً درځم."

خدای پاماني مې وکړه او موبایل مې بند کړ.

ما دستي نازنین ته میسج وکړ، چې ورته ووایم څه خبره ده چې پلار دې زنګ وهلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو نازنین ځواب رانکړ.

سودا مې شوه. زرغونې ته مې میسج وکړ، هغې هم ځواب رانکړ.

په همدې سوچونو کې اوختم رااوختم. لس بجې شوې، چې کتل مې نازنین مېسج وکړ.

ما دستي زنګ وواهه.

ما وویل: "هلو، نازنین، غږ مې اورې؟"

نازنین په قراره او غلي غږ وویل: "هو، اورم، څنګه یې؟"

ما ورته د پلار یې ټوله کیسه تیره کړه، چې زه سبا درځم ستاسو کور ته.

ویل یې: "هو، پلار مې زه او ته دواړه لیدلي وو چې هلته ناست وو. اوله کې مې انکار وکړ، خو نه یې منله. بیا مې ټوله کیسه ورته وکړه او ستا نمبر یې رانه واخیست."

خو بیا یې وویل: "ته مه راځه."

ما وویل: "ولې نه راځم؟ څه خبره ده؟"

ویل یې: "بس، مه راځه."

ما وویل: "نازنین، مونږ کوم جرم نه دی کړی. مینه کوو. که درنه شم، تاته به وایي چې ودې کتل، پټ شو او رانغی. زه درځم که هر څنګه وي."

نازنین وویل: "زه ډارېږم چې کوم څه ونه شي."

ما وویل: "نازنین، چې تراوسه څه نه دي شوي، اوس به هم نه کېږي. بل، ما ستا د پلار خبرې واورېدې، هغه داسې کوم څه نه کوي. کنه، ما ورته وویل چې اوس درځم، خو پلار دې وویل چې سبا راشه."

نازنین وویل: "فرازه، اوس په ځان هم ډارېږم چې دا شپه به څنګه تېرېږي."

ما وویل: "مه ډارېږه. دروازه بنده کړه او زرغونه ځان سره څملوه."

ویل یې: "سمه ده، خو ډېره ډارېږم."

ما وویل: "هیڅ خبره نشته، کلیمه ووایه او ویده شه. دا ستا وهم دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

اړیکه مې پرې کړه، خو هیڅ خوب نه راتله.

زرغونې مېسج وکړ. هغې هم ټوله خبره راته وکړه.

ما وویل: "زرغونې، بیداره اوسه او په نازنین پام کوه. زه سبا درځم او د نازنین پلار سره خبرې کوم."

زرغونې هم راته د نه راتلو مشوره راکړه، خو ما هغه پوهه کړه او خدای پامانې مې ورسره وکړه.

ویده شوم، او سهار چې پاڅېدم، چای مې وڅښه. کشر ورور ته مې زنګ وواهه، ورته مې وویل: "یو دوه کسان واخله او په رنجر کې راشه، چیرته ځم، کار مې دی."

ورور مې وویل: "که څه لانجه دې کړې وي، چې رنجر د سرتېرو نه ډک راوړم؟"

ما وویل: "نه، دوه کسه بس دي. لانجه مې نه ده کړې، صرف د یو چا لیدلو ته ځم."

ورور مې وویل: "سمه ده، زه درغلم."

ما هم ځان تیار کړ. اته نیمې بجې وې، چې ورور مې راغی.

ورسره د رنجر په مخکې سیټ کې کېناستم، او د نازنین د کور مخې ته لاړو.

ما د نازنین پلار ته زنګ وواهه، چې "زه بیرون د دروازې مخې ته ولاړ یم."

هغه راووت، مونږ ټولو سره ستړې مشي وکړه، او بیا یې د حجرې ته د تللو بلنه راکړه.

ورور مې وویل: "مونږ به همدلته ودرېږو."

خو د نازنین پلار کلک شو.

ورور مې یو عسکر په رنجر کې پرېښودو، او مونږ درېواړه لاړو حجرې ته.

هلته یې د چایو او شربت د راوړلو وویل. چای او شربت راغلل، هغه مو وڅښل. بیا د نازنین پلار وویل: "که ستاسو اجازه وي، زه د فراز سره یو څو خبرې وکړم."

ورور مې وویل: "دا سرتېری به بیرون لاړ شي، زه به پاتې شم."

ما وویل: "نه، وروره، ته هم لاړ شه."

نازنین پلار وویل: "دا دی ورور دی؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "هو، دا مې کشر ورور دی، په وزارت دفاع کې قومندان دی."

ویل یې: "سمه ده، دا دی هم پاتې شي."

عسکر ووت. د نازنین پلار خبرې شروع کړې:

"فرازه، بچیه، ته ډېر غیرتي او پښتون ځوان یې. د اخلاقو نه معلومیږي چې د ډېرې ښه کورنۍ نه یې. ښه ځواني لرې، خو بچیه، زما د لور نه لاس واخله. زاري درته کوم، زما دې سپینو ږکو ته وګوره. په پښو درته پرېوزم، ما مه شرموه. زه قام لرم، قبیله لرم، توربور لرم. د الله روی وکړه، د دې کارونو نه تېر شه."

په دې سره یې له سترګو اوښکې راغلې.

زما په سر کې یو کړس شو، لکه چې په مرمۍ ولګېږم. د زړه نه مې د درد یوه څړیکه پورته شوه.

په یو لاس مې خپل زړه کلک ونیوه. یوه شیبه غلی او خاموش وم. زړه مې لږ ښه شو. ما وویل: "کاکا، زه به ټوله کیسه تر نن شپې پورې درته وکړم، او بیا به له تاسو نه لاړ شم."

ما هغه ته د زما او د نازنین د اولې ورځې نه نیولې تر نن شپې پورې ټوله کیسه وکړه، چې دا هر څه یو تصادف سره پیښ شول، او زمونږ مینه وشوه.

په دې خبرو سره مې ورور وپاڅېد. له سترګو یې اوښکې روانې شوې.

وویل کاکا : "د دې له خوا زه بښنه غواړم."

بیا یې ماته وویل: "وروره، ته زما نه مشر یې، هیڅ نه شم ویلی. خو دومره درته وایم چې کور کې خپلو خویندو ته نظر وکړه، او بیا داسې کارونه کوه. ما په تا ډېر حساب کاوه، مګر تا نن یو سپینږیری پلار وژړاوه. تا یو سپینږیری دومره مجبور کړ، چې د خپل عزت په خاطر ستا پښو ته ټیټ شو. ما هېڅ فکر نه کاوه، ان ذهن ته مې هم نه راتلل، چې زه به داسې حال له تا ګورم."

همداسې د کوټې نه ووت، او رنجر یې چالان کړ، او لاړ.

ما ورته وویل: "ډګروال صاحب، که غواړې، زه به خپل مشران درولېږم. که مو زه خوښ نه یم، نو صرف د یو زنګ وهلو اجازه راکړه، چې زه له نازنین سره د ټول عمر لپاره خدای پامانې وکړم. ما وبښه."

هغه وویل: "بچیه، ودرېږه. مه ځه، زما خبره لا خلاصه نه ده."

زه بیرته تاو شوم. ما وویل: "وایه، ډګروال صاحب."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وویل: "بچیه، خبره د خوښۍ نه ده. ښایسته ځوان یې، او نازنین درسره مینه هم لري. زه د قام او دستور له رواج نه هم درته تېرېدم، خو خبره داسې ده چې ما نازنین په ماشومتوب کې د هغې تره زوی ته ورکړې. دا چې پوهنتون خلاص کړي، کوژده یې کوو."

زما په زړه کې د درد بله څړیکه راغله. کېناستم، زړه مې کلک ونیولو. اوبه مې وڅښلې، او ورته مې وویل:

"کاکا، قسم دی که له دې هر څه خبر وم. او نه نازنین دا خبره راته کړې وه. ماته نور اجازه راکړه. زه درسره وعده کوم چې زه به له نازنین نه د خپل ژوند په بیه لرې لاړ شم. بیا به نه ما وګورې او نه به مې غږ واورې."

همداسې شرمنده له کوره ووتم.

په ټوله لاره مې ژړل، او سلګۍ مې وهلې، چې: "نازنین، تا ولې ماسره داسې وکړل؟ تا مانه ولې دومره لویه خبره پټه کړه؟ تا ولې زما د زړه سره دومره لوبې وکړې؟"

لاړم دفتر ته. خپلې جامې مې واخیستې. همکارانو ته مې وویل: "زه نور نه راځم."

استعفاء مې هم ونه لیکله. له دفتره ووتلم. نیغ لاړم تر هډې، په موټر کې کېناستم او حرکت مې وکړ.

چې کتل مې، د نازنین زنګ راغې.

هډه کې موټر کې کیناستم. له سترګو مې اوښکې همداسې روانې وې. موټر حرکت وکړ. په همدې وخت کې د نازنین زنګ راغی. د موبایل په سکرین مې چې د نازنین نوم ولیدو، په زړه کې مې سلګې شوې. خواکې ناست نفر راته وویل، "وروره، خیر خو به وي؟ څه بده پیښه شوې؟"

ما وویل، "هو، بده پیښه شوې." نور مې څه ونه ویل.

د نازنین اړیکه مې پرې کړه. نمبر مې تور لیست کې واچاوه. ډېره سخته وه، هغه څوک چې به مې په موبایل څارلو، شپې به مې په خبرو سبا کولې، نن مې د هغې نمبر تور لیست کې واچو چې بیا اړیکه ونه نیسي. کتل مې، پیغام یې رالیږلی و. پرته له لوستلو مې پیغام هم تور لیست ته واچو. ژړا مې نه دریدله.

یو وخت سروبي ته ورسیدو. ډریور ته مې وویل، "استاده، یو دوکان ته ودریږه، لږې اوبه اخلم." موټر ودرید، ټولې سوارلۍ کوزې شوې. زه سیند غاړې ته ښکته شوم، مخ او لاس ته مې اوبه واچولې، راغلم دوکان ته، اوبه مې واخیستې او حرکت مو وکړ.

کتل مې، زرغونې پیغام رالیږلی و: "سلام فرازه، ښه یې او چیرته یې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ځواب ورکړ: "زرغونې، تا او نازنین ماسره ښه ونه کړل. تاسو زما د زړه سره لوبې وکړې. الله دې تاسې ته سزا درکړي. نازنین ته ووایه چې نور به نه د فراز شکل ویني او نه به یې غږ اوري."

زرغونې راته وویل، "فرازه، څه خبره شوې ده چې ته داسې وایې؟"

ما ځواب ورکړ، "زرغونې، اوس خبرې نه شم کولی. وروسته به درته وایم."

نور مې هغې ته ځواب ورنه کړ. تر جلال آباده مې له سترګو اوښکې روانې وې. مازیګر کلي ته ورسیدم. کور ته لاړم، ټول رانه تاو شول او سترې مه شي یې راته وکړه. زه لاړم، کوټه کې پریوتلم.

کتل مې، مور مې راغله، وې ویل، "فرازه زویه، څه خبره ده چې داسې بې وخته پریوتی یې؟"

ما وویل، "هیڅ، ستړی یم، ما یوازې پریږده."

مور مې لاړه، زه بیا سلګو ونیولم، ښه مې زړه تش کړ.

کتل مې، خور مې راغله، وې ویل، "وروره، اوبه درته تیارې کم. ولامبه، سا او صورت به دې په ځای شي

زه پاسیدم او غوصه شوم ما ونه ویل چې ما په ارامه پریږدي فکر مې ګډوډ وو خو رمي ونیوله او یو څلور خپیړي مې په مخ وخله هغه کیناسته په ژړا شوه

لاس نه مې ونیوله پورته مې کړه غاړه مې ترینه تاوه کړه سلګو ونیولم خه ډیر مې وژړل

خور مې راته وویل وروره څه شوي څه خبره ده ماته ووایه

ما وویل خوري ما وبښه چې په تا مې ګوزار وکړو هیڅ نه دیي شوي

خور مې وویل نه وروره څه خبره ضرور شوي ته خو ما کله په داسي حالت کې نه یې لیدلي ووایه خیر دي کنه اوس ادي ته غږ کوم

ما وویل هیڅ نشته یوځل مې وویل کنه نوره غلې شه

دي وخت کي مې په زړه درد راغې کیناستم ما ویل هله اوبه راوړه

چې کتل مې مور مې هم راغله اوبه یې راکړي ویل یې

فرازه څه خبره ده دا خور دي ولي داسي ورخطا ده او تاسو ولي ژړلي

ما مې مور نه غاړه تاوه کړه چې موري زړه مې درد کوي هیڅ نه پوهیږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې غيږه کې کلک ونيولم ويل يې څه خبره ده ووايه

زما بيا ماغذه خرابه شول او له کوره ووتم

لاړم لري وياله وه هلته کيناستم او په ژړا شوم چې وه خدايه دا دي په څه عذاب ککړ کړم ما داسي کومه کناه کړي وه چې تا ماته دومره سخته سزا راکړه

تا ولي زه د نازنين په مينه کې داسي گير کړم

هغه يې رښتيا ويلي

چې خدای رسول چاته په قهر شي

نصيب يې خوار شي په ورکړي مين شينه

نازنين تا ماته له اوله دا خبره ولي نه کوله

بل خوا زرغونې زنگونه او ميسجونه کول چې يوځل خبري وکړه نازنين خه نه ده مونږ په شفخانه کې يو

زنگ يې راغې ما همداسي ژړل وکې مې که هغې چې زما غږ واوريدو نو زرغونه هم په ژړا شوه

ما ويل زرغونې که هغې رانه دا خبره پټه کړي وه نو تا خوبه ويلي وو تا راته ولي نه ويل چې نازنين کوژده شوي يايي بل چاته ورکړي اخير ولي نازنين ولي يا الله ماته مرگ راکې نه يم خوشاله په دي ژوند

نور په ځان پوه شوي نه يم

يو وخت چې مې کتل په صحت عامه کې ومه ټوله کورنۍ مې سر ته ولاړه وه

ما ويل څه وخت دي په ما څه شوي

کشر ورور مې هم له کابله راغلې وو ويل يې ته پرون بي هوشه شوي وي صحت عامي ته مو راوړي يې

ما جيب ته لاس که چې تليفون مې وگورم په جيب کې مه نه وو زه پاسيدم چې روان شم خو د تلو توان راکي نه وو ومې ويل زما تليفون راکي

ورور مې وويل هغه کور کې پاتي دي

بيا مې د پاسيدو اراده وکړه ورور مې وويل ته اوس له کومانه راوتلي يې تاته د ارام ضرورت دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل اوس خه یم زو کور ته او په دي سره مې د کورته تلو ضد وکړو

ډاکترانو وویل اوس له خطري نه بهر دي خو خفګان ورله خه نه دي تاسو کولي شي دا کور ته یو سي

حکت مو وکړو کورته راغلو د راتک سره مې خور ته وویل زما موبایل راوړه خور مې موبایل راوړو دوه سوه زنګونه او میسجونه د څو نمبرو نه راغلې وو

خور مې وویل وروره د زرغونې په نوم یوي جلۍ درته ټوله شپه او ورځ زنګونه وهل ستا پوښتنه یې کوله او ویل یې چې نازنین اوس خه ده

خو ډیر یې ژړل وروره دا څوک ده او ولې یې تاته ژړل او نازنین څوک ده او څه ناروغه وه

مامې خور طرفه ته په غوسه سترګې واړول هغه پوهه شوه او غلي شوه

دي وخت کې د زرغونې زنګ بیا راغې

ما غوښتل چې له کوره بهر خبري وکړم خو چا اجازه رانکړه ما وویل خیر ما یوازي پریږدي هغوي لاړل ما د زرغونې موبایل اوکي کړه سلام یې واچو

اوس څنګه یې فرازه

ما ویل خه یم اوس له شفخانې نه راغلو

خا ډاکترانو څه وویل

ما ویل خبر نه یم خو ورور مې ویل کوماته تللي وي

ویل یې د نازنین پوښتنه نه کوي

زما زړه بیا راډک شو په ژړا شوم ویل مې شکر چې خه شوي

خبري ورسره کوي

زرغوني غلې شه نوره ولي غواړي چې تکلیف کې شم اوس خو د هغې نوم په اوریدو مې زړه ټوټه ټوټه کیږي که غږ یې واورم مړ به شم زه به هغه هیڅ کله هم ونه بښم هغې زما په زړه لوبې وکړي

دا دی ستاسو متن مې اصلاح کړی دی:

ما وویل، "څه وخت دی؟ په ما څه شوي؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشر ورور مې چې له کابله راغلی و، وویل، "ته پرون بې هوشه شوې وې، صحت عامه ته مو راوړی وې."

ما جیب ته لاس کړ چې تلیفون مې وګورم، خو په جیب کې مې نه و. پاڅېدم چې روان شم، خو د تلو توان راکې نه و. ومې ویل، "زما تلیفون راکړئ."

ورور مې وویل، "هغه کور کې پاتې دی."

بیا مې د پاڅېدو اراده وکړه، ورور مې وویل، "ته اوس له کوما نه راوتلی یې، تاته د آرام ضرورت دی."

ما وویل، "اوس ښه یم، ځم کور ته." په دې سره مې د کور ته تلو ضد وکړ.

ډاکټرانو وویل، "اوس له خطري نه بهر دی، خو خفګان ورته ښه نه دی. تاسو کولی شئ دا کور ته یوسئ."

حرکت مو وکړ او کور ته راغلو. د راتګ سره مې خور ته وویل، "زما موبایل راوړه!" خور مې موبایل راوړو. دوه سوه زنګونه او پیغامونه د څو نمبرو څخه راغلي وو.

خور مې وویل، "وروره، د زرغونې په نوم یوې جلۍ ټوله شپه او ورځ زنګونه وهل. ستا پوښتنه یې کوله او ویل یې چې نازنین اوس ښه ده. خو ډېره یې ژړل، وروره. دا څوک ده او ولې یې تاته ژړل؟ نازنین څوک ده او څه ناروغه وه؟"

ما خپلې خور ته په غوسه سترګې واړولې. هغه پوه شوه او غلې شوه.

په دې وخت کې د زرغونې زنګ بیا راغی. ما غوښتل چې له کوره بهر خبرې وکړم، خو چا اجازه رانکړه. ما وویل، "خیر، ما یوازې پرېږدئ." هغوي لاړل، ما د زرغونې موبایل ته اوکې کړه. زرغونې سلام واچو.

"اوس څنګه یې، فرازه؟"

ما وویل، "ښه یم، اوس له شفاخانې راغلم."

ډاکټرانو څه وویل؟"

ما وویل، "خبر نه یم، خو ورور مې ویل چې کوما ته تللی وې."

زرغونې وویل، "د نازنین پوښتنه نه کوې؟"

زما زړه بیا راډک شو، په ژړا شوم، ومې ویل، "شکر چې ښه شوې."

زرغونې وویل، "خبرې ورسره وکړه!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل، "زرغونې، غلې شه، نوره ولې غواړې چې تکلیف مې راکړې؟ اوس خو د هغې نوم په اورېدو مې زړه ټوټه ټوټه کېږي. که غږ یې واورم، مړ به شم. زه به هغه هیڅکله هم ونه ببنم. هغې زما په زړه لوبې وکړي،

"فرازه، د نازنین پلار هم غواړي چې ته د نازنین سره لږ څه موده خبرې جاري وساتې، کنه هغه به مړه شي. د هغې درمل او ډاکتران اوس یوازي ته یې."

ما وویل، "پرېږده چې مړه شي! نه غواړم نور د هغې غږ واورم."

زرغونې وویل، "فراز، نور به اړیکه پرې کوم، خو په نازنین پام کوه."

تلیفون مې پرې بند کړ.

بل خوا نازنین ته د تره زوی له امریکا زنګ وهلی و. هغه د نازنین د ناروغۍ نه خبر شوی و. نازنین ورته ویلي وو، "سباون، یوه خبره، یو سوال درته کوم. منې یې؟"

سباون ویلي وو، "هو، هره خبره دي منم."

نازنین د قسم نه تېر کړی و او بیا یې ورته ویلي وو، "سباون، که غواړې چې زه ژوندۍ پاتې شم، نو ته د دې رشتي نه تېر شه، کومه چې زما او ستا ده. په تا کې هېڅ نیمګړتیا نشته، ښایسته یې، د کاکا زوی یې، تعلیم یافته یې، ډاکتر یې، خو زه..."

سباون وویل، "ته څه؟ ته څه غواړې؟"

نازنین وویل، "زه له یو بل چا سره مینه لرم، په هغه مینه شوې یم. نن چې مې کوم حالت دی، دا هم د هغه د لاسه دی. خیر دی، زما خبره ومنه او د دې رشتي نه تېر شه."

سباون وویل، "نازنین، چې تا راته حقیقت وویل، نو زه هم درته حقیقت وایم. زه هم په یوې جلۍ میین شوی یم، دلته له ماسره ډاکتره ده، خو ستا په خاطر ما ورته څه نه دي ویلي."

نازنین وویل، "سباون، ته دې خپل فامیل پوه کړه او د دې رشتي نه تېر شه. له هماغې جلۍ سره واده وکړه، زما په خاطر. ته به په ما څه بوخت شې چې وجود مې تاسره وي او زړه مې د بل سره."

سباون خپله هم مجبور و، د خپلې مینې په خاطر. او همدا موقع یې لټوله. نازنین هم مجبور کړه چې د دې رشتي نه انکار وکړي. سباون ورته وویل، "تر ماښامه وخت راکه. زه به درته جواب درکوم. اول له مور او پلار سره خبرې کوم، بیا درته وایم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه هر ساعت وروسته ماته زنګ وهلو. هغه نازنين ته ويل، "فراز زما نمبر او پيغامونه بند کړي دي، ته ورسره خبرې کوه، پوښتنه يې کوه."

يو ميسج يې وکو چې دا ټپه يې ليکلي وه

ستا به زما نه ګليه کيږي

زه د رواج په زولنو تړي يمه

ما چې زرغونې ته وويل، "د هغه نوم راته مه اخله"، نو ما د هغې ژړا واورېده، ځکه زرغونه د نازنين په څنګ کې ناسته وه.

د زرغوني نه مې چې خبري بس کړل، پاسيدم د کوټې ووتم. مور مې وويل:

"زويه، لري لاړ نه شي چې تاته ګرزيدل خه نه دي."

ما ويل:

"سمه ده، موري، هيڅ چيرته نه ځم، د کور مخي پټو کې کينم."

بهر ووتلم. د پټې په پوله کيناستم. مازيګري وو. طبعيت خپل رنګونه ټولو. آسمان د زرد او نارنج رنګونو په رنګين پرده پوښل شوی و، چې د لمر وروستۍ شعاعوې د غره په سرونو کې لګيدلي او هر څه ته يې يوه نرمه روښانتيا ورکوله. د مرغانو او مرغيو اوازونه وو، ډلې ډلې، جوړه جوړه په هوا کې روان وو او خپلو کورونو ته يې د تګ تياري نيوله. د باد نرمې ځپې د ونو ترمنځ تېرېدې، چې د طبيعت د زړه دهړکن ته ورته وې.

ټولې فضا د شرايطو په رنګينو رنګونو کې د ارامتيا او خوشالۍ احساس ورکاوه. د ورځې د وروستيو شېبو هوا د يادونو او احساساتو د سفر لاره پرانستله، او ما ته يې د نازنين يادونه بېرته را تازه يا fresh کړه،

په دې وخت کې مې کتل زما څلور کليوال ملګري راغلل. ستړي مشي مو وکړه، هغوی هم کيناستل. وصال راته وويل:

"فرازه، خبر شوی يې چې ناروغ شوی وې؟ الله دې خير کړي، وروره! دا څه پېښه وه؟ د شپې مور مې کور کې راته وويل چې په تا څه چل شوی او شفاخانه ته يې وړی وي."

"ډېر ناوخته وو، کنه درته راتلم."

شېرعلي وويل، "هو والله، موږ چې ماښام کور ته راغلو، خو کور کې دې ورنه نه وو چې پوښتنه مو کړې وای."

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدوس وویل، "اوس دې حالات څنګه دي؟"

ما له ټولو نه مننه وکړه، ورته مې وویل: "شکر دی، اوس ښه یم. بس داسې راباندې یو چکر راغی، نور نه پوهېږم چې څه شوي وو."

په دې وخت کې عباس، چې زموږ د محفلونو مالګه به مو ورته ویل، او الله تعالی ورته ډېر خوږ غږ ورکړی و، ټپه یې پورته کړه:

په ژوندانه به خوار و زار وي

تل به په غم کې را ایسار وي

بس ګیله من به له خپل یار وي

که څوک روغ زړګی په کار وي

زما دې واوري، یارانه دې نه کوي نه."

دې ټپې ډېر خوند وکړ. ما او ملګرو ورته وویل: "ادامه ورکړه!"

هغه بیا ټپه شروع کړه:

که مې ژړا که واویلا ده

تا ته مې تل په خوله دعا ده

دا لیونۍ برخه زما ده

تا په ما کړې څه بلا ده

په مخ مې غبرګې اوښکې څي، خوله درکومه."

په دې ټپه سره مې یو ځل بیا نازنین مخې ته ودرېده، او د هغې یادونه مې د زړه په تل کې بیا ژوندۍ شوه.

قدوس بیا ټپه شروع کړه:

"ورځ به ماښام شي، بیا به شپه شي

شپه به له کاله پرې اوږده شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته به گرانه گذاره شي

جانان چې ځي، په مخ دې ښه شي

زړه يې زما په زلفو بند دی، رابه شينه."

ما پرې غبږ وکړ: "ملګرو، نور دا ټپې بندې کړئ."

وصال وويل: "فرازه، خير خو به وي؟ ولې نن ټپو ته بې چورته يې؟ ستا خو داسې بنډارونه ډېر خوښ وو، نن څنګه خفه يې؟"

ما وويل: "خير دی، بس نن مې زړه يو څه خفه دي

تر ناوخته د پټي په پوله ناست وو. ماښام اذانونه پيل شول. ما ملګرو ته وويل، "راځئ، ماښام ماسره لاړ شي."

هغوی وويل، "نه، کورونو ته ځو. که کولای شې، د شپې د غفور کاکا حجرې ته راشه. ګپ به هم ولګو او ساعت به دې تېر شي."

ما وويل، "سمه ده. که کور کې يې اجازه راکړه، درځم." په همدې سره مو خدای پاماني وکړه او روان شوم کور ته.

کله چې کور ته لاړم، نو پوه شوم چې زما کشر ورور زما ټول حال مشر ورور، مور او کورنۍ ته ويلي و. ورته ويلي يې و چې: "د هلک زړه مات شوی، ګذاره ورسره کوئ، چې په ځان څه ونه کړي."

د شپې ډوډۍ مو وخوړه. مشر ورور مې راپسې غوسه شو، ويې ويل:

"سپيه رزيله! تا کابل ته ځان د دې لپاره بدلوه چې هلته داسې دله توبونه وکړې؟ دومره پخپل سر شوی يې چې اوس دا کارونه کوې؟ مورِ ته دې ولې دروغ وويل؟"

همدې خبرو سره راولاړ شو چې راپسې راشي. کشر ورور مې مخې ته ودريد او ويې ويل:

لالا، کېنه. هر څه چې وو، هغه وشول. اوس يې غلی پرېږده. دا هم پښېمانه دی."

مشر ورور مې بېرته کيناست. مور ته مې وويل: "سبا لاړه شه، د جبار کاکا لور ورته وغواړه، چې دا ټولې ستونزې پای ته ورسي او هر څه يې هېر شي."

ما وويل، "نه وروره! زه ښځه نه کوم. غواړم خارج ته لاړ شم. روپۍ راسره شته، نور مې دا وطن په سترګو ښه نه ښکاري."

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروور مې بيا په دې خبره غوسه شو او پاڅېد. ويې ويل: "ته دومره پخپل سر شوی يې چې خارج ته ځې؟ ها! ته صبر شه چې دا پښې درباندې ماتې کړم، چې د کور د دروازې نه هم بهر تللي ونه شي!"

کشر وروور مې بيا هغه کښېنولو او ويې ويل: "لالا، خير دی. ته څه مه وايه. مور به خبرې وکړو."

مور مې وويل: "زويه، که دې خوښه وي، د جبار خان لور به درته وغواړم. ښکلې جلۍ ده، کاريگره او سواداره هم ده."

ما وويل: "مور جانې! خبره د ښايست او بدرنگۍ نه ده، نه د سواد او کاريگرۍ. ما په خپل حال پرېږدئ. زما زړه سوري دی. زه اوس دې کارونو ته جوړ نه يم. تاسو کښېنئ، خپلې خبرې وکړئ. زه ځم، ارام کوم."

همداسې پاڅېدم او خپلې کوټې ته لاړم. چې کتل مې، زرغونې اووه يا اته پيغامونه رالېږلي وو:

"سلام فرازه! څنگه يې؟ ناروغې دې څنگه ده؟ نازنين اوس ښه شوې ده، خو تش بوت ترې جوړ شوی. که خبرې هم کوي، نو يوازې تا يادوي."

بلخوا، سباون ماښام خپلې مور ته زنگ وهلی و. هغې ته يې ويلي و: "مورې، دلته زما سره يوه ډاکتره جلۍ ده. موږ دواړه يو بل سره مينه لرو. هغه په وطن کې د هرات ولايت نه ده. تاسو يې کور ته په جرگه لاړ شئ."

مور يې حيرانه شوې وه او ورته ويلي يې و: "زويه، موږ خو ستا د تره لور ستا لپاره په نوم کړې ده د ماشومتوب نه. ته څنگه داسې کار کوې؟"

سباون ورته ځواب ورکړې وو: "مورې، هغې ته زه د خور په شان فکر کوم. موږ دواړه يوځای لوی شوي يو. هغه ماته د د ناحيدې خور په څير ښکاري. زه څنگه د هغې سره واده وکړم؟"

وروسته يې له پلار سره خبرې کړې وې. پلار يې ورته ويلې و: "زويه، موږ به ستا تره ته دا خبره څنگه وکړو چې سباون نه غواړي د هغه لور سره واده وکړي؟"

سباون ورته ډاډ ورکړ: "پلاره، ته بې غمه اوسه. کاکا مې زه پوهومه. هغه به په دې خبره زموږ نه خفه نه شي."

بيا يې خپل کاکا ته زنگ وهلی و او ټوله کيسه يې ورته کړې وه. د نازنين پلار د خپلې لور په زوريدو او فراز ته په مينه کې د رسيدلو له امله خوشاله شوی و. هغه له دې خبرې ډاډه و چې نازنين يې د خپل زړه ملگری موندلی دی.

بيا يې نازنين ته زنگ وهلی و، ويې ويل: "اوس ځان خپلې مينې ته ورسوه او خپل يې کړه. زما له خوا ازاده يې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په موبایل کې روپۍ نه وې. نو د ورور له موبایل نه مې زرغونې ته زنګ وواهه، ورته مې وویل: "کورنۍ مې غواړي ماته ښځه وکړي، خو دا وطن نور زما لپاره اور دی. غواړم زه خارج ته ولاړ شم. دلته نور نشم پاتې کېدای."

زرغونې په اندېښنه کې وویل: "په خارج ته تګ سره به ستا غمونه ختم شي؟ نازنین به دې له ذهنه ووځي؟ داسې مه کوه! که لاړې، نازنین به مړه شي!"

ما نور د زرغونې خبرو ته غوږ نه شو نیولی او اړیکه مې پرې کړه.

یو ملګري مې چې د ویزو په دفتر کې کار کاوه، ورته مې وویل: "سبا سهار راځم، ماته د جرمني ویزه په هر قیمت وي، ووهه." د هغه سره مې خبرې ختمې کړې، خپل موبایل مې بند کړ، او ویده شوم.

سهار مې خور راغله، راته یې وویل: "وروره، پاځه چې لمونځ درنه قضا نه شي."

زه هم پاڅېدم، لمونځ مې وکړ، او لاړم. مور مې خپل لمونځ ختم کړی و او دعا یې کوله. مخې ته یې په مسله یا جاینماز کېناستم او ورته مې وویل: "په دې دعا باندې ما دم کړه." هغې دعا پای ته ورسوله. بیا مې خپلې خور ته وویل: "خورې، لږې اوبه راته کېده چې جامې بدلې کړم." او بیا مې د مور په غېږ کې سر کېښښود.

مور مې په ویښتانو کې ګوتې وهل او راته یې وویل: "زویه، نور دا خفګان دې ختم که، ټوله شپه مې ستا د خفګان له امله خوب نه دی کړی. تاسره چې څه وشول، دا به په تقدیر کې لیکل شوي وو. ته اوس د تقدیر سره جګړه کوې؟"

ما ورته وویل: "مورې، زه دېته خفه نه یم چې نازنین ولې زما په نصیب کې نه شوه. خفه دېته یم چې نازنین ولې دومره لویه خبره مانه پټه کړې وه."

په دې سره مې له سترګو اوښکې روانې شوې. "مورې، هغې به له لومړۍ ورځې څخه راته ویلې وای چې زه د بل چا په نوم یم، ولې یې راسره داسې وکړل؟"

مور مې غمجنې سترګې راته واړولې او ویې ویل: "زویه، ته داسې فکر کوې چې هغه به خوشاله وي؟"

ما وویل: "نه مورې، هغه هم زما په څېر په روغتونونو ګرځي او ناروغه ده."

مور مې وویل: "ښه نو، که هغه ستا له غمه په داسې حال ده، نو ولې یې ملامتوې؟"

ما په ژړغونې غږ وویل: "مورې، ملامته په دې ده چې ولې یې زما او خپل ځان سره داسې وکړل؟ زما علاج اوس یوازې مرګ دی، مورې. زه پوهېږم چې د دې درد علاج نشته."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې له ژړا نه په ډک غږ وویل: "مړه دې ستا دښمنان شي، زویه، بیا داسې خبرې مه کوه. دومره زور نه لرم چې ستا غم وګورم."

ما په آه سره وویل: "موري، که څه راباندې وشول، ښښنه راته وکړه. که ته مې ونه ښښې، خدای به مې هم ونه ښښي."

مور مې په خوله نرم ګوزار راکړ او ویې ویل: "بنده کړه خوله دې، دا څه کم‌عقلي خبرې دي چې کوې؟"

په همدې وخت کې مې خور غږ وکړ: "وروره، اوبه او جامې دې په تشناب کې دي، لاړ شه."

زه پاڅېدم، جامې مې بدلې کړې او کور ته مې وکتل. خور مې له سره ښکل کړ او ومې ویل: "مننه، زما ګوډۍ، چې اوبه دې راته تیارې کړې."

بېرته راغلم، مور ته مې وویل: "موري، وګوره، زه څنګه ښکاري؟"

مور مې وویل: "ماشاءالله، سم شهزاده ښکاري."

ما ورته په ټوکه وویل: "نه یې منم، تر هغو چې د سر نه مې ښکل نه کړې."

سر مې ښکته کړ، مور مې ښکل کړم، او دواړو لاسونو یې زما په سر باندې کش کړل. یوه شیبه په کور کې وم، بیا ووتلم، پرته له دې چې څه و وایم. د ښار په موټر کې کېناستم او مستقیم د خپل ملګري خواته لاړم.

ملګري ته مې وویل: "رئیسه، زما ویزه څنګه شوه؟"

هغې مخکې نه خبره کړې وه، پاسپورټ مې وراکړ او ویزه یې پرې وهله. له هغې ځایه مې حرکت وکړ، لنډه دا چې نن مې د تک ټول کارونه خلاص کړل. اوس یوازې پرواز ته انتظار وم.

شپه شوه، نهه بجې وې، سوج مې وکړ. ته یوه ځل تلیفون وګوره او کور ته خبر ورکه چې زه د ملګرو سره یم.

تلیفون چې مې چالان کړ، د دومره ډېر میسجونه راغلي وو. زرغونې تر اویا میسجونه کړي وو. زه د میسجونو لوستلو ته شروع شوم.

کله چې تر غرمې زما درک نه وو شوي، نو زرغونې مې ورور نمبر ته زنګ وهلی و چې "فراز چیرته دی او تلیفون یې ولې بند دی؟"

زما کشر ورور ته زما ټول ملګري معلوم وو، ټولو ته یې زنګونه وهلي او د خپلوانو نه یې معلومات کړې، خو هېچا ورته معلومات نه وو ورکړي. بیا یې زما هغې ویزه والا ملګرې ته زنګ وهلی، هغې ورته ټوله کیسه کړې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ویزه یې وهلې او نن شپه دوه بجې یې پرواز دی. نو ورور مې د تیاره میدان په دروازه کې د ماښام نه ناست زه یې څارلم چې منې مې کړي.

بلخوا، چې ما د زرغونې میسجونه وکتل نو راته معلومه شوه چې ټول خبر شوي دي زما په اړه. زرغونې لیکلې وو:

"سلام فرازه، ته چیرته یې؟

فراز، زیری درکوم، په زیری کې به څه راکوې؟

فراز، ولي ځواب نه راکوې؟

فراز، د نازنین حالت بیا نازک دی، د ډیر تشویش نه لېونی کېږي.

فراز، دا ته څه کوې؟ الله او رسول ته وګوره، داسې کار مه کوه.

فراز، نازنین ستا شوه، هغه زیری دا وو، هغه د تره زوی ازاده کړه.

سلام فرازه، نازنین یم، نور بس! که نور مې د هجرا په اورونو سیځه.

زه ستا د یو غږ اورېدو ته ژوندې یم، داسې مه کوه، خیر دی، اوس خو هر څه ښه شول.

فراز، که تر شپې دې جواب رانکړم نو خبر به شي چې زه مړه شوی یم، نور د دې هر څه زغم نه لرم.

فراز، که غواړې، پلار به مې خپله درسره خبرې وکړي. هغه خبره ختمه شوه، ما ستا لپاره دومره قربانۍ ورکړې، او ته مې یوازې پرېږدې؟"

چې کتل مې د زرغونې زنګ راغی، ما دا میسجونه لوستل او ورته مې ژړل. زنګ مې وکې که چې یوه چغه مې واورېده. "فراز، د خدای لپاره راشه، کنه زړه مې نور چوي!" دا چغه د نازنینې وه چې په ژړا او سلګو کې یې راته کړه.

بیا یې وویل: "فرازه، په زړه مې څه کیږي، مړه کیږم." په دې وخت کې یې پلار موبایل واخیست او له کوټې نه ووت. راته یې وویل: "فراز، بچیه، ته همدا اوس حرکت وکړه او مونږ کره راشه، کنه دا ځل نازنین نه بچ کیږي، زما د سپینو ډکو خاطر وکړه."

ما ورته وویل: "کاکا، نازنین ته موبایل ورکه." هغې موبایل نازنین ته ورکړ. ما ورته غږ وکړ: "نازنین، زما غږ اورې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نازنين زړه سلګو دومره ستړی کړي وو چې نور يې غږ نه شو کولی راته. ما بيا وويل: "نازنين، ګوره، زه دغه دي روان يم ستا خواته، خو ته اول ماسره خبري وکړه، کنه زما حالات هم خرابيږي."

نازنين، قربان دې شم، يو غږ راته وکړه، او په دې سره په ژړا شوم. نازنين زما غږونه اوريد، په ډيره تکليف يې وويل: "ته راځې؟"

ما وويل: "هو، دستي رسيږم، خير دی، ته ځان بيداره کړه، که داسې مه کوه. هو، موبايل بند نه کړې، خبري کوه، دغه دی حرکت مې وکړو."

پاسيدم روان شوم، ټيکسي مې ونيوله. نازنين سره مې خبرې کولې. ما ويل: "نازنين، ډوډی دې خوړلې؟" ويلې يې: "هو."

زرغونې غږ وکړ: "نه، هغې نه ده خوړلې، د سهار نه اوږي ده." ما وويل: "نازنين، خه راوړم، ما هم نه ده خوړلې، بولاني راوړم." هغې راته څه نه ويل. زرغونې غږ کړه: "بيراني راوړه، ددې ډير خوښيږي."

ما ډريور ته وويل: "موټر يو هوټل ته تاو کړه." هوټل کې مې بيراني ډوډی او يو څه نور واخيستل، او روان شولو. د نازنين غږ ورو ورو خه کيده.

لنډه دا چې کور ته نږدې شوم. ما زرغونې ته وويل: "موبايل کاکا ته ورکه." موبايل يې د نازنين پلار ته ورکه. ما ورته وويل: "کاکا، که بده يې نه منې، زه درزم، ما نازنين او زرغونه يوازی پريږدي، تاسو دې کوټې نه اوزی."

هغې وويل: "سمه ده، بچيه، پخير راشه."

کور ته يې ورسيدم، ما موبايل کې وويل: "دروازه خلاصه کړه." دروازه يې خلاصه کړه. د نازنين پلار وويل: "هغه کوټې کې ده." زه لاړم کوټې ته، ننوتم او دروازه مې پورې کړه. نازنين چې زه وليدم، منډه يې کړه او په غاړه مې پريوته. دومره يې زما په سينې وژړل چې زما ګريوان د هغې په اوښکو لوند شو. ما هرڅومره ورته ويل چې بس، بس کړه، خو اخير يې راباندې ګوزارونه شروع کړل: "تا ماسره ولې داسې وکړل؟ ته چيرته ځې او ما پريږدې؟"

زرغونه پاسيده، ما ترې لاس تاو کړ. د سر نه مې ښکل کړه او ورته مې وويل: "ليوني، زه هيڅ چيرته نه ځم او نه تا يوازې پريږدم، وګوره، درته مخکې ولاړ يم."

نازنين خه ځان په ژړا ستړې کړ،

ارامه مې کړه. غلې شوه. ځای ته مې يوړه، سر يې زما په زنګون کېښودو او اوښکې يې روانې وې. ما ورته وويل: "نور بس کړه، ليونې، او پاسې، ډوډی مې راوړې، دا وخورو، اوږې شوې يم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما هم اوښکې روانې وې، خو ځان مې کلک کړی و.

نازنین ته مې وویل: "اوس به دې پلار راشي، شرم دې."

ویل یې: "نه، پاسم رادي شي. نه شم کېنیستلی، زړه مې درد کوي."

کوټه کې ارامه شوه. د نازنین مور او دواړه خورګان راغلې. "ستړي مه شي!" یې وکړه. زه غلی، د نازنین له خوا پاسیدم. نازنین کلک ونیولم، "چیرته مه ځه، کینه."

بیرته کینیستم. موبایل ته مې فکر شو. کتل مې، ورور مې راته څو زنګونه وهلي وو. ما نازنین ته وویل: "دې ورور ته مې جواب ورکم، سودا به یې وي."

ویل یې: "همدې ځای نه زنګ ووهه."

زرغونې راته وویل: "هغه ستا په خاطر د ماښام نه د تیاره میدان په دروازه کې ولاړ دی."

ما ژر زنګ ووهو. "هلو، وروره، ته چیرته یې؟"

ما وویل: "وروره، زه نازنین دي کره یم ته لاړ شه، خپلي وظیفې ته."

ورور مې حیرانه شو. ویل یې: "زه د ماښام نه دلته ولاړ یم چې تا هیسار کم لاړ نه شي."

ما وویل: "وروره، نورې خبرې بیا کوو، زه هم درزم. ناوخته ستا خواته

ته کور ته زنګ ووهه چې د مورجاني به سودا وي. نوره مې اړیکه پرې کړه او راغلم د نازنین سره، ته ودریدم."

ما زرغونې ته وویل: "زرغونې، هغه ډوډۍ واچوه، زه اوږي شوي یم، او نازنین به هم اوږي وي، چې وخورو."

نازنین مې کینوله، او د نازنین مور ته مې وویل: "مورجاني، که ستا اجازه وي، زه به نازنین ته په خپلو لاسونو د چایو سره ډوډۍ ورکم، ځکه دې ته ورجي ښې نه دي."

ټولو وخاندل.

نازنین وویل: "قسم دی، که یو کپ ډوډۍ د چایو سره وخورم."

ما وویل: "نازنین، اوږي کیږه، مه دا ورجي، هر وخت پیدا کیږي، خو ستا صحت نه پیدا کیږي. ته به د چایو سره ډوډۍ خوري."

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه دا چې زرغونې ډوډۍ تیاره کړه، دسترخوان یې هوار کړو. نازنین مې ښکته کړه، ما وویل: "د لاسونو لپاره اوبه راوړي."

نازنین وویل: "زما لاسونه مې پاک دي."

ما وویل: "خاوري پاک دي، د سهار نه په ژړا یې او پوزه پرې کشوي، ورشه، لاسونه دې ومینځه."

بیا ټولو وخاندل، خو نازنین ضد وکړ او کیناسته.

مونږ دواړه په ډوډۍ خوړلو شروع وکړ، زرغونه مې هم کینوله. نازنین وویل: "گوره، زرغونې ته بیا هغسې صتونه ونکړي چې ډوډۍ خوره دا وخوره هغه وخوره ، کنه زه پاسم." ما او زرغونې ورپوري وخاندل

نازنین د ډوډۍ خوړلو په دوران کې راته وکتل، او بیا په ژړا شوه او په غاړه مې پریوته: "خه، ته ما پریږدي، او زی، زما دې حالاتو ته هم نه گوري! فرازه، تا ماسره ولې دا څو ورځې داسې وکړل؟ هیڅ دې په ما زړه درد نه کو، هیڅ دې نه ویل چې دا به مړه شي."

ما ورته وویل: "نازنین، زه هیڅ چیرته نه ځم، دا وگوره، درسره ناست یم، او چې څه مې کول، هغه مجبوري وه، مونږ سره هغه وخت دا کار مناسب نه و."

بیا مې ورته وویل: "هله نازنین، ما او تا په خبرو شو، او زرغونې هرڅه خلاص کړل."

یو ځل یې وخاندل: "تاسره د خیتې غم دی، د غم زویه."

ډوډۍ مو وخوړه، نازنین لاړه، مخ او لاس یې پرې مینځله، د سر ویښتان یې جوړ کړل، ټکري یې سم کړم.

کیناسته د خبرو شور شو یو بل سره مو خبري کولې د نازنین پلار هم راغې او کیناستو خبري مو شروع کړي ماته یې د خپل ورارہ کیسه وکړه چې دغسې کار یې وکړو

ما ورته وویل کاکا جانه زه هیڅ په دي اړه ویل نه غواړم که یې ووایم تاسو به وایې چې دا په دي کار خوشاله دي خو نه

څه چې وشو په هغې کې زه هیڅ گنهگار نه یم زه هیڅ خبر نه وم پاتې شوه د ورارہ مسله دي

هغه د هغې حق دي دا ډیر غلط کار دي چې څوک لور خور په ماشومتوب کې د چا په نامه کوي یا خپل ځوی ته یو څوک په نامه کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د هري پيغلي او ځوان حق دي چې د خپل ژوند ملګري پخپله وټاکي په دي کار کې باید والدین مداخله او خپله خوښه ونکړي

تر ناوخته ناست وو د نازنین مور خورګاني او زرغونه د نازنین سره په خبرو مصروف وو ما چای وڅښلو د نازنین پلار ته مې وویل

کاکا جانه زه به اوس لاړ شم شپه هم ناوخته شوي او ورور به مې هم په طمعه وي

نازنین پاسیده پلار ته یې وویل دا پري نږدي چې لاړ شي همدلته یې پاتي که

ما ویل نه نازنین ځم ورور به مې په طمعه وي

ویل یې زه د هرڅه نه خبره یم چې تا ویزه او ټیکټ اخستي او نن شپه دوه بجي زي خارج ته

د نازنین پلار وویل زویه داسي کار ونکړي لاړ نه شي زه به دي ورور ته زنګ ووهم چې فراز مونږ هسار که

ما ویل نه کاکا نه پاتي کیږم ځم

نازنین زه هیڅ چیرته نه ځم سهار بیا رازم ګورم دي

نازنین وویل نه فرازه ته نه رازي بیا

هیڅ چیرته نه شي تللي

که بیا هم نه حساریږي نو پاسپورد او اسناد دي ماته راکړه بیا لاړ شه

نازنین ټینګار کاوه چې پاتې شم. ما غوښتل په یوه چل ځان خلاص او لاړ شم، نو نازنین ته مې وویل: "زما ټول اسناد او وسایل په هوټل کې دي، زه هیڅ ځای ته نه ځم." خو نازنین زما خبرې هېڅ نه منلې. ما بیا د نازنین پلار ته وویل: "کاکا جانه، غواړم له تا سره یوازې خبرې وکړم."

زه او د نازنین پلار له نورو جلا شوو، او ما ورته وویل: "کاکا جانه، ما ټکټ اخیستی، نن شپه دوه بجې مې پرواز دی. زه نه شم کولی چې پاتې شم، غواړم لاړ شم."

د نازنین پلار راته وویل: "زویه، که دې مخکې موبایل نه وای اوکې کړی، نو په الله یقین وکړه چې موږ فکر کاوه نازنین به نن شپه ژوندی پاتې نه شي. ستا په راتګ او لیدو حالات یې بیرته سم شول. زویه، که ته بیا ولاړ شې، نو نازنین به مړه شي. زه نازنین په داسې حالت کې نه شم لیدلی. ته پوهېږې چې کله مې وراره انکار وکړ، ما ځومره د نازنین د خوښۍ لپاره هڅه وکړه. زویه، ته هر څه پرېږده، د هر څه تاوان به زه درکوم. نور خلک د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک لپار په خواست پسې زي، خو زه خپله لور لپاره تاته په مرکه درځم. خو خير دی، ته پاتې شه او له خپل کار نه تېر شه."

ما چې د نازنين د پلار خبرې واورېدې، زړه مې ډېر زيات درد وکړ. ورته مې وويل: "راځه، کاکا، لاړ شو."

نازنين ته مې خپل د سفر ټول اسناد ورکړل، ورته مې وويل: "واخله، نازنين، چې اعتبار دې پرې وشي. تا همدا غوښتل، اوس اختيار ستا دی. څېرې کوي يې، سوزوه يې که، که له ځان سره يې ساتې."

نازنين زما په دې کار دومره خوشحاله شوه چې له سترگو يې اوښکې رواني شوې. ما ورته وويل: "ښه نو، اوس اجازه راکړه چې لاړ شم. ورور به مې انتظار وي، سودا به يې وي."

د نازنين پلار او کورنۍ يې ډېر ټينگار وکړ.

"خو ما وويل چې نه، اوس ځم، او سهار خامخا راځم. د هغوي سر مې خدای پاماني وکړ او ترېنه روان شوم. لنډه دا چې د ورور خواته مې ورسيدم. ورور ته مې ټوله کيسه وکړه چې خبره دغسې شوه. هغه هم خوشاله شو، ويې ويل: 'ته سهار هغوي کره لاړ شه او ورته ووايه چې موږ مرکه دروړ.' ما وويل: 'سمه ده، زه به سهار ورشم.'

بلخوا، د نازنين د تره زوی د نازنين په خاطر خپلې کورنۍ او د نازنين پلار ته دروغ ويلي وو چې هغه له يوې جينۍ سره مينه کوي. د دې موخه دا وه چې نازنين خپلې مينې ته ورسيږي.

شپه تېره شوه، سهار شو، ما د ورور نه اجازه واخيسته او د نازنين دې کره لاړم. چای يې راوړ، او د چای تر څښلو وروسته مې د نازنين پلار او نازنين ته وويل چې 'زه ځم کور ته، چې د مور به مې سودا وي.' بيا مې ورته وويل: 'کاکا ککه دې خوښه وي تاسي هم راسره لاړ شي، زموږ کره. د کلي ننداره به هم وکړي او زموږ ژوند به هم وگورئ. کنه، زه وايم چې همدا اوس يو ځای لاړ شو.'

نازنين په خوښۍ چغه کړه: 'څومره ښه! زما هم ډېر ارمان دی چې کليوالي ژوند وگورم. زه چې لاړ شم، پلاره؟' پلار يې وويل: 'فرازه زويه، ته لاړ شه. موږ به په ورځ-دوو کې درشو او خامخا درځو.' ما وويل: 'سمه ده کاکا، زه به په تمه يم او ستاسو په راتگ به ډېر خوشاله شم

په همدې مو صلاح وکړه او ما ترېنه رخصت واخيست.

نازنين په تلو تلو کې راته وويل، "گوره فرازه، دا وار سم موټر کې کينه چې بيا خدای مکړه د کومې حادثې سره مخ نه شې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل، "سمه ده." موټر کې کیناستم، حرکت مې وکړ، او کور ته چې ورسېدم، ورور مې راباندې شروع وکړه. ښه سم یې وغربولم.

خو دا ځل مې زړه خوشاله وو. چیرته د تختېدو نیت مې نه وو. ځان مې غلی نیولی وو. ورور مې چې ښه ځان سترې کړو، کیناستو او راته یې وویل، "وروره، ته انسان یې که زناور؟ ته ولې په خبرو پوهېدل نه غواړې؟

ایا زما په روزنه کې کمې راغلې وې که په پالنه کې؟ ما خو د دې ورځې لپاره تاسره خواري نه کوله چې ته دې داسې بې سره شې. ما خو د خپل وجود په خولو لوی کړی یې. په تا مې تعلیم وکړ چې درنه سم انسان جوړ شي. تا دا هر څه هېر کړل. دومره نه وایې چې د دې مور او ورور په زړه څه تیریږي.

ګناه دې خپله ده او سزا یې مورږ ته راکوي. ولې، فرازه، دا په تا څه وشول؟

موږ خو په تا ډېر ناز کاوه، ډېر حساب مو کاوه."

بیا یې زما مور ته وویل، "تن جبار کاکا کره لاړه شه او د دې د کوژدې غم وخوره."

زړه مې درز وکړ، "خدایه! دا په څه لانجه واوښتم؟ اول د نازنین هغه لانجه او اوس چې هر څه سم شول، دلته دا لانجه."

ما ورته وویل، "وروره، خیر دی. دې خبرې نه تېر شه. ما جلۍ خوښه کړې ده. زه بغیر له هغې د بلې جینۍ سوچ هم نه شم کولی."

د ورور سترګې مې له اوښکو ډکې شوې او وې ویل، "ښه، سمه ده. دا حق هم زموږ نه واخله. موږ خو تا لپاره داسې ځای خوښ کړی وو او دا زما او د مور ارمان هم وو."

ما مې مور او ورور ته وویل، "خیر دی، وروره. تاسو د هغې کورنۍ وګورئ، جلۍ وګورئ. که مو خوښه نه شوه، بیا به زه ستاسو خوښه کوم. خو یو ځل تاسو هغه خلک وګورئ."

مور مې وویل، "زویه، څنګه چې فراز خوشاله وي، موږ هم خوشاله یو."

ددي چې کومه جلۍ خوښه ده هماغه به ورته وکړو

ورور مې هیڅ ونه ویل پاسیدو او روان شو

ما مې مور ته وویل خیر دي موري ته مې ورور پخلا کړه زه بغیر له نازنین نه د بل چاسره واده نه کوم

مور مې وویل سمه ده زویه ته غم مه کوه زه یم هرڅه سموم ته بي غمه شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه دا چې ماښام شو ټول کور کې ناست وو مور مې مشر وروته وويل زويه خفګان پريږده دا ددوي ژوند دي پريږده چې دوي خوشاله وي مونږ يې ورسره څه

ورور مې وويل سمه ده چې دا خوشاله دې په دي رشته زه هم ددې خوشالي غواړم خو زه به د جبار کاکا لور زرور غواړم او کوم به يې

ما وويل وروره د جبار کاکا کورنۍ زما هم خوښه ده هغه به مې کشر ورور ته وغواړو.

ورور مې ومنله خو ډير خفه وو

شپه مو جوړه کړه زه لاړم خپلي کوټي ته ما د ورزي په جريان کې څو ځل د نازنين پوښتنه کړي وه خو بيا مې ورته ميسج وکړو

سلام نازنين څنګه يې اوس د طبعيت څنګه دې

ويل يې خه يم د خان صيب زويه اوس به دي هم پوښتنه نه کوله

ما ورته وليکل نازنين د کورنۍ سره مې ناست ومشوري مو کولې

خه کورنۍ دي څنګه ده فرازه

ما ويل شکر دي خه ده خو زما پوښتنه مه کوه زه خه نه يم

نازنين وليکل الله دي خير کړي څه شوي فرازه

ما ويل مشر ورور مې دومره ووهلم چې ټول اوجود مې ټوک ټوک دي

ولې په څه خبره يې وهلي

ويل يې چې ته څنګه دومره غټ کار بغير زمونږ له اجازي کوي او کړي دي دې

نازنين وخاندل هههههه شکر چې خمبيره يې کړي د ورور د لاسونو قربان شم ما ښيرا کړي وه چې خداى دي زما د دردولو بدله درنه واخلي او دغه دي زما خيرا قبوله شوه

ما وويل نازنين زه د ورور په ګوزارونو او وهلو خفه نه شوم خو کله چې سترګي له اوښکو ډکي شوي او راته يې وويل چې ما ته د همدې ورځې لپاره لوی کړي وي چې داسي به کوي نو دي وخت کې مې زړه ډير خفه شو او له ځان سره مې وويل فرازه لعنت شه او په تا شه چې د مور سره دي د پلار په شان وروره هم خفه کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین هم زما د ورور د حالت په اوریدلو خفه شوه

وي ویل فرازه ستا د لاسه ما هم خپل مور او پلار ازار کړل تکلیف مې کړل ټول ستا د لاسه

تا دومره ماته صبر ونکړو چې زه مسله هواره کم تا د غوایي په شان منډه ووهله

زړه خو مې غواړي چې درته خر ولیکم خو بیا وایم چې د خر توهین ونه شي

ته ولي دومره کم عقل شي یودم

ما وویل دا هرڅه ستا د لاسه وشول

چې کتل مې د زرغونې زنګ راغې.

زنګ مې اوکي که سلام یې وکړو او شروع شوه

های بي انصافو ویر او ژړا لپاره زه ومه د خیر او خیریت خبرونه ما وړل راوړل وژړیدم زه ستاسونه زیاته اوس چې خپلو کې خوشاله هستي د یو ساعت نه زیاد وخت وشو چې نه تا فرازه وویل چې زرغونه څنګه ده یا سلام مې کوه او نه نازنین وویل چې زرغونه سلام کوي مطلب اشنا خلکو

ما ورله په ټوکو کې وویل زرغونې د نازنین نه تا ماسره ډیر بد کړي که زنګ دي نه واي وهلي اوس به جرمني کې وم خو ستا د لاسه دي بلا ته پاتي شوم

زرغونې په کړس کړس وخاندل غوښتل یې چې نازنین ماپسي په غوصه کړي نو کړل یې

خا تاته اوس نازنین بلا ښکاري دي غریبي ستا لپاره امریکه پریښوده ته یې احسان هم نه مني

موبایل د دواړو مینځ کې ایخي وو او اواز یې جیګ وو

نازنین وویل فرازه د یو جرمني تک لپاره دي زه بلا کړم ما ستا لپاره څه ونکړل اخیر مې د مننې نتیجه دا شوه

ما ورته وویل نازنین ستا د لاسه خو زه هم نن خمبیره شوم او ورور مې خه په مړه خیټه وهل راکړل دیته خو نه ګوري

په دي خبري زرغونې وخاندل

نازنین وویل سمه ده چې زه بلا یم نور به درسره خبري نه کوم همدې سره یې موبایل بند که

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما که هرڅومره د نازنین او د زرغونې موبایل ته زنګونه او میسجونه وکړل څواب یې رانکړو موبایل مې سر ته کیښود او ویده شوم

سهار په وخت نازنین دوه زنګونه ووهل او بیا یې میسج وکه پاسه لمونځ وکه

ما ورته څواب ورنکړو کټل مې خورمې راغله ویل یې وروره ویخ یې رازه اوبه مې درله د اودس لپاره اچولي لمونځ وکه

پاسیدم لمونځ مې وکړو راغلم خپل ځای ته کتل مې نازنین بیا دوه میسجونه کړي وو چې ولې ځواب نه راکوې

ما بیا څواب ورنکړو چای ته لاړم مشر ورور مې وویل زمونږ ګاونډې بلال ته یې کوژده کړې شپې ته یې د شیرین خوري پروګرام دي ټول کلیوال یې داعوت کړي

ماته یې وویل تاسو ټول مونږ کره مازیګر راشي ستاسو کور کې به سړیو ته ځای جوړ کو

مور مې وویل سمه ده زویه ګاونډیتوب دي او یوه شپه ده خیر دي تکلیف به وکو

چای مې وڅښو او بهر ووتلم ګورم چې ټول کلیوال ملګري راټول دي

خواته یې ورغلم هغوي د بلال د کوژدي خبري کولي ګپ مو لګولو نهه بجې وي چې،

نازنین میسج وکو فرازه موبایل اوکي که یو څه درته وایم ما بیا څواب ورنکړو لګه شیبه وروسته د نازنین پلار زنګ ووهو

بلاله بچیه مونږ درزو ستاسو خواته

ما وویل که ورته وایم چې مه رازي دلته داسي چل دي هم نه کیدو که ورته وایم چې راشي هم نه کیدو دوه لانجو کې ګیر وم

اخیر مې ورته وویل سمه ده کاکا جانه راشي زه به مو مخي ته درشم

ویل یې تکلیف مه کوه خو صرف ادرس راکوه مونږ خپله درزو

ما وویل سمه ده چې ننګرهار ته ورسیدي زنګ ووهي زه درله ادرس درکوم

موبایل مې بند کړو لاړم کور ته ورور مې هم کور کې وو ما مې مور ته وویل موري هغه خلک رازي

مور مې وویل کوم خلک زویه ما وویل هغه نه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم څوک یادوي هغه هغه کوي او نور نوم یې نه اخلي

ما وویل هسي نه ورور مې غوصه شي

ورور مې وویل رزیله خو سمه خبره وکه کنه اوس پاسیږم درپسي

ما وویل نازنین دي کورني رازي چکر ته او مونږ کره رازي

ورور مې وویل اوس به څنګه وکو شپي ته خو دلته خلک رازي او دوي هم دي

مور مې وویل نو څنګه کوي زه خیر دي مونږ سره به لاړ شي ګاونډیانو کره ساعت به یې هم تیر شي

لنډه دا چې زه بازار ته لاړم د غرمي لپاره مې تیاري وکړو دولس نیمي بجي وي چې نازنین دي ورسیدل.

زه او ورور مې مخې ته لاړو. ورور مې وویل: "فرازه، ته دا ښځې کور ته یوسه، زه او ډګروال صاحب به حجرې ته لاړ شو."

زه له نازنین دي سره شوم او کور ته مې یوړل. ټولې کورنۍ مې ورته ستړي مه شي وویله، بیا مې هر یو ورته بېل بېل معرفي کړل. خو کله چې د نازنین نوبت راغی، هغه زما نه مخکې شوه او ویې ویل: "زما نوم نازنین دی." بیا مې د مور غوږ ته نږدې شوه. زه هم نږدې شوم چې څه وایي. مور مې وویل: "لري شه، زموږ په منځ کې کار نه لرې." نازنین یو څه ورته وویل، مور مې وخندل او له سره یې ښکل کړه.

ما مور ته وویل: "موري، اوس به ماته حال ووایې چې دې درته څه وویل."

مور مې وویل: "نازنین وایي، پلار مې تږي شوی. فراز ته ووایه چې حجرې ته اوبه یوسي."

ما ورته وویل: "نه موري، دا خبره نه وه. ویې ویل، ته ځې که لرګي درپسې واخلم!"

خور مې په جیګ کې اوبه راوړلې چې دا یې یو څه حجري ته. ما اوبه واخیستې او مور مې نازنین دي مخکې کړل. کوټې ته ننوتل. ما د نازنین پلار ته ګیلاس ډک کړ. هغه اوبه وڅښلې.

ما ورته وویل: "کاکا جانه، په لاره کې خو به تکلیف شوی نه یې؟"

میرویس خان کاکا وویل: "نه بچیه، ډېر ښه او په آرامه راغلو. بس تا چې کومه لاره خودله، په هماغه روان وو. هېڅ مشکل نه و."

ما وویل: "کاکا جانه، ډېر ښه کار مو وکړ چې چکر مو وواهه. لکه به ستاسو ذهن هم بدل شي او د ماشومانو هم، او د نازنین لپاره هم ښه ده چې فکر یې یو څه سم شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې مې د ورور فکر يوسل او اتيا درجې ګډوډ ښکاره شو. چې مې وکتل، شونډې يې وچيچلې او پاڅېد. ويې ويل: "ډګروال صاحب، که ستاسو اجازه وي، دوه دقيقو لپاره به بهر ووزم."

ورور مې ووت. ميرويس خان کاکا وويل: "هو بچيه، د کلي تازه هوا او ارام چاپيريال انسان ته سکون ورکوي، او چې بيا شنه فصلونه ګوري..."

دې وخت کې مې ورور آواز وکړ: "فرازه جانه، ته دا ترکاري کور ته يوسه."

ماته خو د ورور وضعيت معلوم و. کله چې له حجرې ووت، نو په ځان مې کلمه ش ه ادت وويله او روان شوم. څنګه چې مې د حجرې له دروازې قدم بهر کېښود، ورور مې په ويښتانو کې ګوتې واچولې او د حجرې شاته يې کش کړم.

"د شرمېدلي زويه! ته نه شرميږې چې د نازنين د پلار مخې ته داسې خبرې کوې؟ تا کې شرم شته کنه؟ تا خو زه وشرمولم!"

ما وويل: "وروره، ما نو څه کړي چې ته اوس غوسه يې؟"

ويل يې: "خلک د خسر مخې ته داسې خبرې نه کوي! او کله دې ما ته په مينه ويلي چې ورور جانه؟ د نازنين پلار ته هر خبره کې کاکا جان، کاکا جان کوې! زه دې وشرمولم."

ما زر وويل: "وروره، ميرويس کاکا غږ وکړه."

دې سره يې يوه کلکه لغته راکړه: "ورکه شه، د شرمېدلي زويه!"

زه هم نېغ د کور په دروازې د ګډوډو ويښتانو سره ننوتم. چې کتل مې، نازنين او زرغونه زما خور سره په اشپزخانه کې ډوډۍ تياروي. نازنين زما د حالت په ليدو وخندل او ويې ويل:

"فرازه، دا ويښتان خو دې اوس پورې سم وو. دا څنګه داسې ځنګل شول؟"

نږدې شوم، ټول غوږ شو. ما وويل: "ورور مې يوه لغته راکړه او له ويښتانو يې ځوړند کړی وم!"

نازنين او زرغونه وخندل. خور مې پاڅېده، زما ويښتان يې سم کړل او راته يې وويل: "ولې وروره، څه دې کړي وو؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وويل: "هیڅ، صرف دومره مې د نازنین پلار ته وویل چې ښه دې وکړل چې ماشومان دې چکر ته راوړل. زه د نازنین په لیدو ډېر خوشحاله شوم، نو ورور اول خپله له حجرې ووتو او بیا یې ماته اواز وکړ، او د دې خبرې سزا یې راکړه."

هغوی بیا وخندل. خور مې وویل: "شکر وباسه چې د هغې بلې ورځې په شان یې نه یې وهلی!"

نازنین وویل: "ښه ده چې ستا حال مې په سترګو ولید چې ځان سمبال کم!"

دې وخت کې مې د ورور ټوخی شو. ننوت کور ته. زه اول د خور شاته پټ شوم، بیا مې وویل: "هسې نه چې د دوی په مخ کې دې سپک کړي!" ژر ووتلم، خو بیا یې هم ولیدم.

ما خور ته اواز وکړ: "ځانګې، دا ډوډۍ څنګه شوه؟ مېلمانه مو له ولږې مړه کړل، ژر کوه!"

ورور مې هم راغی چې خور پسې غوصه شي. نازنین غبږ وکړ: "دا بېچاره خو لګیا ده، که ته یې کار ته پرېږدې! راغلې یې او د مشر ورور غیبت دې شروع کړی!"

رنګ مې تک ژیړ شو. ورور مې وویل: "ورشه فراز جانه، ته حجره کې کینه. ډوډۍ زه خپله راوړم. بیا دې کور کې ونه وینم، رزیله!"

ما منډه کړه او له کوره ووتلم. حجرې ته لاړم. ما او میرویس کاکا خبرې کولې، چې کتل مې، ورور، خور، نازنین او زرغونې ډوډۍ راوړه. زه ژر پاڅېدم، لاسونو کې مې اوبه واچولې، دسترخوان مې هوار کړ، کیناستو ډوډۍ ته. ورور مې وویل: "ورشه مالګه راوړه!"

لاړم د مالګې پسې. نازنین مې مخې ته شوه. ما ورته وویل: "رزیلې، څوک په داسې وخت کې داسې خبرې کوي؟ تا خو مرګ ته جوړ کړی وم! اوس مې هم زړه وايي چې خیر دی، نشته!"

نازنین وویل: "تا ولې د ځان د خلاصون په نیت څانګه بېچاره په خوله کې ورکړه؟"

ما وویل: "مالګه راکړه کنه، اوس به بیا راخوشي وي!"

مالګه مې واخیسته او لاړم. ورور مې بیا وویل: "لاړ شه چاقو راوړه."

بیا لاړم، چاقو مې راوړ. ویې ویل: "لاړ شه، لږه شربا راوړه!"

شربا مې راوړه. ویې ویل: "لږې وریجې راوړه!" وریجې مې راوړې، قراري یو ځای ته کېناستم.

میرویس کاکا وویل: "راشه فرازه، زموږ سره ډوډۍ وخوره."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "نه کاکا جانه، تاسو چې راتلئ، زه وږی وم، هغه وخت مې وخوړه. اوس مې زړه ته نه کېږي."

ورور مې وویل: "خوره ډګروال صاحب! هلک دی، هر وخت چې وږی شي، ډوډۍ به وخوري!"

دوی ډوډۍ وخوړه، ما لوښي چلول پیل کړل. د ولږې له امله مې کولمې تاوېدې. چې کور ته لاړم، هغوی هم ډوډۍ ته ناست وو. خور ته مې اشاره وکړه، هغه راغله. ما ورته وویل: "ماته ژر ډوډۍ واچوه! هلته خو راباندې ورور ډوډۍ زهر کړه کنه، د ولږې له امله بیهوشه کېږم."

خور مې راته ډوډۍ واچوله، او همالته په اشپزخانه کې کېناستم. نازنین ډوډۍ خوړلې وه، لوښي یې راوړل. زه یې ولیدم، راته یې وویل: "ولې دې هلته زما د پلار سره نه خوړله؟"

ما وویل: "خبرې مه کوه، ټول ستا د لاسه!"

نازنین راغله، د وریجو نه یې مړی جوړه کړه. دې وخت کې زرغونه او خور مې هم راغلل. نازنین وویل: "خوله خلاصه کړه!" او مړی یې راکړه. خور مې لاړه. زرغونې وویل: "څه یوه فلمي صحنه ده؟ څه مینه ده چې معشوقه په خپل لاس عاشق ته ډوډۍ ورکوي!"

ماته خندا راغله، او هر څه مې بیرته وګرځول. چپلی ته مې لاس کړ، تخته زمونږ ټوله مینه دې خرابه کړه! ته خو دا خبرې د سوخت نه کوې!"

زرغونه په خندا شوه. ما نازنین ته وویل: "ته لاړه شه کوټې ته، که په دې حال کې مې ورور ولیدم، د غواګانو سره به مې تړي!"

هغوی وخندل، نازنین روانه شوه. زه هم پاڅېدم او بیرون، حجرې ته لاړم. چې ګورم، ورور مې او ډګروال صاحب په حجره کې نه شته. زه هم د ویالې په لور روان شوم. چې کتل مې، هغوی اودسونه کړي او د کلي مسجد په لور روان دي.

زه بیرته کور ته ستون شوم. خور ته مې وویل: "خوري، دې مېلمنو ته خو دې باغ پوري چکر ورکړه، چې تازه مېوې او سبزي وګوري."

خور مې وویل: "سمه ده وروره، اوس خو مو ډوډۍ وخوړه، مازدیګر به یې یوسم."

نازنین وویل: "هو، مازدیګر به لاړ شو."

ما وویل: "اوس تیار ماړه هستي، تش به ورته ګوري! مېوې او سبزي به درنه په امان کې وي!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې وويل: "هرڅومره چې ماړه يو، ستا له کسته يې شکو او خورو!"

ما وويل: "بلکل، تاسو خو د اوښ د نسل نه هستي! گوره، دلته ښار نه دی، خپل ځان سره مو گوزاره کوي. بيا مو په نيمه شپه نه شو په منډه کولی!"

دريواړو خندا وکړه. نازنين مې خور ته وويل: "راځه، اول به لمونځونه وکړو او بيا به لوښي ومينځو."

زه هم بهر ووتم. مازديگر و، کور مو خالي کړ. دننه کور کې مو ديگونه باندې کړل، او بهر حجره او ډېره کې مو کټونه او سترنجي هوارې کړې د سيل او مېلمنو لپاره.

سهار، موږ ملگرو په پټه پلان جوړاوه چې هنرمندان به راوړو. ما ملگرو ته وويل: "زما خو مېلمانه راځي، تاسو ښار ته لاړ شئ او هنرمندان راولئ." هغوی همداسې وکړل. هنرمندان هم ورسېدل، هلکان ورسره شول او د کلي په پټو کې يې چکر ورکاوه. ورور مې او د نازنين پلار هم د کلي پټو ته په چکر وتي وو. ټول کليوال په خوشالۍ سره د کارونو کې بوخت وو، هر يو په منډه وو.

نازنين راته زنگ وواهه: "فرازه، چېرته يې؟"

ما ورته وويل: "ډېره کې يم."

وې ويل: "باغ ته راشه."

لاړم، چې کتل مې، خور مې د ټکري په پلو کې مالگه له ځانه سره وړي. نازنين، خور مې، او زرغونه په پټو کې بادرنگ شکول. ما ورته وويل: "دا د خوړلو نه دي، واړه دي!"

وې ويل: "موږ يې خورو، ستا يې څه؟" بيا يې ماته کامره راکړه او وې ويل: "ته په دې زموږ عکسونه اوباسه!"

هغوی بادرنگ شکول، ما يې عکسونه ويستل. کيناستل د بادرنگو خوړلو ته. ماته يې وويل: "ته هم راشه!" ما وويل: "زه يې نه خورم او له تاسو سره هم نه کينم."

زرغونې زما خور ته مې وويل: "ته راځه، لاړ شو هغه ځای نه لږ مولۍ سرخک هم راوړو." هغوی لاړل، زه د نازنين خواته نږدې شوم. نازنين وويل: "د غم زويه، يوه غاړه راکړه! څنگه دومره لري لري گرځې؟"

ما وويل: "د غم لوری څه پوهېږې؟ د قارون په شان ورور مې دي ډېر پام کوه کنه، هر څه به خراب کړي. او بل، د ښانگې مخې ته زه نه شم کولی له تا سره سمې په مينه خبرې وکړم."

وې ويل: "سمه ده، فکر مې دی، پام کوم، خو ډېر مه ورکېږه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "نازنین، زموږ کورنۍ دې خوښه شوه کنه؟"

وې ویل: "ستا نه مې دوی ډېر خوښ شول! مورجانه وګوره، که شپه او ورځ خبرې ورسره وکړې، انسان نه تنګېږي. وریندار وګوره، څومره د مورجانې خیال ساتي."

نازنین وویل: "او د ځانګې خو مه وایه! که موږ بېرته واپس لاړو، نو قسم دی چې د ځانګې پسې به ژبۍ شمه. څومره خوږه او مهربانه ده، فرازه! هېڅکله ځانګه خفه نکړه، ډېره معصومه جلۍ ده."

پاتې شو کلی، دا مې هم ډېر خوښ شو. څومره ارامه، شنه، او خوږه فضا لري! ته په الله یقین وکړه، ډېر مې زړه خوشاله دی."

ما ورته وویل: "لکه چې بد زه یم، چې هېڅ تعریف دې راته ونکړ!"

دې وخت کې زرغونې وویل: "تعریف، تعریف نه لري!"

نازنین وویل: "بد به ستا په لیدو شکر وباسي! چې دا خو موږ نه هم بد دې. تا ماسره څه ونه کړل! ټول عمر کې مې ډاکتر نه پېژانده، ستا د لاسه مې هغه هم ولید! لیدل خو لا څه کوي، په شفاخانه کې دې راباندې شپې وکړې. تا کې ښه توب چیرته دی؟"

خور مې وویل: "نازنین خورې، ته پوهېږې چې په دې کوم حالتونه تېر شوی؟ په ډېرو سختو کې یې نه دی ژړلی، مګر چې کابل نه راغی، دومره یې وژړل چې ان ډاکتر ته مو یووړ. یوه نیمه ورځ په کوما کې و."

"یوه ورځ خو ورته په تعجب کې شوم. هېڅ بې هېڅه یې زه ووهلم، او بیا یې د غاړې نه تاوه کړم. راته یې ویل: 'خفه نه شې' او ژړل یې."

په دې خبرو د نازنین سترګو کې اوښکې راغلې. راته یې وویل: "فرازه، ستا دې زما په سر قسم وي، که ته به په ځانګه نور لاس پورته کوې!"

ما وویل: "سمه ده، تاسو مو کیسې او خوراکونه کوئ، زه درنه لاړم."

حرکت مې وکړ، لاړم ډېره ته. ماښام شو. لمونځونو نه وروسته مو ډوډۍ ورکړه. ډوډۍ خلاصه شوه، هنرمندانو خپل سازونه سر کړل او سیل شروع شو.

لومړۍ نغمه یې په ساز کې دا ونیوله:

"دا زموږ زیبا وطن"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپسې يې دا نغمه ونيوله:

"ورور مې ولاړ وو، تا مې تاوکړل مړوندونه..."

وې ليدم: "قسم دی ياره، وې ليدم!"

دې نغمه پسې يې د ملنګ جان روباعي او غزل شروع کړ. د غزل پسې يې چاربيته وويل. او نور يې سروکي او ټپي شروع کړل.

زموږ د کلي ځوانانو ډله معلومه وه، هر يو به نمبر په نمبر پاڅېده او ګډاګانې به يې کولې.

ورور مې هم ناست و، د نازنين پلار هم ناست و. هلکانو زه هم ګډا ته پورته کړم، ما هم ښه ګډا وکړه. هلته په کور کې د ښځو سيل هم شروع و، نازنين ورته عجيب عجيب کتل او خوشاله وه، ښه ساعت يې تېر و.

موږ هم ميدان ګرم کړی و، ګډاګانې او اتڼونه مو کول، چې نازنين زنګ وواهه. ما اوکې کړه. ويې ويل: "فرازه، زه په بام ناسته يم، ته ګډا وکړه چې دې وګورم."

ما چې بام ته وکتل، سم نه ښکاره کېده، خو بام ډک و. چای راوړه، هنرمندانو ته يې سيل بند شو، چای يې وڅښل، بيا يې چې شروع کوله، زه لاړم هنرمند ته مې وويل: "دغه ساز ونېسه، فارسي."

"به اولين نگاه تو ای نازنين دل باختم

ای کاش نمی‌ديدم تو را

دل را به دام انداختم."

ما ورته وويل: "په همداسې ترځ کې زه يوه پښتو سندره وايم."

هنرمند همدا سندره ساز کې ونيوله، ما مايک واخيست او شروع مې کړه:

په اولين ليدو مې تا، ای نازنين زړه وړی دی

ای کاش چې ته مې نه ليدلی، زړه مې په تا بايللی دی

په اولين لدو مې تا.

زړګي زما که وو نادان، ستا په خندا که تېر وتو

اول منزل مې وو اسان، اوس ګړنګونو کې پريوتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نه صبرېږمه له تا، دا څه جادو دي کړي دې

ای کاش چې ته مې نه لیدی.

تېر شو هغه د مستۍ ورځې، پاته له تا ادا شوه

مینه زمونږ نه شوه پټه، مینه زمونږ رسوا شوه

بس دې، توبه مې ده، نور ځم، راته اور ستاسو کلی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدی.

نه به د چا سره یار شمه، نه به زه چاته جانان وایم

نه به بیا چاته زړه ورکم، نه به زه چاته ارمان وایم

چې جدا شوی یم له تا، زړه مې ستا غم خوړلی دی.

مینه کې ډېر دردونه دي، مینه کې ډېر غمونه دي

ما ستا د دوو سترګو لپاره، تېر کړي ډېر تکلیفونه دي

دا ګناه ستا نه وه، زما وه، زړه مې په اور سیزلی دی.

ولې کوي نازونه ته، اخلې د زړه آزارونه ته

زه خو مئین یمه په تا، مه کوه نور ظلمونه ته

دا هریو شعر غازي ګوره، دا ستا په یاد لیکلي دي

ای کاش چې ته مې نه لیدلی، زړه مې په تا بایللی دی.

دا غزل مې چې په ختمېدو و، هنرمند ته مې په غوږ کې وویل: "دا ساز ونېسه."

شینوګي بل ته ورکړه، هغې دا ساز ونیو، او ما په همدې ساز کې دا سندره په دې بیت پیل کړه:

"زه به چاته لیوني ویم، زه به چاته ښاپیري ویم

فیصله وشوه غلطه، توپوس وکړي د لیلا نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې ژوند مې پکار نه دی، ربه سا وهلې زمانه."

په همدې وخت کې مې خپل موبایل له جیبه راویست، چې ګورم، نازنین راته میسج کړی و: "نور بس که، فرازه، کنه زړه مې چوي، ستا غږ په ما څه کوي."

ما ورپسې یو دوه ټپې وویل، مایک مې ورکړ او روان شوم. ملګرو چغې کړې: "فرازه، ادامه ورکړه!" خو ما ځان د خلکو منځ کې پټ کړ. وروسته چې مې فکر شو، ما وویل: "دا په تا څه وشول؟ دا دومره خلک دي، ورور دی، د نازنین پلار دی. نه لیدو او سندرو ته دې کش ورکړی و."

ما وویل: "نن شپه به دې په جومات کې وي د ورور له لاسه." لاړم د خلکو شاته ودرېدم، ځان مې پټ کړ. ښه شیبه وروسته، لاړم د نازنین د پلار څنګ ته کېناستم. ورور مې وویل: "هلکه، ته خو ډېر ښایسته غږ لرې، جامې دې واخله او همدغو خلکو سره ګرځه."

د نازنین پلار ورته وویل: "پرېږده یې، ځوانان دي، چې زړه خوشاله کړي."

کټ کې ناست وم، د نازنین پلار ته مې وویل: "کاکا، چې زړه دې تنګ نه شي."

ویل یې: "نه، بچیه، ښه ساعت مې تېر شو. د ځوانۍ وختونه او د کلي محفلونه یې راته یاد کړل."

په دې وخت کې راته میسج راغی، پټ مې وکوت، زرغونې لیکلي و: "دلته راشه، دا بلا وهلي غلي کړه."

زه ژر روان شوم. نازنین دي کور ته راغلي وو. خور مې، زرغونه، او نازنین دریواړه هلته وې. ما د کور دروازه بنده کړه او دننه لاړم. چې مې کتل، نازنین په ژړا سترګې سرې اړولي وې. چې څنګه یې زه ولیدم، پورته شوه او زما غاړې نه تاوه شوه.

ما وویل "څه خبره ده، نازنین؟ خیر خو به وي؟ ولې دې ژړلي؟"

نازنین وویل: "نه پوهېږم، په زړه مې څه چل کیږي. ډېر زیات تنګ دې."

ما ورته وویل: "نازنین، دا خو کابل نه دی چې چیرته دې چکر ته یوسم. دا کلی دی، او دلته د ورځې انسانان ګرځي او د شپې پیریان. اوس زه تا چیرته یوسم؟"

بیا مې ورته وویل: "راځي، کوټې ته لاړ شو." خور ته مې وویل: " ته لاړه شه او زما د کوټې نه هغه لډو راوړه، لوبه به وکړو."

خور مې لډو راوړه. ما وویل: "نازنین، ته او څانګه لوبه وکړئ. زه او زرغونه یو ځای کیږو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین په مسکا وویل: "نه، زه له تاسره کیږم." زرغونې وویل: "سمه ده."

لوبه مو شروع کړه. نیمه لوبه مو چې وکړه، نو په دې وخت کې د نازنین حالت بدل شوی و. ما ورته وویل: "نازنین، تاسو درېواړه لډو وکړئ. زه به لاړ شم، که نه ملگري به رانه خفه شي."

نازنین وویل: "سمه ده. موږ هم نور لډو نه کوو. کوټې ته پورته کیږو او سیل به وکړو. خو، فرازه، یوه سندره به بله ونه وایې."

ما په مسکا ورته وویل: "اوس مې هم د خوب ځای معلوم نه دی. کېدای شي جومات کې راباندې شپه تېره شي ورور مې. که بله سندره مې وویله، نو په کلي کې به مې هم پرې نه ږدي."

زه لاړم. نور ترېنه روان شوم. خور ته مې وویل: "ځانگې، د انگړ دروازه راپسې بنده که."

لاړم دیرې ته، کټل مې چې، ورور مې او د نازنین پلار پاسیدل. ما پوښتنه وکړه: "چیرته ځئ؟"

ورور مې وویل: "حجرې ته ځو، ارام کوو. ته لاړ شه او زموږ لپاره ځای تیاره که."

زه هم ژر لاړم، هغوي ته مې بسترې هوارې کړې او بیرته دیرې ته راغلم. د ملگرو ترځنگ کیناستم. شپه په پخیدو کې روانه وه، د غزل او داستان موسیقي فضاء په سر اخستي وه ټول خلک خاموشه ناست وو. ډېر زبردست مجلس روان و.

نازنین راته میسج وکړ: "فرازه، زه د بام په سر ناسته یم او ستا د غږ په انتظار یم."

ملگرو هم ټینگار کاوه چې څه ووایم. کش یې کړم او مایک یې راته راکړ. ما هم لومړی یو رباعي وویله او بیا مې دا غزل شروع کړ:

ستا د دوو سترگو لپاره د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وړمه

ستا ماشومي اداگانې، ستا وړې وړې خبرې

رب دې لوی کړه زما لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ته په مینه نه پوهېږې، که دې ځان نانجاره کړې

خدای دې پوه مکړه، دلداره، د هرچا خبرې وړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته زما د چمن ګل یې، ته زما د زړګي سر یې

رسول خان داستا لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وړمه

په دې غزل کې دومره ژور تللی وم چې هر څه مې هېر شوي وو. خلک ټول په خاموشۍ سره ناست وو، حیران او غوږ وو. ما هم په ډېر ژور احساس سره دا غزل ووایه.

د غزل له ویلو وروسته، خپل ځای ته راغلم او کیناستم. لنډه دا چې پروګرام پای ته ورسېد او اذانونو ته یو نیم ساعت پاتې و.

خلک کورونو ته لاړل. څه مېلمانه ما حجرې ته یووړل او څه نورو ملګرو. مونږ څو ملګري پاتې شوو، کټونه مو په دیره کې جوړ کړل او پرېووتو.

سهار وختي ورور مې راغی او وې ویل: "پاڅه چې مېلمانو لپاره د چایو بندوبست وکړو."

پاڅېدم سترګې مې ومخلې او لاړم کور ته. چې مې وکتل، مور مې پراټې پخول، خور او ورینداار مې حویلۍ پاکوله. زرغونه ناسته وه نغري ته، او د چایو لپاره یې اور بل کړی و.

ما مور ته وویل: "موري، دوکان ته لاړ شم څه راوړم؟"

مور مې وویل: "نه زویه، دا مېلمانه خو تل د دوکان شیان خوري، خو نن به مونږ ورته کلیوالي خوراک تیار کړو. شیدې، چای، پنیر، او پراټې شته."

ما زرغونې ته وویل: "زرغونې، تاسو سهار کې څه خوري چې را یې وړم؟" په دې وخت کې مې د نازنین مور راغله، او زرغونې ته یې وویل: "ته پاسه، زه د شیدو چای جوړوم."

مور مې وویل: "ته ځان مه تکلیفوه، دا زموږ د لګو کار دی، سترګې به دې اوسوزي."

د نازنین مور وویل: "خیر دی، که کابل کې اوسو، مونږ هم په کلي کې ډېر په اور پخلی کړی دی."

هغې بیا وویل: "فرازه زویه، نور هیڅ شی ته ضرورت نشته، هر څه چې په کور کې دي، هماغه به خورو او خوښ مو دي."

په دې وخت کې د نازنین وړه خور راغله. هغې راته سلام وکړ او ویې ویل: "فراز لالا، بیګا خو دې ډېره ښه سند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سمدستي په خوله ورته لاس کېښود. مور مې او د نازنين مور دواړو راته وکتل، او مور مې په خندا وويل: "جلۍ، پرېږده چې خبره پوره کړي!"

ما په ټوکه وويل: "نه، زه اوس هندو يم چې دې راته 'لالا' وويل!" په دې سره د ټولو خندا په کور کې جګه شوه.

مور مې وويل: "فرازه، ورور به دې څه وايي؟ که نه، زه به دې خوښه شم. اوس خو څه نه وايم ځکه چې نازنين دې دلته دي، خو وروسته به ګورو. تا خو مونږ وشرمولو!"

رنګ مې تک زيړ شو. نازنين هم راغله او په خندا يې وويل: "هو کنه، مور جانې، زرغونې هم خندل. فراز رښتيا هم مونږ وشرمولو!"

ما په ټوکه وويل: "نه، موري، دا دروغ وايي!"

"دا هر څه راباندې همدې پيشو وکړل!" ژړل يې او راته يې وويل چې سندره ووايه."

د نازنين مور په مسکا وويل: "موږ پسې ماشومان راغلل چې راشئ، فراز لالا سندرې وايي. موږ هم بام ته پورته شوو او غوږ مو ونيولو. فرازه، ډېر ښايسته غږ دې دی، ډېرې ښايسته سندرې دې ووېلې. ډېره مزه يې وکړه."

مور مې په خندا وويل: "بيا شرمېدلې نه چې 'نازنين، نازنين' دې ويله."

نازنين وويل: "هو کنه، د ټولو کليوالو مخکې يې زما نوم اخيسته، زه يې وشرمولم!"

زه هک پک ولاړ وم او هيڅ خبره مې نه شوه کولی. چې مې کتل، ورور مې راغی، او نور مې هم حالات خراب شول.

ورور مې وويل: "زنځو ته دلته ما لېږلې يې که دوکان ته؟"

د نازنين مور وويل: "زويه، موږ ورته وويل چې له دوکانه څه مه راوړه. هر څه کور کې شته، همدا به خورو."

نازنين هغه کوله چې ورور مې غوصه کړي، خو ما ژر وويل: "وروره، زه به حجرې ته لاړ شم، مېلمانه يوازې ناست دي."

ورور مې وويل: "ورک شه له سترګو مې! ډمه!"

زه په منډه ووتلم. ورور مې د نازنين مور ته وويل: "تاسو خفه کېږئ مه. دا راباندې ډېر ګران دی، نه غواړم چې خپل سر او بې لاره شي. که داسې و نه کړم، نو ټول کلی به په سر واخلي."

نازنين په خندا کې ورور ته وويل: "هو کنه، ودي نه واهه، د وهلو لايق دی!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې په موسکا ځواب ورکړ: "د وهلو زړه مې پرې نه کېږي، خو چې ډېر مې مجبور نه کړي. دا لا ماشوم دی، باید بې لارې ته یې پرې نه ږدم."

زه په حجره کې ناست وم چې ورور مې راغی او وې ویل: "راځه، مېلمانو ته چای راوړه."

ما چای راوړ. بلاڵ ته مې وویل: "کوم مېلمانه چې ما سره دي، د هغوی په اړه ته بیغمه اوسه. د کور مېلمانه سمبال که."

چای مو وڅښل، مېلمانه لاړل. زه، ورور مې، او د نازنین پلار لاړو باغ ته. د باغ په لیدو د نازنین پلار ډېر خوشاله شو. ورور ته مې وویل: "ژوند دغه دی."

هر څه تازه تازه په کور کې پیدا کېږي. چې مو کتل، نازنین دې هم راغلل. هغې خپل پلار ته وویل: "پلار جانه، مونږ چکر ته یوسه؟"

ما ورته وویل: "چکر څه کوې؟ دیګونه دلته راوړي، ښایسته باغ دی، میوې او ترکاري شته. په دیره کې پسه ولاړ دی، هغه به هلال او ځوړند کړو، هر څنګه چې دیګ مو خوښ وي، هماغسې به پخلی وکړو او وخورو. که چکر ته ځئ، نو ها د غره غاړې ته، د کوچیانو خیمې هم شته. هلته چکر وهئ، نور څه غواړې؟"

د خبرې په اورېدو یې وویل: "سمه ده، همداسې به وکړو." نازنین، دواړه خویندې یې، زرغونه او ځانګه، ووتل پټو ته. ما په باغ کې کټ واچاوه او میرویس خان کاکا ته مې وویل: "دلته به کښېنو."

ورور مې په دیره کې پسه پټ هلال کړی و او باغ ته یې راوړو. د نازنین پلار ډېر خفه شو او ویې ویل: "ولې مو دومره غټ تکلیف وکړ؟"

ورور مې په موسکا وویل: "ډګروال صاحب، تاسو به بیا کله راځئ؟ دا خوشالي او راتګ هر وخت نه وي. پرېږده چې د ماشومانو ساعت تېر شي."

ورور مې بیا ماته وویل: "هله، ونه کې پړې واچوه چې دا ځوړند او پاک کړو." ما پړې واچول. د نازنین پلار هم پاڅېد او ویې ویل: "ماته هم چاړه راکړئ چې کومک وکړم." ما ژر خپله چاړه ورکړه.

ورور مې په غوسه شو: "نه ګورې، ډګروال صاحب مېلمه دی!"

خو د نازنین پلار وخندل او ویې ویل: "نه، زه له شوقه کار کوم، دا کار زما خوښېږي."

ما ورور ته وویل: "وروره، تاسو دا پاک کړئ، زه به هغه جلکیاني راوړم چې دیګونه باندې کړي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې وویل: "همدې لپاره دې ځان اوزګار کړی دی، لاړ شه."

زه لاړم، نازنین د ترکارۍ په پټو کې ناسته وه، د ملۍ پاڼې یې خوړلې. ما په خندا ورته وویل: "ته خو د غوا غوندې لګیا یې، غرمه به ډوډۍ نه خورې که څنګه؟ ځې چې زو، دیګونه پاخه کړې."

باغ ته چې راغلو، ورور مې پسه پاک مینځلی او ځوړند کړی و. دوی چې پسه ولیدو، ډېر خوشاله شول.

نازنین وویل: "زه به ترینه روش پخوم."

زرغونې وویل: "زه به ترینه ازبکي پلو پخوم، په غوښه کې."

خور مې وویل: "زه به قورمه تیاره کړم."

بس، دیګونه یې راوړل، لرګي هم تیار او وچ پراته وو. نازنین لومړی له پسه سره عکسونه واخیستل او بیا یې په دیګونو پخول شروع کړل.

ښه شیبه وروسته دیګونه پاخه او دم شول. اورونه یې د نغرو څخه لرې کړل او انګار یې ورپسې پرېښود. راغلل او په سترنجي کښېناستل. مامې خور ته وویل:

"ته هم ستړې شوې یې، او ګرمۍ هم وهلې یې. خو زه خیر دي. نازنین دې ته چای راوړه چې لږ دمه شي."

زرغونې وویل:

"غرمه ده، چای نه څښنو. دې پټو کې به ترکاري وکړو ترڅو چې یې پاکو، غرمه کېږي."

دریواړه لاړل ترکاري پسې. زه هم لاړم، لیمو او نارنج مې وشلول او را مې وړل. هغوی ترکاري وکړه او راغلل، په پاکولو یې شروع وکړه، او ډېر ښایسته سلات یې تیار کړ.

لنډه دا چې د غرمې ډوډۍ تیاره شوه. همدې باغ کې کښېناستو، دسترخوانونه هوار شول، ډوډۍ راغله. زه ډېر وږی شوی وم.

ټولو د پخلي صفتونه شروع کړي وو، خو زه غلی ناست وم. زرغونې وویل:

"فرازه، ته څنګه غلی یې؟ څه نه وایې؟"

ما ویل:

"یو څه خو وخورم، بیا به وایم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنين ته مې وويل:

"نازنين، په کوتو او لاسونو دې برکت شه! روش ډېر ښايسته راغلی. زما له خوا نه دې سل نمرې شوې."

خو د زرغونې پلو هم ډېر زيات مزه ناک راغلی. اول به دا وخورم، هسې نه د روش په خوړلو رانه پاتې شي.

نازنين وويل:

"هغه څنګه؟"

ما ويل:

"ځکه چې روش ته ګورم، ستا پوزه راته مخې ته کېږی."

ورور مې په غصه شو:

"رزيله سپيه! خره! په يوه سا يې راته لس رقم نومونه واخيستل. ته غلی کېږې که نه؟ دې بېچاره څومره ښايسته پوخ کړی، ته دا خبرې کوې؟"

ما وويل:

"خو زه غلی ناست وم، زرغونې وويل چې ته خبرې نه کوې."

ورور مې وويل:

"دا رزيل نور په خبرو مه اچوه. غلی يې پرېږده."

ما وويل:

"وروره، ما خو د زرغونې سره خبره کړې وه. زر افغانيو ته داسې وکړه چې نازنين ډېر ښايسته روش پوخ کړی. ته نازنين ته انعام ورکړه، زه به يې زرغونې ته."

ورور مې وويل:

"د سخي ارسلا خان زويه، دواړو ته يې خپله ورکړه."

نازنين وويل:

"ځانګې ډېره ښايسته قورمه پخه کړې، زما په ځای انعام دې هغې ته ورکړه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وويل:

"تاته يې لا نه درکوم، ته د ځانګې خبره کوې!"

نازنين غصه شوه:

"فرازه! ګوره نور بس که، کنه په دې قاشقه دې سر ماتوم!"

ورور مې ورته ويل:

"ته لا ګورې؟ ګوزار پرې وکړه چې خوله يې بنده شي!"

ټولو وخندل. مور مې وويل:

"فرازه زويه، دا جنګې مه تنګوه. پرېږده چې ډوډۍ وخوري."

ما يو غوري ورجي او دوه کاسې روش وخوړې. زرغونې ته مې وويل:

"ماته يو قابګير ورجي نورې واچوه."

په دې وخت کې نازنين وويل:

"فرازه، پاسه ودېږه."

زه حيران شوم او پاڅېدم. نازنين لاندې وکتل او وې ويل:

"فرازه، تا دا دومره ډېره ډوډۍ چېرته ځايه کړه؟"

ما وويل:

"ولې؟ و مې خوړه!"

ويې ويل:

"دومره خوراک خو غويان هم نه کوي! نور بس که، څه درباندې ونه شي!"

ما ورته وويل:

"دا خېټه زما ده که ستا؟ د خپل ځان غم کوه! ماښام برخه اوس مه خوره، ماښام ته سيخ کباب تيار دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل:

"اوخ ته لا ماښام ته هم ډوډۍ خوري؟ ته انسان یې که څه شی یې؟"

ما ویل:

"زما غم مه کوه."

ډوډۍ مو وخوړه، لمونځونه مو وکړل، مازیگر شو. نازنین وویل:

"مونږ د غره غاړې ته ځو ترڅو کوچیانو خیمې او رمې وگورو."

ما مخکې کړل، لاړو. زه لرې ودرېدم، هغوی خیمو ته نږدې شول او د کوچیانو ښځو سره په خبرو شول. همالته د خیمو مخې ته کښېناستل، زرغونې ورته عکسونه اخیستل. بیا یوه اوښه پرته وه، نازنین کوچۍ ته وویل:

"زه کولای شم په دې اوښه کښېنم او داسې چکر ووهم؟"

کوچۍ اوښه ونیوله، نازنین کښېناسته، او اوښې حرکت وکړ. نازنین ماته د لرې نه لاسونه خوزول.

بېرته ښکته شوه، چای او چرمغز یې ورته کېښودل. چایو نه وروسته یې حرکت وکړ، راغلل، او بیا د کلي په لور روان شوو.

نازنین ډېر ټینگار کاوه چې غر ته خېژو. ما وویل:

"ناوخته دی، څه کور ته."

راغلو کلي ته. نازنین وویل:

"مونږ په پټیو کې تازه سابه کوو، درزو ته. زه لاړ شه؟"

زه هم کلي ته د ملگرو په طرف روان شوم.

ملگري ټول ناست وو د ویالې په غاړه. سلام مې وکړ، ټولو ستړې مه شئ وکړه، کښېناستو.

فرهاد وویل:

"فرازه، د شپې دې د ډېر درد نه سندرې وویل، ډېر زیات خوند یې وکړ."

بلال وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، مننه کوم او د تکلیف کولو ښښنه غواړم چې کور مو مونږ لپاره خالي کړ ترڅو مونږ پکې مېلمانه کښېنول."

ما وویل:

"بلال جانه، دا کومه خبره کوې؟ د ګاونډي په ګاونډي ډېر حق وي، دا خو وړه خبره ده. او بل کېدای شي سبا زما کوژده یا واده وي، تاسو به راسره مرسته کوئ، دا خبره بیا مه کوه."

بلال وویل:

"بیا هم، مېلمانه دي وو او دومره غټ کومک دې راسره وکړ. او بل محفل دې هم ښه ګرم کړی وو. د ټولو ملګرو مننه چې دومره لوی تکلیف یې راسره ویست."

ما فرهاد ته وویل:

"داسې به وکړې چې د شپې لپاره به ښه سم منګي او رباب والا راپیدا کړې چې یو ساعت خوشالي بیا وکړو."

ویې ویل:

"سمه ده، بیا زمونږ حجرې ته راشه."

ما ترېنه اجازه واخیسته چې زه به لاړ شم کور ته، ځکه مېلمانه لرم. بلال وویل:

"فرازه، دا مېلمانه څوک دي؟"

ما ویل:

څه ووایم؟ دا مې د کابل ملګري دي، راغلي چکر ته."

بلال بیا وویل:

"د څه نه چې خبر شوی یم، الله دې وکړي."

ټولو ملګرو ورته وویل:

"د څه نه خبر شوی یې؟"

ما بلال ته وویل:

"اوس دا خبره له ځانه سره وساته، د وخت سره به ټولو ته ووایم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما حرکت وکړ، لاړم حجرې ته. ورور مې او د نازنين پلار ناست وو په ډيره کې. ما ميرويس کاکا ته وويل:

"کاکا، خوښه دې نه ده چې نن شپه دربانديې د سيتار او منگي سيل وکړم؟"

ويې ويل: "ولې نه، بچيه! دا خو به سم کار وشي. ډېر وخت مو نه دی کړی."

ما وويل: "سمه ده."

ورور مې وويل: "فرازه، سيل دا چيرته کوې؟"

ما وويل:

"د فرهاد دي په حجره کې."

ويې ويل:

"سمه ده. ته به کور ته پاتې شې، چې کور هم يواځې نه شو پرېښودلی. زه او ډگروال صاحب به لاړ شو."

ما ويل:

"وروره، ته مشر يې او دا د ځوانانو محفل دی."

چپلی ته يې لاس کړه، "ډارک يې، گوزار به وکړ! زه درته وايم چې ته کور ته پاتې شه، او ته خوله راسره وخې."

"زه او ډگروال صاحب ځو!"

ډوډۍ مو د شپې وخوړه، ورور مې او د نازنين پلار د فرهاد دي حجري ته لاړل او زه يې په کور کې پرېښودم. سم مې فکر خراب و، په خپله کوټه کې پروت وم چې کتل مې، نازنين او ټول راغلل. نازنين وويل، "ولې خفه يې؟"

ما وويل، "ورور مې دغسې کار راسره وکړ، هيڅ فکر مې بلې خواته نه اوړي."

نازنين وويل، "راځه چې لډو کوو، فکر به دې بدل شي."

ما وويل، "نه، پوچکان يا ډک او تش کوو. هغه شي چې په لاسونو کې يې پټوو او وايې چې کوم کې دی."

نازنين وويل، "سمه ده."

د نازنين دواړو خوېندو وويل، "موږ يې هم کوو." ما وويل، "راځي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین ته مې وویل، "ته به ماسره نه یې، زه او دا دواړه وړې. تاسو درېواړه غټانې شئ."

نازنین وویل، "نه، زه تاسره کېږم."

بس، لوبه مو شروع کړه. کمپل مو په پښو واچوله او ځانونه مو پکې پټ کړل. لومړی ځل مې د نازنین وړې خور ته بادام ورکړو او غوږ کې مې ورته وویل، "ونه وېرېږه."

لاسونه مو له کمپلې نه بهر کړل او پوښتنه مې وکړه، "کوم کې دی؟"

هغوی د نازنین لاس ښکار کړ، موږ یوه نمره وګټله.

بیا مې خپله واخیستو، په همدې ډول مو لس نمري وګټلې.

چغې به شوې، شور به شو. مور به مې ویل، "چغې مه وهئ، په ارامه خبرې وکړئ."

هغوی ډله چې به بادام لاس کې پټ کړو، ما به یې سترګو ته کتل.

یوه ځل مې د زرغونې سترګو ته وکتل، سترګې یې له شرمه ټیټې کړې. ما ورته وویل، "تیغ راته وګوره." او دې لاس نه راکړه، بادام مې ترېنه واخیست.

زرغونې وویل، "نور به ته ماته نه ګورې، ورخطا کېږم."

ما وویل، "چل همدا دی چې چا سره یې او هغې ته وګورې نو ورخطا شې."

نازنین به د کمپل لاندې راسره په لانجه وه چې ماته یې راکړه، بیا به یې کلک وڅکندېلم.

لومړی میدان موږ وګټو.

دوهم میدان چې نیم ته ورسیدو ورور مې دروازه وټکوله ژر پاسیدم لاړم ویل یې حجرې ته اوبه راوړه دشپې یولس نیمې بجې وې

بیرته راغلم نازنین دې ته مې وویل تاسو لوبه وکړې زه ځم حجرې ته اوبه وړم او بیا ځم سیل ته

نازنین ډیره کلکه شوه چې خیر دې مه زه اوس مو ایله ساعت تیر شو ما ویل نه ځم

ویل یې سمه ده بیا دشپې رانه شې ستا کوټه کې مونږ ویده کیږو ما وویل سمه ده او ترینه روان شوم

لاړم د فرهاد دې حجرې ته خه سیل مو وکړو سیل ختم شو زه همدلته په حجره کې د فرهاد دې سره ویده شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار وختي میرعلي کاکاا د فرهاد پلار راغې لمانځه ته يې پاسولو

زه هم پاسیدم لاړم کورته چې کتل مې ورور مې او ډګروال صیب لمونځونه کړي وو دیره کې کټ کې ناست وو

ورور مې وویل ته لکه دشپې کور کې نه وي او ځان دي رسولي وو

ما ویل وروره فرهاد راپسي دشپې زنګ ووهو ځکه لاړم

خه ورشه لمونځ درنه قضاء کیږي لمونځ وکړه

لمونځ مو وکړو د چایو نه وروسته مې ورور کورته ننوتو زه او د نازنین پلار یوازي پاتي شولو

د نازنین پلار وویل فرازه بچیه د مېلمه پالني نه دي ډیره ډیره مننه ډیر زیاد خوشاله شوم چې ستاسو کورنۍ مې له نږدي ولیده

ما تاسره یوه وعده کړي وه زه به دي ورور سره خبره وکم

ما ورته وویل کاکا جانه مونږ تاسو ته هیڅ لا نه دي کړي او تاسو هیڅ چیرته نه شي تللي دا هفته به مونږ سره تیروي

پاتي شوه د وعدي خبره نه مونږ درزو ستاسو کورته او دا خبره هلته کوو

میرویس کاکا وویل نه بچیه کور مو تش پریښي مونږ نور ځو بیا به که خیر وي درشو اوس خو مو کور ولیدو

لنډه دا چې حرکت یې وکړ

مور مې ټولو زنانو ته جامي اخستوي خور مې نازنین دي ته بنګړي اخیستي وو وریندار مې هم ورته څه اخستي وو

چې تلل د نازنین او زرغونې سترګي له اوښکو ډکي وي زما خور لپاره

نازنین موقه پیدا کړه ماته یې وویل فرازه ته به دي کورنۍ کله راوړي مونږ کره

ما وویل راتلونکي هفتي ته درزو فکر مه کوه او نور دا غمونه هم مه کوه چې بیا خرابیږي

څوک نه وو کلکه غاړه یې راکړه ښکل یې کړم راته یې وویل زه به دي په طمعه یم.

ما وویل سمه ده اوس روانه شه کوټي نه اووزه چې څوک رانه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین لاس راکړو د خدای پاماني لپاره رنګ یې یو رقم ته شو

ما وویل وخانده کنه بیا ژاړم

نازنین مسکي شوه او لاړه زه هم بهر ووتم خدای پاماني یې وکړه زه ورسره موټر پوري لاړم څه شیدي او پنیر وو هغه مې هم یوړل

موټر سره مو خدای پامني وکړه هغوي حرکت وکړو

نازنین د موټر نه لاس ویستي وو او ماته یې خوزو

چې کله هغوې پنا شول زه هم کورته روان شوم

کورته راغلم د نازنین په تلو ډیر خفه شوم او زړه مې تنګ شو

کور داسې خاموشه فضاء غوړولې وه تا به ویل که خدای مکړه غم شوې اوسی

خپلې کوټي ته لاړم ګورم خور مې لګیا ده کوټه راته جوړوي او ډیره غمجنه ده

راته یې ویل وروره کور ته دې فکر دې څنګه خاموشه او بې خونده شو د نازنین دي په تک

ما وویل هو زما هم زړه تنګ شو او خفه یمه

بیا یې وویل وروره زه به مور سره خبري وکړم اوس خو مو نازنین هم ولیده کورنۍ یې هم ډیر خه او مینه ناک خلک دي چې ستا او د نازنین خبره وکړي

زه غلې شوم خورمې بستري ټولولې او د نازنین دي صیفتونه یې کول ورورە زرغونه څومره خوږه جلۍ ده زما ډیره خوښه شوه او د نازنین هغه وړې خویندو څومره په تربیه وي څومره اخلاقې وې

مور یې ددوي نه ښه ښځه وه د ادي ورسره داسي ساعت تیر وو ټوله ورځ به سره ناستي وي خبري به یې کولي داسي معلومیدي لکه خویندې او یا لکه د ټول عمر نه چې سره پیژندل

خور مې خبري کولي او زه د نازنین یادونو له ځانه سره وړې وم

خور مې راباندې غږ وکړ ورورە زه تاته لګیا یم او ته مې غږ نه اوري کوټه یې جوړه کړه ما وویل رازه چې لاړ شو د مور خواته

د مور کوټي ته لاړو ورور مې ورېندار او مور مې ناست وو هغوي هم د نازنین دي صیفتونه او خبري یې کول

(c) ketabton.com: The Digital Library

خور مې وویل موري اوس مو څه خیال دې نازنین او کورني خو مو ولیدله ډیر خه خلک دي نازنین هم خه او قابله جلۍ ده نو څنګه جرګه ورپسي نه ځي

ورور مې وویل فرازه ته څه وایې لاړ شو څه خبره خو به یې له کورني لخوا یې پیښه نه شي

ما ورته د نازنین د پلار کیسه وکړه

په میرویس کاکا نازنین ډیره ګرانه ده کله چې دا خبري زمونږ مینځ کې راغلې خبره خفګان ته ووتله او زه خارج ته روان شوم نو د نازنین حالات ډیر خراب شول اتا شفخانه کې بیستر وه

بیا چې زه خبر شوم کور ته یې لاړم نو پلار یې راته وویل چې فرازه بچیه د هلک کورني ځي د جلۍ کورني ته په جرګه

که ته غواړي زه به ستاسو کور ته د نازنین په خاطر درشم او خپله لور به په کور کې درکم خو ته چیرته مزه کنه نازنین مړه کیږي

نو نن سهار چې کله تلل د نازنین پلار راته وویل چې بچیه غواړم خپله وعده پوره کم او د ورور سره دي ستا او د نازنین خبره ختمه کم

ما ورته وویل چې نه کاکا دا کار به ستاسو کور کې کیږي دلته نه او راتلونکي هفته کې به مونږ درشو

اوس ستاسو خوښه وروره چې هروخت ورځي

ورور مې وویل ډیره نره او د ښېتو خبره دي کړي چې تا کې دومره سړیتوب له کومه شوه په اول ځل درنه خوشاله شوم

مور مې وخاندل او ورور ته مې وویل فراز خه خبره کړي تر هغې به مونږ هم ځانونه تیار کړو څه مشران به خبر کړو او لاړ به شو

ما وویل موري زه به د نازنین پلار سره خبره وکم که ویل یې مشران راولي یو به یې سو کنه مونږ به یوازي بیا لاړ شو

ورور مې غوصه شو اوس داسي بي ښېتو کار راباندې کوي زه مشران وړم چې هم د میرویس کاکا سترګي جیګي شي هم د نازنین او هم خلک خبر شي چې سبا راته پیغور رانکړي چې دا څه رقم خلک وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ويل سمه ده ښځگه چې ستاسو غوښه وي

زه ديري ته ووتلم کټل مې نازنين ميسج وکړو

سلام فرازه ډيره خفه يمه هيڅ مې نه ته او نه ستا کورني له سترگو لري کيږي

زړه مې سم تنگ دې دا وخت به ښځگه تيريږي

ما وويل زمونږ ټوله کورني هم خفه ده او اوس يې هم ستاسو صفتونه کول او زمونږ د کوژدي خبري يې کولي

نازنين وويل خا سه يې ويل کله به رازي

ما وويل راتلونکي هفته درزو سره د مشرانو

ويل يې خير دې ته سبا حرکته وکړه راشه زړه مې ډير تنگ دې

ما ويل سبا نه کيږي دلته به د کوژدن لپاره تياري نيسو کارونه دي دا خلاص کړو

ويل يې نو دا هفته به ښځگه تيريږي دا خو ډير وخت دې

ما ويل په تليفون زنگ وهه خبرې به کوو

خه نازنين زما ملگري راغلل زه نور ميسجونه نه شم کولې چې دوي لاړل بيا خبري کوو په ځان پام کوه

ملگري مې راغلل ستړي مه شي مو وکړه لاړم کټونه مې برابر کړل کيناستو

فرهاد وويل ميلمانه دي لاړل

ما وويل هو لاړل اوس مې ورسره خبري کولي لا نه وو رسيدلي لاره کې وو

بلال وويل فرازه رنگ نه خو داسې معلوميږي لکه چې خفه اوسې

ما وويل نه خفه نه يم ورور مې راته خبري وکړي هغې خفه کړې يم

چې کټل مې ورور مې هم راغې

ويل يې فرهاد او بلاله تاسو مو يو اته ملگري د بنډار خبر کړي راتلونکي هفته د فراز کوژدن ده زو کابل ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو خوشاله شول او ویل یې فرازه اوس خبره معلومه شوه چې ته ولې خفه یې او بهانه کوي ورور

ورور مې وویل دا بي شرمه شرمیږي هسي ما بهانه کوي

ټولو ملګرو وخاندل

فرهاد مې ورور ته وویل چې یو موټر په ما شو تک او راتک

بلال وویل مټیان او میوه د هغې ځای په ما شوه

امجد وویل د کوژدي ګل او چاګلیټ په ما شول

ورور مې د ټولو نه مننه وکړه چې تاسو صرف موږ سره لاړ شي چې هغې خلکو ته مو سترګي جیګي شي او بیا ګیله ونکړي

ټولو وویل چې نه موږ چې څه وویل هغه موږ کوو نور کار ستاسو خپل دې

ساحل وویل د فراز مکمله جوړه په ماشوه بس پروګرام مو ونیولو ورور مې د کلي ملک ملا او یو شپږ سپینږیري نور هم خبر کړل په سبا یې ما د نازنین پلار ته زنګ ووهو

کاکا سلام موږ خو درزو خو ورور مې ځان سره شل نفره مشران او ځوانان هم راوان کړي

د نازنین پلار وویل فرازه بچیه خلکو ته تکلیف ورکول څه ضرورت دي صرف ته ورور دي او مور دي راشي د خپل کور خبره ده

ما وویل نه کاکا پریږده چې درشي ستا سرلوړی به هم وشي او د خلکو خفګان به هم ختم شي

که ته څوک غواړي وه غواړه

ویل یې سمه ده بچیه چې څنګه ستاسو خوښه وي

دا هفته د کال پشان اوږده شوه انتظار ډیر سخت وو

دشپې خپله کوټه کې ناست وم سوچونو او فکرونو په مخه کړی وم چې نازنین زنګ ووهو اوکي مې که

دي وخت کې مې خور هم کوټي ته ننوته

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین د سلام نه وروسته وویل فرازه چې رازي څانګه هم ځان سره راوړه کنه بیا رانه شي

ما وویل کورته به څوک پاتي کیږي چې څانګه درړو

څانګي غږ وکړو چې ته به کور ته پاتي شي مونږ به درله دستمال راوړو

ستا تک ته هیڅ ضرورت نشته او زه خو نه پاتي کیږم زه د نازنین او زرغونې پسي خفه شوي یم

نازنین وویل فرازه ته دا موبایل ورکه څانګي ته زه هم ورپسي خفه شوي چې دا غږ یې له نږدي واورم

موبایل لوډسپیکر مې جیک که

نازنین څانګي ته وویل ګراني ته ګوره خامخا راشي چې ګوره ژبي شوي یم درپسي که کورته څوک نه پاتي کیدل نو فراز پریږدي او تاسو راشي

ما غږ وکړو سمه ده بیا نیکاح مې د ورور سره وتړه د غم لوري

نازنین وخاندل ویل یې سمه ده چې ته وایې

ما له څانګي نه موبایل واخیستو خا نوي یاران شول او زاړه دې هیر کړل

نازنین وویل نه فرازه زه تا چیرته هیرولي شم خو څانګه مې هم ډیره یادیږي

ما ویل رابه شي لخیره بیابه دي وګورم

ویل یې وبه ګوري څانګه به په سر ګرزوم

ما ویل سمه ده نور تلیفون بندوم خوب رازي

ویل یې تاسره خو مې لا خبري پاتي دي ما ویل سبا یې کوو اوس ویده کیږم همدي سره مې خدای پاماني وکړه اړیکه مې بنده کړه لاړم د مور کوټي ته مې

هغوي د کوژدي لپاره ترتیبات جوړول چې دا به وکو دا به وکو

ما ورته ویل خه فکر وکړي چې څه کم نه شي یا پاتي نه شي

او هو هغه چیلی مو هیره نه شي هغه په ګوته کوي یې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو وخاندل ورور مې وویله زه وروره لاړ شه کوټې ته دې که ته داسې خبرې کوې نو مونږ نه هرڅه پاتې دي

ما ویل نو ما څه ویلي چې شړې مې

ورور مې وویل هغې ته چیلۍ نه وایې خر وایې خره ورک شه

مور مې په خندا شوه زویه چیله یادوې هغه چیله ده

ما سر وګرو روان شوم کوټې ته مې ټولو راپسې خندل

د کوژدې نه یوه ورځ مخکې نازنین زنګ ووهو ژړل یې ویل یې فرازه راشه مونږ کره همدا اوس حرکت وکړه

ما ویل الله دې خیر کړي څه خبره شوې

ویل یې کاکا مې راغلې لانجې کوي ته راشه

ما وویل سمه ده درځم دا کاکا دې لا پکې د کومې پیدا شو هسې راباندې ځان وژني که څه کوي

اړیکه مې بنده کړه کورته راغلم مور او ورور ته مې وویل

زه ځم کابل ته د نازنین پلار زنګ وهلي وو چې راشه چې دلته د میلمنو لپاره پروګرام جوړ کو

ورور مې وویل سمه ده لاړ شه که کار ډیر وو هلته دې ورور تیار شته هغه هم له ځانه سره کړه مونږ هم سبا درزو

حرکت مې وکړو لاړم

په ټوله لاره کې مې فکرونه او سوچونه وهل چې دا لانجه پکې له کومې راغله

ملګرو مصروفیت مې بیخي زیاد دې دغه شې مې درله برابر کړو د اصلاح لپاره یې وخت نه لرم ښښنه کوي

وخت راباندې نه تېرېده، اندېښمن وم، لاره همداسې اوږدېدله. ما دا موضوع له خپل ملګري عبدالرحیم دلسوز سره شریکه کړې وه. هغه راته ویلي وو: "چې لاړې، لغتي ورته بنده که او په وهلو یې له کوره وباسه." ما هم همداسې نیت کړی و.

لنډه دا چې کور ته ورسېدم، دننه شوم. د نازنین پلار او تره سره مې سترې مه شې وکړه او کیناستو. هغوې خپلو کې خبرې کولې. ټول ناست وو. د نازنین تره د نازنین پلار ته وویل: "زه خو خپله زمه ما درته خبره خلاصه کړه، ګوره چې زما په امانت کې خیانت ونکړې."

ما ورته وویل: "کاکا، د څه امانت او د څه خیانت؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویې ویل: "نازنین مې خپل مشر زوی ته په ماشومتوب کې په نوم کړې وه، خو هغه اوس له دې کاره په شا شو. اوس غواړم چې د کشر زوی لپاره مې وکم."

ما ورته وویل: "کاکا، دا خو ستا څاروی نه دی چې یو وانه خستو نو په بل یې پلورې."

ویې ویل: "نه."

ما ورته وویل: "ستا کونډه هم نه ده چې د یو زوی د مرګ نه وروسته یې بل ته واده کړې."

ویې ویل: "نه."

ما ورته وویل: "اول خو د ماشومتوب هغه ورکړه نه منل کېږي، او بل، ستا زوی دا جواب کړی. دا ستا زرخرید مال نه دی چې پیسې دې پرې ورکړې وي."

بیا مې وویل: "ستا زوی یو ښه انسان دی، هر څه کې خپله ګټه مه ګوره. ودې کتل چې هغې ځانته ډاکتره پیدا کړی خوشاله شوي، اوس غواړي چې رازه نازنین بل زوی ته وکړه."

ورپسې مې وویل: "اول خو په تا کې پښتو او غیرت نشته، ډېر بې غیرته پلار یې. که په تا کې غیرت وای، نو خپل زوی به دې دي کار ته نه پرېښود. تا خو میرویس کاکا د ټول قوم مخکې وشرمو او لور دې پرېښوده."

میرویس کاکا وویل: "وروره، ته زما مشر یې، هیڅ نه شم درته ویلی ځکه زه شرمیږم. بیا زما کور ته په دې نیت رانشې او دا تمه هم مه لره. ما خپله لور فراز ته ورکړې، او سبا یې دستمال یا کوژدن ده. نو له تانه هیله کوم چې په دې خوشحالی کې ماسره برخه واخله."

نازنین وویل: "کاکا، زه د لوبو کومه نانځکه نه یم چې یو به مې ګوزاروي او بل به مې اخلي. نور زما د ژوند واک او فیصله ته نه شې کولای. پلار مې شته."

د نازنین تره په غوصه شو او د نازنین د وهلو په نیت یې لاس اوچت کړ. ما یې لاس ونیوه او ورته مې وویل: "کاکا، خیر دی، هغه جلۍ ده، حق لري چې د خپل ژوند فیصله خپله وکړي. ته ورسره ولې ځان کم عقل کوي؟"

د نازنین تره ودرېد او ویې ویل: "زه ګورم چې څوک داسې کار کوي."

ما بیا هغه د لاسه ونیوه او ورته مې وویل: "کاکا، کینه، دا د کور خبره ده، خفګان پکار نه دی."

هغه وویل: "زه ګورم چې داسې کوم نر دی چې د نازنین دستمال واخلي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته غوصه راغله او ومې وویل: "کاکا، خبره زور ته مه اوباسه، کنه قسم په الله چې دلته اوس غم جوړوم."

د نازنین پلار وویل: "وروره، خبره غیرت او پښتو ته مه وړه او مجبوره مې مه چې سبا پورې انتظار ونکړم."

د نازنین تره وویل: "ته وکه، چې زه تا گورم څنگه يې کوي."

د نازنین پلار خپلې ښځې ته غږ کړ: "ورشه، هغه د چاکلیټو پاکټ راوړه."

د چاکلیټو پاکټ يې راوړ، او ماته يې په لاس کې راکړ. ویې ویل: "فرازه، بچیه، مبارک دې شه، نازنین مې درکړه."

ما هم تمانچه له بغل نه ویسته، د کوټې نه ووتلم، پوره اووه ډزې مې وکړې. بیا راغلم کوټې ته، د نازنین تره د نازنین پلار ته مې وویل: "بس، زما او ستا ورورولي ختمه شوه او دوښمني شوه."

ما ورته وویل: "کاکا، دا خو د دوښمني خبره نه ده، هسې ځان مه خفه کوه، نور ستا حق نه رسي. ته پنځه کسان راوغواړه، چې څه درته وایي،

د نازنین تره وویل: "ته خبرې مه کوه، تاسره به هم وگورم."

ما ورته وویل: "کاکا، خبره د کتلو نه ووتله، راځه کینه، زاري درته کوم، ږیره دې نیسم، نوره خبره ختمه شوه. اوس نازنین زما امانت شو، راځه دا خوشالي په شریکه تیره کړو."

سړی څادر په اوږه واچوه او له کوره ووتلو. ما د نازنین پلار ته وویل: "کاکا، نور ورونه او وریرونه دې خبر کړي؟ د نازنین ماماگانو ته دې ویلي؟"

ویې ویل: "هو، ټول مې خبر کړي، روان دي، ماښام به ورسیږي. بچیه، ته زما د ورور په خبرو خفه نه شې، هغه ډېر سرزوری دی، بچیان يې هم ترې تنگ دي. ماښام به هغوی هم راورسیږي او به يې گورې، ډېر ښه اولادونه يې دي."

ما وویل: "نه کاکا، ولې به خفه شم؟ مشر دې سپینږیری دی. خو اوس اجازه راکړه چې زه مې د ورور خواته لاړ شم، د سبا په خاطر تیاری وکړو."

د نازنین مور وویل: "زویه، ته دلته راشه، کار مې درسره دی."

ما ورته وویل: "امر کوه، مورجانې."

ویې ویل: "زرغونه او نازنین دې غواړي، د سبا لپاره يې څه پکار دي، هغه درته وایي، په کوټه کې دي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه لاړم کوټې ته، دننه شوم. چې ننوتلم، نازنین منډه کړه او زما غاړه نه کلکه تاوه شوه، ښه یې ښکل کړم. زرغونې وویل: "لکه خو مانه وشرمیږي، دومره هم نه ګوري چې زه ولاړه یم."

نازنین وویل: "فرازه، اوس خوشاله شوم، ټول غمونه او فکرونه مې ختم شول. نور نو له ما نه خلاصیږي، اوس زما شولې."

پرون راهیسې خو ما ځان په ژړا مړ کړ، د تره د لاسه مې. ما ویل چې څه به پېښ شي."

ما ورته وویل: "نازنین، دا داسې اسانه کار نه و چې ستا تره ورته فکر کړی و. زه ډېر په غصه راغلی وم. ما ویلی و چې نن به زما آخري ورځ وي، دلته مې درته وژلو. هغوی په ما څه فکر کړی و؟ موږ هم مشرقیوال یو."

نازنین وویل: "شکر چې هر څه په خیر تېر شول."

ما وویل: "هو، کنه اوس به په محبس کې بندي پروت وم."

ویې خندل: "ته زما لپاره تر دې حده هم کولای شې؟"

ما نازنین ته وویل: "نازنین، ستا لپاره خو خپل ژوند نه هم تېرېدی شم. څوک چې د خپل ژوند کیسه کې نه وي، هغه به د بل په کیسه کې څنګه وي؟ خو اوس راته اجازه راکړه چې لاړ شم د ورور خواته، ترڅو د سبا لپاره تیارئ وکړو. او تاسو راته ووایئ چې ستاسو څه پکار دي، زه خو ستاسو په کارونو نه پوهېږم."

نازنین وویل: "هیڅ مو پکار نه دي، بس د سبا په انتظار به زړه شم."

زرغونې بیا یو غټ لېست راته وویل: "دا به ماته راوړې، ځکه ټوله سختنه په ما تېره شوه."

ما ورته پیسې ورکړې او ورته مې وویل: "خپله لاړه شه او ځانته یې واخله، دا شیان به زما له یاده وځي."

ویې ویل: "دومره ډېرې پیسې؟" ما نورې هم ورکړې او ورته مې وویل: "نازنین هم له ځانه سره یو څه چې دا هم د ځان لپاره، څه شیان واخلي."

ما نازنین له سره ښکل کړه او ترې روان شوم. لاړم د نازنین پلار خواته، ورته مې وویل: "ښه، کاکا، د ماښام او د سبا ورځې لپاره څه پکار دي چې را یې وړم؟"

ویې ویل: "بچیه، هر څه بندوبست زه کوم، صرف تاسو راشئ."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ترې خدای پاماني واخیسته او روان شوم د ورور خواته. غرمه مې د ورور سره تېره کړه، ښار ته لاړو څه ټک ټوک سودا مو وکړه.

یو وخت مې کټل، د نازنین زنګ راغی. "سلام، فراز جانه، چیرته یې؟"

ما ویل: "د ورور سره ښار کې یم، سودا کوو."

ویې ویل: "شاه دوشمشیره خواته راشه."

ما وویل: "سمه ده. ورور ته مې وویل: 'وروره، ته دا سودا له ځانه سره یو څه، زه د نازنین خواته ځم او بیا د هغوې نه سیده ځم کورته، چې سبا د ورور او مشرانو سره یو ځای راشم. ته به سهار وختي د نازنین دي کورته لاړ شې، که کوم کار وي، هغه به هم وکړي، او هو، تازه مېوه هم واخله سهار.'"

ویې ویل: "سمه ده."

زه لاړم د نازنین دي خواته. زرغونې وویل: "مور سودا خلاصه کړې، اوس ته په مور سکریم وخوره، لاړو، سکریم مو وخوړو."

ما ورته ټکسي ونیوله چې تاسو لاړ شئ کورته.

نازنین وویل: "راځه، ته هم نن شپه مور سره وکړه."

ما وویل: "نن نه، بیا کله. زه او ورور مې هم سودا کوو."

ما ورته ونه وویل: " چې زه زم کورته بیا یې نه پرېږدم."

لنډه دا چې دوی مې رخصت کړل، او زه هم قضا مازیګر د هډې نه مخ په ننګرهار روان شوم. د شپې اته نیمې بجې کورته ورسیدم.

ورور مې وویل: "څنګه چل و؟ د نازنین پلار څه ویلې؟"

ما ورته ټوله کیسه وکړه، او بیا مې د چاکلیټو پاکټ ورکړ چې دغه دې نازنین یې راته راکړ.

ټول ډیر خوشاله شول. ورور مې وویل: "ډیر نر او د پښتو کار دې کړې، افرین!"

ما وویل: "زه ځم د فرهاد دي حجرې ته، ملګرې ټول راټول شوي چې د سبا لپاره د ټک پلان جوړ کړو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې وويل: "ما مشرانو ته ويلي چې د سهار لمونځ مو وکړی، زموږ ديرې ته راشي، وختي چای څښو او حرکت کوو."

ما وويل: "سمه ده."

لاړم حجري ته. د ملګرو سره مې خبره شريکه کړه. يو موټر ملګرو د خپل ځان لپاره نيولی وو. دوه موټر مې ورور نيولي وو، يو د کورنۍ لپاره او بل د مشرانو لپاره.

بس، د سهار د چای نه وروسته مو حرکت وکړ

موټرې درې واړه زموږ د کليوالو وې. ورور مې ورته ويلي وو: "که تاسو زموږ سره تر راتک پاتې کيږئ او کوژده راسره تيره وي نو خه دې، کنه موږ نورې موټرې نيسو."

هغوی ويلي وو: "دا خو زموږ خپله خوشالي ده، بغير د روپو، مياشت درسره هلته تيرو، دا کومه خبره ده؟"

ساحل راته ښايسته کاټن جوړه بوټونه، واسکټ، خولۍ او دستمال اخيستي وو.

لاړو د نازنين دي کور ته ورسيدو. د نازنين پلار، ترونه، د تره زامن، ماماګان او د ماما زامن ټول راغونډ شول، ستړي مشي يې وکړه، او بيا لاړو حجري ته.

مونږ حجري ته لاړو او زنانه لاړ دننه کور ته

مونږ حجره کې ناست وو دا چې د نازنين پلار زمونږ د اکثره کليوالو سره په هغه دوه ورځو کې بلد او ليدلي وو نو د ټولونه مخکي يې خپل ورونه وريرونه او د نازنين ماماګان او د ماما بچي مونږ سره معريفي کړل

چای سره د مټايانو کلچو او کيکونو سره راغې چای مو اوڅښو خبرو خبرو کې غرمه شوه

ميرويس کاکا د غرمي ډير ښايسته ترتيبات کړي وو ډوډۍ مو وخوړه لمونځونه مو وکړل

د لمانځه نه وروسته مولوي صاحب او ملک صيب د زرمينې پلار ته وويل

ميرويس خانه ته خو پوهيږي او خبر يې چې مونږ د څه لپاره رغلې يو که دا خبره ختمه کو ځکه مونږ هم بيرته واپس زو کورونو ته ځای مو لرې دې او ناوخته کيږي

مونږ راغلې يو چې ستاسره خپلوي وکړو او دا به زمونږ لپاره وياړ وي چې ستا په شان يوه کورنۍ زمونږ خپله شي دا به ستا په مونږ لوی احسان خيګڼه وي چې ته مونږ سره دا خپلولي وکړې

فراز خو ته هم خه پيژني ډير يو غيرتي پښتون اخلاقي او بي بدو ځوان دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ د ټول کلي مثال دې ټول کليوال ترينه ډير خوشاله دې د ځوانانو خو پريږده چې د مشرانو سره هم انډيوالي او ناسته پاسته لري ټول مشران ترينه ډير خوشاله دي الله دي ترينه خوشاله شي

ميرويس کاکا وويل ستاسو د ټولونه ډيره مننه کوم چې تر دې ځايه مو ځان په تکليف که ماته مو دومره عزت او وياړ په برخه که الله دې ستاسي قدمونه په تله د ميزان کې واچوي

دا ما لپاره وياړ دې چې ستاسو په شان درانه او ښتانه مشران راغلې

پاتي شو فراز دا به زما نيکبختي وي چې داسي يو ځوان سره زما د لور او کورني رشته کيږي

زه يواځې فراز نه اخلم زه به تاسو ټول اخلم د فراز نه ماته تاسو ډير محترم هستي فراز خو مې هسي هم زي دې

او بيا يې ورور ته وويل ورشه هغه گل چې دوي راوړي هغه راوړه

گل يې راوړو مولوي صاحب وويل ميرويسه وروره دا چې مهر يو شرعي شرط او د هري پيغلي حق دې تاسو مو مونږ ته خپل شرطونه او د مهر اندازه ښکاره کړي

ميرويس کاکا وويل مهر به 50 زره افغانۍ وټاکم او څلور تولي سره

که زمونږ د خلکو له رواجه خبر شي نو توبي به اوباسي خو زه دا هرڅه ستاسو لپاره او د خپل لور او فراز لپاره کوم

زمونږ مهر نه بلکي ولور اخلي چې د 5 لکونه شروع تر 15 لکو پوري روپي اخلي زه ددي هرڅه سره خلاف يم

ټولو مشرانو د ميرويس کاکا نه مننه وکړه او ډيري دعاگاني ورته وکړي

بيا دوه کسه چې ورور مې او کاکا مې لاړل د شاهيدي لپاره نکاح مو وتړله خواږه مو تقسيم کړل

ورور مې ميرويس کاکا ته وويل اجازه ده چې ډزي وکړو

ميرويس کاکا وويل وکړي زه هيڅ کوم عتراز نه لرم

ورور مې خپلو عسکرو ته وويل بهر ووزي او ډزي وکړي

ملک صيب او مولوي صاحب ميرويس کاکا ته وويل چې اوس مونږ ته اجازه راکه لاړ مو اوږده ده ايله تر ماښامه ورسيږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرویس کاکا ورته وویل نن خو په هیڅ رقم رانه نه شي تللي سبا سهار چې مو چای اوڅښنو بیابه لاړ شي

میرویس کاکا په شین زور پاتي کړو

کشر ورور مې مشر ورور ته وویل لالا شپې ته یو بنډار نه جوړو یو هنرمند راوړ او سیل وکړو

ورور مې ورپسې غوصه شو وي ویل دا څه د خرو سره مې سر دې

دا د جني کور دې دلته څوک دا کارونه نه کوي چې کلي ته لاړې هرڅه چې کوي وي کړې

میرویس کاکا د ورور خبري مې واوریدي ورته یې وویل چې زړه یې غواړې ودي کړې ځوانان دي اوس دا هم ستاسو کور شو

دې وخت کې ماشوم راغې ماته یې اشاره وکړه چې راشه کور کې دې غواړي

د نازنین ورور راسره شو لاړو دننه شو نازنین یې جوړه کړې وه ناسته وه په چوکي کې مور مې ویل راشه دا گوته ورته په لاس که

لاړم د نازنین سره خواکې په چوکي کیناستم ورته مې غلي شان وویل لک د خفگاناو د ژړا تمثل وکړه شرم دي خلک به وایي چې دا خوشاله ده ورته میړه نه پیدا کیدو

نازنین مې مور ته اواز وکړو مور جاني دي فراز ته وگوره کنه ماته وایي چې وژاړه

مور مي راته سټ کې په قلاره گوزار راکړو ولي یې ژړوي ته خوشاله نه یې چې دا خوشاله ده بیا ورته څه ونه وایې

ما غبر کړو سمه ده موري که په ژړا ددي ارایش خرابیږي زه به ددې په ځای وژاړم دا خو نه ژاړي

ټولو ښځو وخاندل

ما نازنین ته وویل دیخوا شه چې دا چیلي درته په گوته کم

نازنین وخاندل او پټ یې راته وویل د غم زو نور سم شه ټول خپلوان مې ولاړ دي شرم دې.

ما وویل سمه ده چیله مې ورته په گوته کړه چک چکي شوي ټولو چغې کړې مبارک مو شه الله مو پخیر سره زاړه که

(c) ketabton.com: The Digital Library

شربت مو یو بل ته ورکو زه ترینه پاسیدم نازنین وویل موبایل ته دې فکر کوه چې بیا درته زنګ وهم ما ویل سمه ده

لاړم حجري ته کلیوالو سره کیناستم.

ملګرو وویل زه چې لاړ شو چکر ته

ما وویل ملګرو دلته که د شپې لپاره د څه ضرورته شي او مونږ نه یو بده به وي

زي تاسو داسي وکړي د ورور سره مې لاړ شي چکر به هم وهي او هم به موسقي والا د ځان سره راوړي زه به همدلته یم ملګرو وویل ډیر به خه شي مامي کشر ورور ته وویل دا هلکان یو څه چې چکر هم وهي او تاسره به هم کومک شي

ورور مې او کلیوال ملګري لاړل ماته زرغونې میسج وکړو فرازه ډیر ډیر دي مبارک وي تا خو بلکل صبر ونکړو چې مبارکي مې درکړې وې

ما ورته جواب ورکړو مننه کوم زرغونې جاني ستا احسانونه به هیر نکړم تا مونږ سره زمونږ په رسیدو کې ډیره منډه او کومک وکړو

نازنین څنګه ده

ویل یې ورکوه یې دا خه ده چې خپل مرام ته ورسیده اوس ماته بیخي ګوري هم نه د مور سره دې ناسته ده کلکه هیڅ نه وایې چې دي کور کې زرغونه هم شته کنه

ما وخاندل ورته مې وویل لیوني لکه چې زور یې درکړو یوه خبره درته وکړم غوصه کیږي خو نه

ویل یې وواېه نه غوصه کیږم

ما ویل زه ستا او د نازنین جدایي نه شم لیدلي که دې خوښه وېې تا به خپل وړوکي ورورته وغواړم دواړه به په یو کور کې هستي

زرغونې وخاندل ولي لکه زمونږ بچه ستاسو په کور کې ختلي همدا بس دې چې نازنین مو درکړه

فرازه ټوکه مې وکړه زما هم ستاسو کورنې ډیره خوښه ده ټول د یوبل نه دیر مینه ناک او خه هستي خو د نصیب خبره ده او بل زه غواړم خپلو زده کړو ته نور هم ادامه ورکم

ما وویل زه نه غواړم چې تاسو جدا شي زه خپل کوشش کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې برخه بیا

ملګرو ډېره ښښنه کوي کارونه ډېر دي سم نه شم کولې چې کیسه په وخت له تاسو سره شریکه کم یو سر او سل سوداوي دي ښښنه راته کوي

یادونه وکم چې دا یوه ناکامه مینه ده چې خپل مرام ته نه رسیږي هغه خوبونه چې دوي د راتلونکي ژوند لپاره کتل هغه نیمګړي پاتې کیږي

زرغونې وویل: "فرازه، الله دې ژوندی او خوشحاله لره. مننه کوم، زه لاړه شم، نازنین غږ کوي چې څه وایي."
نور مو پیغامونه بند کړل.

لنډه دا چې ماښام شو، ډوډۍ مو وخوړه. هنرمندانو خپل وسایل میدان ته راوړل. د نازنین دې کور داسې و چې مخې ته یې لویه حجره او انګړ و، او د کور لپاره یې بیله د موټر لاره هم وه، او شاته یې کور و. موږ په انګړ کې سیل شروع کړ، ځکه حجره کې مشران او مولوي صاحب ناست وو. موسیقي شروع شوه، فارسي سندرې یې وې، پښتو به یې سمه نه شوه ویلی.

کلیوالو ملګرو کور ودان، پروګرام یې ښه ګرم کړی و. ګډاګانې، مستیانې، خنداوې، او سیل په درز کې روان و چې کتل مې زرغونې پیغام رالیږلی و: "فرازه، دروازې پوري ته راشه."

زه هم ورو ورو پاڅېدم، روان شوم. ورغلم، کتل مې نازنین ولاړه ده. د لاس نه یې ونیولم د رڼا نه یې تورتم ته راکش کړم. ویې ویل: "د غم زویه! نه دې زنګ وهلو او نه دې پیغام ولیږو. مطلب دې پوره شو، نوره دې هیره کړم."

ما ورته وویل: "ستا په ځای د زرغونې نه پوښتنه کوم کنه؟"

هغې په خندا وویل: "زه زرغونه څه کوم؟ ولې ما ته یې نه وایې، هغې ته وایې! او هو، تا خو مبارکي رانکړه! خوله دې خلاصه کړه."

ما ورته وخندل کتل مې چې لاس کې یې متایي نیولی و. او په خوله یې که راته په خندا یې وویل: "فراز جانه، مبارک مو شه، زما او ستا!"

ما ورته وویل: "خوله دې نږدې کړه." کله چې نږدې یې کړه، نیم متایې ورته ورکړو او کلکه مې په غیږه کې ونیوله. د ځمکې نه مې په غېږه کې پورته کړه او ګرده مې تاوه کړه. "نازنین، زموږ دی مبارک وي

خوشې مې کړه، سا یې بنده بنده وه او په خندا کې یې وویل: "د غم زویه! اوس به مې مړه کړې وای!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "دومره خوشحاله یم چې هیڅ ویلی نه شم." نازنین نږدې شوه او ښکل یې کړم. ویې ویل: "فرازه، ډېره زیاته مننه. د الله تعالی نه ډېره خوشحاله یم چې ته یې زما په نصیب کړې. ته پوهېږې، فرازه، کله به چې ما ملګرو ته د خپلې مینې کیسه کوله، نو ټولو به ویل: 'په هلکانو اعتبار مه کوه، دا د ټیلیفون خبرې دي. یوه ورځ به دې په میدان پرېږدي، خپل مطلب به درنه پوره کړي.' هغوی به ویل دا ټول دوکه‌بازان دي. کله کله به زه هم له دې وېرې سره مخ شوم چې هسې نه تا له لاسه ورکړم."

ما ورته وویل: "نازنین، ستا ملګرو رښتیا درته ویلي دي. ډېر داسې بې‌وجدانه ځوانان شته چې یوه نجلۍ د مینې په دام کې ګیره کړي، خپل مطلب ترې واخلي او بیا یې په نیمه لاره کې پرېږدي. زه به په دې اړه یوه نه، دوه حقیقي کیسې درته وکړم، خو د واده نه وروسته. خو دا یقین وکړه چې تا غلط انتخاب نه و کړی او زه هغه هلکان یا ځوانانو نه نه یم. زموږ په کورنۍ کې یو رګ د پشیانو دی؛ خلک موږ ته وایي، 'تاسو پشیان چې یو ځل اوږه ووهئ، بیا نه هېساریږئ.' نو ما هم په تا پسې قوي اوږه هلې وه. خو پوهېږې چې زما زړه کله مات شو؟"

نازنین په خندا وویل: "هو، پوهېږم. د غم زویه! دومره وړې خبرې نه دې، څومره غټه ډرامه جوړه کړې وه!"

ما وویل: "نازنین، دا سمه ده چې مینه ړنده وي، خو دومره هم نه د بل د عزت خیال به پکې هم ساتي. یواځې به خپلو خوایشاتو پسې منډې نه وهي. هغه ورځ چې ستا پلار زما پر وړاندې وژړل او د خپل عزت خیر یې رانه وغوښت، ما ویل کاش چې دا اسمان زما په سر ولوېږي، نه دا چې د دې بې‌وسه پلار اوښکې وګورم. کاش چې د دې کار نه مخکې مړ وای. خو دا چې زموږ مینه پاکه وه، الله موږ یو بل ته ورسولو."

نازنین زما په خبرو وخندل او ویې ویل: "ها، زما پشی خاونده! اوس په پشایي کې راته ووایه: 'ته ډېره ښایسته یې!'"

ما ورته وویل: "نازنین، تو بو سدوري های."

نازنین وخندل او ویې ویل: "زه څم دا خبره مورجانې ته کوم!"

ما ورته وویل: "د غم لورې، تا په خبرو کې ایساره کړې. هلته به مې ملګري وایي: 'دا څه وشو.

ما ورته وویل: "ماته نوره اجازه راکړه چې لاړ شم."

نازنین وویل: "په یوه شرط چې لاړې، هغه سندره چې دې په کلي کې ویلې وه، 'ستا د دوو سترګو لپاره'، دا به ووایې! زمه ټولې خپلوانې بام ته خېژوم چې دا سندره ستا له خولې واوري."

ما وویل: "د شرمېدلي لورې، څوک په خپل کوژده کې سندرې وایي؟ شرموي مې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا یې وویل: "که یې ونه وایې، اوس چغه وهم او سم دې شرموم."

ما وویل: "سمه ده، چې داسې کار ونکړې." او ترې روان شوم.

په روانېدو کې یې غاړه راکړه، مخه ښه یې راسره وکړه، او زه د ملګرو خواته لاړم او کیناستم. سیل روان و. لږ ساعت وروسته نازنین ماته پیغام وکړ: "فرازه، مور ټول ستا په انتظار یو. پاسه کنه!"

ما خپل ملګري فرهاد ته ورو وویل: "ټول ملګري پټ پوه کړه چې ما په زوره پاسوي چې سندره ووایم." فرهاد هم ټول ملګري راټول کړل، او په زوره یې روان کړم.

زه هم لاړم، میکروفون یې راته راکړ، او سندره مې شروع کړه:

ستا د دوو سترګو لپاره د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وړمه

ستا ماشومې اداګانې، ستا وړې وړې خبرې

رب دې لوی کړه زما لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ته په مینه نه پوهېږې، که دې ځان نانجاره کړې

خدای دې پوه مکړه، دلداره، د هرچا خبرې وړمه

ته زما د چمن ګل یې، ته زما د زړګي سر یې

رسول خان دا ستا لپاره، د هرچا خبرې وړمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وړمه

سندره مې ختمه کړه، فرهاد راغی، راته ویې ویل: "میک ماته راکړه." میک یې واخیست او ښه شیبه ټپې یې وکړ. ډېر خوند یې وکړ. پروګرام ختم شو، د خوب بسترې مو تیارې کړې، او ویده شو. د سهار د چایو وروسته یې زه کور ته لاړم، زرغونې راته وویل: "فرازه، ته خپل مشر ورور ته ووایه چې ځانګه پرېږدي، یو څو شپې مونږ سره وکړي. نازنین خفه ده، وایي ځانګه دې پاتې شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وويل: "زرغونې، ته ښه پوهېږې، کوژده وشوه، کليوال به د مبارکۍ لپاره راځي، هلته به کليوالو ته پروګرام جوړوم. په دې وخت کې که څانګه پاتې شي، زموږ کارونه به سخت کړي. خير، مراسم چې تېر شي، زه به يې خپله راوړم. څانګه زموږ لاس او پښې دي، او بل که څانګه په کور کې نه وي، زه هم خفه کېږم."

ما زياته کړه: "زه خو وايم، راځه ته هم زموږ سره لاړه شه، هم به مرسته وکړې او هم به چکر ووهو."

زرغونې وخندل او ويې ويل: "که زه لاړه شم، د نازنين به څه کېږي؟ زه خو د هغې امسا يم!"

په دې وخت کې د نازنين پلار ماته او زما ورور ته اواز وکړ. لاړو کوټې ته دننه شوو. مور مې، د نازنين مور، د تره ښځې، او د ماما ښځې هم ناستې وې. ما سلام وکړ، او کيناستو. د نازنين پلار زما ورور ته وويل: "تاسو خو خبر ياست، نازنين پوهنتون وايي، او دا يې وروستی کال او سمسټر دی. تر هغې به صبر کوي چې دا فارغه شي. دا زموږ ارمان دی چې لور مې د پوهنتون نه فارغه شي. پس له هغې، ستاسو امانت دی، چې هر وخت وغواړئ واده کولی شئ."

ورور مې ورته وويل: "ميرويس کاکا، ستا دغه احسان به موږ په ټول ژوند کې هېر نکړو چې موږ دې ډک لاس رخصت کړو. او پاتې شوه د نازنين د پوهنتون خبره، کله چې تا موږ ته وويل چې راشي واده وکړي مونږ به راشو، موږ به په دې اړه هيڅ تر هغې خبره ونه کړو. دا زموږ لپاره د وياړ خبره ده. ته خو يو کال يا شپږ مياشتې يادوې، که لس کاله هم وي، موږ صبر کوو."

ميرويس کاکا خوشاله شو او دعاګانې يې وکړې.

ما په ټوکه ورور ته وويل: "وروره، لس کاله يې غوږ کې مه ږده، ولې مې زوروې!"

مور مې راته غاښونه وچيچل، ټولو وخندل. زرغونې وويل: "ته لا صبر! د زورېدو ورځې دې خو اوس راغلې."

ما وويل: "سمه ده، زما هغه اسناد راکړه، زه به هم دا لس کاله چېرته ځان ورک کړم!"

زرغونې وخندل او ويې ويل: "ورشه، نازنين سره دي که ترې اخيستي شي، ورنه يې واخله."

په همدې سره مو خدای پاماني وکړه، زه مخکې ووتم. زرغونې ته مې وويل: "نازنين چېرته ده؟ چې لږه يې وګورم."

ويې ويل: "هغه د نجونو سره په خپله کوټه کې ده."

ورسره مې ونه ليدل. راغلم حجرې ته او کليوالو ته مې وويل: "راځئ چې په خير سره لاړ شو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه دا چې خدای پاماني مو وکړه، حرکت مو وکړ. په ښار کې مو کیکونه، مېوه او کلچې واخیستې او کلي ته لاړو.

دوه ورځې وروسته مو په کلي کې پروګرام جوړ کړ.

ټول مراسم ختم شول، شاوخوا پنځلس ورځې به تېرې وې چې د نازنین مور زما مشر ورور ته زنګ ووهه، ویل یې: "زویه، نازنین ځانګه ډېره یادوي. که یې ولېږئ، خوشحاله به شي."

ورور مې ورته وویل: "سمه ده، فراز ته به ووایم چې در یې وړي."

ماښام ورور مې راته وویل: "فرازه، سبا ته او ځانګه لاړ شئ میرویس کاکا کره، نازنین وایي ځانګه مې یادیږي."

ما ورته وویل وروره د خولې نه دې قربان شم زما هم نازنین یادیږي وبه یې ګورم

د نازنین اصل کې زه یادیږم بهانه ځانګه کوي

ورور مې وخندل او راته یې وویل: "نور نه پوهېږم چې ته یې یادیږې که ځانګه، خو که ستا خبره وي، قدم به هم رانه کینږدي، ځکه چې د شرم په نوم هم څه شته."

ما وویل: "وروره، دا کارونه ستاسو د زمانې وو، هسې زمونږ ازار مه اخله."

ورور مې وویل: "بچی، لکه ډېولو ته دې زړه شوی."

ما وویل: "نه وروره، چې هر څه ته وایي، هماغسې کوم. ته به سهار ویده یې، مونږ به د میرویس کاکا سر ته ناست یو. غم مه کوه."

بیا له وروره مې خپلې کوټې ته روان شوم.

ځانګه راپسې راغله، راته یې وویل: "فرازه وروره، مونږ خو څه اخستي هم نه دي. نازنین ته تش لاس به ځو."

ما ورته وویل: "خورجانې، هر څه چې دي اخستل، ښار کې به یې واخلو. بیا به د نازنین کره لاړ شو. ته د دې شیانو فکر مه کوه."

ځانګې وویل: "وروره، ته نازنین وریندار ته زنګ ووهه، خبرې ورسره وکړم. زما هم یادیږي."

ما وویل: "سمه ده، خو ډېرې خبرې به نه کوي. او سبا ته خو هسې هم له خیر سره ځو."

ما زرغونې ته زنګ ووهه: "سلام زرغونې، څنګه یې؟ کور کې ټول ښه دي؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې وويل: "شکر دی، ټول ښه دي. تاسو څنګه یاست؟"

نازنین چغه کړه: "زه هم ښه یم! ځانګه څنګه ده؟ او زه به ستا خوښه شم؟ ولې ماته زنګ نه وهې چې زرغونې ته زنګ وهې!"

"فرازه، ګوره دا زرغونه به راباندې مړه کړي. ماته زور راکوي چې ته دې سره خبرې کوې."

ما وويل: "نازنین، اول خو مې سلام قبول کړه."

غبر یې وکړ: "نه یې منم، اول دې زما پوښتنه ونکړه، اوس یې وایې!"

ما وويل: "د غم لورې، زما خبره خو واوره، بیا ځواب راکه."

"ښه، وایه، غوږ یم."

ما وويل: "نازنین، ترڅو چې ستا پوهنتون نه وي خلاص شوی، نور تاسره خبرې نه کوم. نه غواړم چې ستا فکر د درسونو نه بل خواته واوړي. زه غواړم چې په ښه درجه له پوهنتون نه فارغه شې، دا به زما لپاره ویاړ وي."

"اوخ اوخ، د غم زویه، داسې اسانه دې! زه چې ستا غږ وانه ورم، په ما ورځ او شپه نه تېرېږي، او ته وایې نورې خبرې نه کوم؟"

ما وويل: "نه نازنین، ته باید خپلو درسونو ته فکر وکړې، خپل پوهنتون ته فکر وکړې، نه زما بې‌کاره خبرو ته."

نازنین وخندل او ویې ویل: "فرازه، کومه زده کړه چې ستا له خبرو کوم، هغه له پوهنتونه نه شم کولی!"

ما وويل: "نورې زده کړې د پوهنتون نه وکړه. اوس دې وروستی سمستر دی، منوګراف به هم لیکې، ډېر کارونه دې مخکې دي. هغې ته فکر وکړه او نورې خبرې پرېږده. ها، له ځانګې سره خبرې وکړه."

ما موبایل ځانګې ته ورکړ، هغوی خبرې وکړې. ځانګې نازنین او زرغونې ته وويل: "سبا درځم، څه راوړم؟" دواړو مننه وکړه، خو نازنین بیا وويل: "ماته لږ کوچ او پنیر راوړه."

ما پرې غبر وکړ: "د کوچو په ځای زه یم کنه!"

زرغونې په خندا شوه. نازنین وويل: "فرازه، که ته د خوړلو وای، نو اوس به مې وختې خوړلې وای، خو زه خیر، خوښه به دې شم."

ځانګې خبرې ورسره ختمې کړې او موبایل یې ماته راکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وویل: "فرازه، د منوگراف په لیکلو کې ستا مرستې ته اړتیا لرم. ماسره په موضوعاتو پیدا کولو کې مرسته کوې؟"

ما وویل: " ته موضوع واخله، زه به درسره پوره مرسته کوم."

زرغونې وویل: "فرازه، زه خو داسې نه منم، ماسره به هم مرسته کوې!"

ما وویل: "سمه ده، کله چې مو موضوعات واخیستل، بیا به گورو. زه مو خدمت کې یم."

نازنین وویل: "فرازه، د څومره وخت لپاره راځې؟"

ما وویل: "صرف د یوې ورځې لپاره. ورور مې وایي چې خسر کره به نه ډېر ځې او نه به شپې کوې."

"اوخ، د یوې ورځې لپاره بیا هیڅ مه راځه. که راځې، پوره شل ورځې یا میاشت لپاره راشه، ترڅو چې څانگه دلته وي، ته به هم یې."

ما وخندل: "سمه ده، زه به مې مور او ورور سره خبره شریکه کړم. ورته به ووایم چې نازنین وایي جامې او بسترې دې راوړه، نور ماسره اوسه."

نازنین وویل: "پام کوه، د غم زو، اوس مې لکه شرموي. هغوی ته مه وایه!"

ما وویل: "سمه ده، صرف د یوې ورځې په خاطر درځم."

ویل یې: "نه، دوه ورځې! زه دې خپلو همصنفیانو ته معرفي کوم. هغوی هره ورځ راته وایي چې نامزاد دې موږ ته وښایه، چې وي، گورو."

ما وویل: "سمه ده، عکسونه مې ورته وښایه."

ویل یې: "عکسونه نه مني، وایي چې دلته به یې راوړې، چې مخامخ یې وگورو."

ما وویل: "سمه ده، شپه ناوخته ده، نور به ویده شو. سبا به هلته خبرې وکړو."

په همدې مو خدای پاماني وکړه

سهار شو، چای مو وڅښل، ټول ناست وو. ما ورور ته وویل: "وروره، څو شپې وکم؟"

ورور مې وویل: "شپې د څه لپاره؟ لاړ شه، څانگه ورسوه او بیرته راشه."

ما وویل: "وروره، نو څانگه به چا سره راځي؟ زه به هلته یم، دا به بیرته راوړم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې مور ته وویل: "دې دله ته بستر وتړه، چې همالته پرېوزي، دا خو په شرم نه دی."

ما وویل: "موري، یو څلور جوړه جامې او هغه چمپر مې هم کېږده، هلته یخ ډېر وي."

ورور مې لاس وکړ، د سټ نه یې ونیولم: "ته په سړیتوب نه پوهېږې، ته وخل غواړې!"

ما وخندل: "وروره، هسې تا تنگوم. زه چېرته پاتې کېږم؟ که ته راته ووایې چې لاړ شه، میاشت تېره کړه، نو والله که د دوه ورځو نه زیات تېر کم. زه هم پوهېږم چې شرم دی."

ورور مې په سټ زور وکړ: "خا، ستا نیت دې چې دوه ورځې تېرې کړي!"

ما وویل: "نه، هسې مثال مې درکړ. که اجازه راکوي، تېرى به یې کم."

ورور مې وویل: "نه، مازدیگر بیرته راشه."

ما وویل: "سمه ده، اوس مې پرېږده، چې سټ دې راته خوږ کړ."

بس حرکت مو وکړ. څانگې له کور نه هم یو څه واخیستل، ښار کې یې هم د زرغونې، نازنین او د نازنین دواړو خورگانو ته سوغاتونه واخیستل، او روان شوو.

نازنین زنگ ووهه: "فرازه، حرکت مو کړی؟"

ما وویل: "هو، اوس مو حرکت وکړ. تر غرمې در رسېږو."

نازنین وویل: "سمه ده، تر هغې زه او زرغونه هم له پوهنتونه راځو."

ما وویل: "سمه ده." موبایل مې بند کړ.

لنډه دا چې د نازنین کره ورسېدو. د نازنین وړو خورگانو دروازه خلاصه کړه، یوه په منډه شوه او چغې یې کړې: "لالا راغی!"

ټول مو مخې ته ووتل، ټولو سترې مه شي وکړه، نازنین پټه شوه.

ما د نازنین مور ته وویل: "مورجاني، زه ځم حجرې ته. ستړی شوی یم، یوه شیبه ارام کوم."

د نازنین مور وویل: "زویه، غرمه ده، اول ډوډۍ وخوره، بیا ارام وکړه."

دننه د راتلو یې وویل، ننوتم، شا او خوا مې کتل چې چیرته به نازنین ووینم. لاړم کوټې ته، زرغونه راغله، خوا کې مې کیناسته. څانگه لاړه د نازنین خواته. د نازنین مور بهر ووتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما زرغونې ته وویل: "هغه بل مصیبت مې ونه کتل، چیرته ده؟"

زرغونې وخندل: "هغه شرمېدله، د کورنۍ نه، ځکه درنه پټه شوه."

ما وخندل: "توبه! هغې کې هم شرم شته!"

زرغونې وویل: "دا راته ووایه، چې ماته دې څه راوړې دي؟"

ما وویل: "هیڅ! تاسو ښانګه غوښتي وه، هغې هر څه راوړي درته. هغې نه پوښتنه وکړه، هر څه هغې اخستي. زه په دې شیانو څه پوهېږم؟ وړوکی ماشوم یم."

زرغونې وخندل: "دا ماشوم به ستا په شان وي! کال ته به دې اولادونه ګرځي، او وایې ماشوم یم."

ما وویل: "نو تاته ولې زور درکوي؟ که غواړې چې ستا ماشومان هم وګرځي، غم دې وکړم؟"

زرغونې وویل: "زما دې توبه وي! همدا ماته ډېره ده چې ستاسو ماشومان قرار کم."

په همدې وخت کې د نازنین مور راغله او زرغونې ته یې وویل: "لوري، ته لاړه شه، نازنین سره کومک شه، چې ډوډۍ تیاره کړي. فراز جان به وږی شوی وي."

زرغونه پاڅېده، ما ورته وویل: "چېرته ځې؟ ماشومان به څوک قراروي؟"

زرغونه په خندا شوه: "رازم!"

ډوډۍ یې راوړه، ومو خوړه، زه لاړم حجرې ته، پرېوتم. نازنین ته مې میسج وکړ:

"زه د دنیا د هغه سر نه ستا لپاره راغلم، ته پټه شوې. زه هم مازدیګر بیرته ځم."

نازنین وویل: "داسې بد مه کوه! درځم خواته دې، مور نه اجازه اخلم. ورته وایم چې ستړي مه شې ورکوم."

ما وویل: "ضرورت نشته، مه راځه. زه خو درته معلوم یم."

ویل یې: "ته او خدای، که داسې کوې! خیر دی، مه زه! زه به ټوله شپه درسره کینم. اوس راته ښښنه وکړه، شرم دې خو ستړي مه شي اوس خامخا درکوم."

ما وویل: "سمه ده، زه به په طمعه یم."

کتل مې، نازنین، زرغونه، او ښانګه راغلل. د نازنین په لاس کې د شربت ګلاس و، زرغونه او ښانګه پرې خندل، نازنین د شرمېدو تمثیل کاوه. راغله او په غلي آواز کې یې وویل: "فرازه، ستړی مه شې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوي پرې وخندل. ما وويل: "نازنين، خوله دې خوځېږي، خو اواز دې نه راځي."

کلاس يې راکړ او ويې ويل: "ستړې مه شې."

ما وويل: "خواره مه شې، ته ستړې مه شې. مور دې څنگه وه؟ کور کې ټول خير و؟"

نازنين وويل: "بس که نور، د غم زويه، دوی را پورې خندوي."

ما وويل: "سمه ده، دا شربت پخپلو لاسونو راکه!" مخ يې واړاوه او منډه يې کړه.

زرغونه يوه شېبه ولاړه وه. په دې وخت کې مېرويس کاکا چې چيرته تللی و، هم راغی. ستړې مه شي مو وکړه، ويې ويل: "دلته ولې ناست يې؟ راځه کور ته."

ما وويل: "ته نه وې، او زرغونه دې په خپلو کارونو کې مصروفه وه، ځکه زه دلته کښېنستم."

لنډه دا چې شپه شوه، ډوډۍ مو وخوړه. د نازنين دواړه ورېرې خويندې، حسنا او صدف، مې خوا کې ناستې وې. خبرې مو کولې. راته يې ويل: "لالا، مورې ته به سبا چکر راکوې؟" ما وويل: "سمه ده، مورې درېواړه به چکر ته لاړ شو، نور به هيڅوک نه وړو." انجونې خوشاله شوې، خپلې مور ته يې وويل: "مورجانې، مورې سبا د لالا سره چکر ته ځو."

هغې ورته وويل: "سمه ده، لاړ شئ. سبا به ښه وي."

ناست وو، شپه ناوخته شوه. د نازنين پلار وويل: "تاسو خبرې کوئ، زه ويده کېږم."

ما وويل: "زه به هم لاړ شم حجرې ته او ويده شم."

هغه وويل: "نه، هغه کوټه تشه ده د خوب لپاره، هلته ويده شه. حجرې ته مه ځه."

زه هم پاتې شوم. زرغونې راته ځای جوړ کړ. صدف او حسنا هم راسره شول. لاړم کوټې ته، ما دې دواړو ته وويل: "تاسو هم لاړ شئ ويده شئ، چې سبا چکر ته ځو."

هغوې وويل: "سبا د غرمي نه وروسته ځو، چې له مکتب نه راشو.

ما وويل: "سمه ده."

هغه دواړه لاړلې، زه پرېوتم. نازنين ته مې ميسج وکړ: "زه دې په طمعه يم."

ويې ويل: "سمه ده، ناوخته درځم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وخاندل او ورته مې وویل ګراني میرمني زه ویده کیږم او ته هم خه ارامه خوب وکړه ما ته تنګولي ټوکي مې کولي رانه شي

میسج یې وکړ ولې فرازه درنه شم؟

ما وویل نازنین اوس په دې خبرو ته نه پوهیږي خو یو وخت بیا داسي رازي چې دا کارونه درته پیغور جوړیږي همدا خوره ځانګه چې اوس دربانديې ګرانه ده سبا درته ددې خبرې خو پریږده چې ددې موبایل د خبرو هم پیغور درکوې

همدا خوره زرغونه یوه ورځ ددې کارونو پیغور درکوې

زه نه غواړم چې له واده نه وروسته تا راته څوک خفه یا ددې خبرو پیغور درکړې زمونږ ټولنه کې دددې خبرو ډیر پیغورونه دي

زه چې ځانګي ته زنګ وهم او د هغې نه ستا معلومات کوم په دې خاطر چې زما فامیل په دې پوه نه شي چې زه تاسره خبرې کوم سبا پیغور درنکړي

نازنین وویل رادې کړي زه به هم ورته ووایم چې څه پردې خو نه وو خپل خاوند مې وو چې خبرې مې کول

ما وویل نه نازنین زه نه غواړم چې تاته داسي خبرې وشي

نوره پوه شه هرڅه چې وې د ځانګي په موبایل به یې وایو

سمه ده خو یوځل غواړم چې دې وګورم درځم

ما ورته وویل نه مه رازه خدای مکړه د کورنۍ کوم کس دې ونه ګوري

که داسي وشول نو دا کور زمانه پاتي کیږي لک پام کوه

خه سمه ده زه ځانګه او زرغونه درزو یوه شیبه به کینو

ما وویل زه دروازه بندوم رانه شي سبا پوهنتون کې سره ګورو دلته به ډیر اخطیاط کوي

هو زه له تانه نه خفه کیږم چې ته کور کې مانه پټیږي دا خه کار کوي زه تاسره هسي ټوکي کوم چې دا دې او هغه دې

نازنین ډیره خوشاله شوه او په پیغام کې یې ډیري دعاګاني ولیکل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویل یې اوبه دې کوټه کې شته چې دشپې تږي نه شي

ما وویل هو شته اوس ارام وکړه چې سبا به پوهنتون ته ځو

خدای پاماني مو وکړه او ویده شوم

سهار وختي راپسي صدف راغله لالا پاسي چای تیار دې چا وښبه

پاسیدم کوټه کې تشناب وو مخ مې پرمینځه لاړم چای مو وښبو زرغونې وویل فرازه مونږ ځو پوهنتون ته چې ته چیرته لاړ نه شې

ما وویل ما دې دواړو وړو ګوډیانو سره وعده کړي چې دوې چکر ته بیا یم تر مازیګره خو همدلته یم بیا به وروسته ګورم

زرغونې وویل سمه ده که زړه دې تنګ شو ښار پله چکر ووهه

ما ویل سمه ده زرغونه لاړه زه ناست وم یو ساعت وروسته زه هم ووتم ما ویل زم ورور مې هم وګورم بیا زمه کورته نه یې شم بیا کتلې

څانګې وویل ورور ته ووایه چې کله کله چکر وهه زه به یې ګورم

ما ویل سمه ده ورته به ووایم

ووتم پیاده روان وم شور د خلکو ګڼه ګڼو وه ډیر ښایسته ماحول وو یو ساعت وروسته راته نازنین میسج وکړو

سلام ګرانه چیرته یې

ما ویل بس ستا د پوهنتون شا او خوا کې یم

ویل یې سمه ده همداسې راشه زه دې په طمعه یم

ما ویل سمه ده درزم

ورو ورو روان وم لاړم ورسیدم مېسج مې وکړ

ددوي تفریح ساعت وو نازنین ووتله لاس یې په لاس کې راکړو او پوهنتون ته دننه شولو

زرغونې دې او ماګري یې یو سیټ ته چمن کې ولاړې وي نازنین د هغوي په طرف روان کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د نازنين نه لاس خوشي کړ او بيرته مخ په شا روان شولم

نازنين مې مخې ته شوه

څه کوي اوس مې شرموي هغه دې ټول درته ګوري رازه

ما ويل نازنين دا خه کار نه دې بس د لرې نه يې وليدم دا بس دې نور ځم

نازنين وويل خير دې فرازه زما په خاطر

زړه مې غټ کړو او روان شوم

لاړو سلام مې وکړو ټولو سترې مه شي وکړه ما د ټولو نه مننه وکړه او نازنين ته مې وويل

ماشاءالله نازنين څومره ښايسته ملګري لري څومره مينه ناکي دي خوشاله شوم چې زه دې ورسره معريفي کړم او ددوي په ليدلو ډير زياد خوښ شوم د هغوې نه مې هم مننه وکړه او ورته مې وويل تاسي صبر چې زه تاسوته د کانتين نه څه راوړم

يوه پکي ډيره شوخه وه ويل يې لالا جانه په کانتين ځان مه خلاصوه مونږ ته به سم دعوت راکوي

ما ورته وويل په سر سترګو اوس راسره څې دلته دعوت قبلوي که راسره زي ننګرهار ته هلته درته مهماني برابره کړم

ويل يې نه اوس خو نه کيږي خو مونږ بيا نازنين ته وايو

ما وويل يوه خبره وکم دغه څو مياشتي وروسته د نازنين واده دې په هغې کې به مو دعوت کم ټول پوهنتون

ټولو وخاندل خا دا چلونه دې چيرته زده کړي خلاصيدي نه شي يو تاوان خو درکو

ما ويل ماته تاوان نه راکوي نازنين ته يې ورکوي ځکه دا زمونږ شريکه تاوان دې زما هرڅه د نازنين دې

نازنين وويل نو بيا رازي چې دا تاوان همدا نن وکړو

ما وويل د غم لوري ته بايد زما په تاوان خفه شي ته ما نور هم تاواني کوي

دې وخت کې تفريح خلاصه شوه دوي تلل صنف ته خدای پاماني يې کوله ما نازنين ته زر افغانی ورکړل چې په دې ملګرو دې څه مشروبات وڅښه نور ترينه روان شوم د ورور خواته مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور خواته مې لاړم هغه مې ولیدو ورته مې وویل څانګه هم راغلې نازنین دې کره ده وخت ناوخت یې خواته زه

د ورور نه مې روان شوم بیرته نازنین دې کره لاړم غرمه وه ډوډۍ مو وخوړه صدف او حسنا وویل لالا مونږ چکر ته اوس یوسه

ما وویل اوس خو غرمه ده لګ ناوخته به لاړ شو چې چکر خوند وکړي

ویل یې سمه ده لالا

لاړل نازنین ته یې وویل مونږ د لالا سره ځو چکر ته نازنین زرغونې ته وویل ته لاړه شه فراز ته ووایه چې مونږ هم یوځه څانګه به هم چکر ووهي

کتل مې زرغونه راغله د نازنین مور هم ناسته وه ویل یې فرازه مونږ هم یوځه نازنین به د ښار سیل هم وکړي او ساعت به یې هم تیر شي

ما ویل زرغونې تاسو بیا خپله لاړې شي اوس ما حسنا او صدف سره وعده کړي چې صرف مونږ دریواړه زو چکر ته زه نور څوک دې چکر کې نه شم ځایولي زرغونې وویل اوس خو به مونږ خامخا زو که ستا زړه وي کنه

ما ویل لاړې شي خامخا لاړې شي اوس ځې سبا ځې که بله ورځ خو زه مو له ځانه سره نه وړم

د نازنین مورته یې وویل امه ته وګوره دې فراز ته مونږ نه وړي

هغې ورته وویل تاسو خیر دې بله ورځ لاړې شي

ما ورته وویل الله څنګه شوي مورجانې هم پکه کړي

زرغونه د غوصې نه روانه شوه لاړه

کتل مې څانګه راغله ویل یې وروره مونږ هم چکر ته یوځه ما کابل کتلې نه دې ساعت به مې تیر شي

ما ورته وویل شیطانې اوس تا شروع وکړه

سمه ده ورور ته به دې ووایم چې سبا راشي او تاسو چکر ته یوسي

څانګه هم لاړه نازنین میسج وکړو د غم زویه دا څه ضد دې نیولې پریږده چې مونږ هم درسره لاړو شو چکر ووهو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل نه یې منم نور تر واده پورې زما او ستا د نږدیوالې اړیکه ختمه نه به مې ګورې نه دې ګورم

زه د غم بچیه دا اوس کومه خبره ده زه به دې خوښه شم

ما ویل سمه ده خوښه مې شه خو له واده نه وروسته

لنډه دا چې مازیګر شو صدف او حسنا مې مخکې کړل زرغونې وویل چکر ته ونه رسیږې بیرته تور مخونه کور ته راشې

ما ویل ستاسو ښیرا کار نه کوي نور ترینه لاړو

قرغه کې مو خه چکرې ووهل کېښتیو کې کیناسو ځانګوګانو کې مو چکرې ووهل ډوډۍ مو همله وخوړه
صدف او حسنا ډیرې خوشاله وو ناوخته شو ورته مې وویل ځې چې نور کورته لاړ شو

هغوې هم روان شول تیر ماښام کورته ورسیدو

د رسیدو سره زرغونې د صدف او حسنا سره شروع وکړه چیرته تللې وې څه مو وکړل څه مو وخوړل

صدف ورته ټوله کیسه وکړه

زرغونې وویل هله ځې لاړې شې خپلې کوټې ته که تاسو هم رانه ډوډۍ وخوړه نو دغه دې

امه زه خو فراز دې ته ډوډۍ نه ورکوم دوي هرڅه تخته کړي ماړه دې

ما ویل هو ډوډۍ نه خورو خو لګ چای راوړه

زرغونې وویل که تا رانه چای کوټ هم وکړو نو دغه دې

چکر ته دې یونوړو اوس چای هم نشته

ما وویل سمه ده غږ مې وکړو حسنا ته لاړه شه لالا دې جار شې یوه پیاله چای راوړه

د نازنین مور وخاندل زرغونې لورې خیر دې که چکر ته یې یونوړې چای ورته راوړه

لنډه دا چې شپه مو جوړه کړه لاړم کوټې ته موبایل مې بند کړو او قرارې ویده شوم

یو وخت کې مې کټل د دروازې کړپ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما یوه سترګه په قراره خلاصه کړه، دروازه خلاصه شوه، نازنین، څانګه، او زرغونه راغلل. غلي، غلي یې بالښتونه واخیستل، زرغونې او نازنین راباندې شروع وکړه، څلور بالښتونه یې راباندې وویشتلم.

ژر پاڅېدم، د چغې وهلو تمثیل مې وکړ، خو چې خوله مې خلاصه کړه، نازنین ژر راته خوله باندې لاس کېښود او په غلې یې وویل: "موږ یو."

ما وویل: "که اوس مې زړه چاودلې وای! څوک داسې کوي؟ ما ویل که راباندې پیریانو حمله وکړې ، او تاسو دلته څه کوئ؟"

هغوی وویل: "بیا ځانته چکر ته ځې!" نازنین زرغونې ته وویل: "شروع شه او سم یې وغربوه چې بیا زموږ نه بغیر چیرته لاړ نشي!"

زرغونې یو دوه بالښتونه نور ووهلم. ما وویل: "قسم دې، اوس ټول کور په سر اخلم او چغې وهم!"

نازنین او زرغونې له خندا خپلې کولمې کلکې ونیولې او کیناستې. نازنین وویل: "فرازه، ښه مو وډار کړې! یاد دې وي چې بیا داسې ونه کړې!"

ما وویل: "سمه ده، نور به داسې نه کوم. اوس لاړ شئ چې څوک راباندې را نه شي."

نازنین وویل: "ټول ویده دي. موږ راغلي یو چې پچکان لوبه وکړو، زړه مو تنګ دی."

ما وویل: "تخته د پچکانو لورګانو! دا وخت د لوبو دی؟ تاسو کې خو شرم نشته، ما به وشرموي."

نازنین وویل: "لوبه کوې که بیا شروع وکړو؟"

ما وویل: "سمه ده، لوبه کوو، خو پچکان نه، لډو او بل خبرې به نه کوئ."

نازنین وویل: "لډو نه، پچکان."

ما وویل: "سمه ده، زه او زرغونه، ته او څانګه."

نازنین وویل: "خاوند زما یې او حق هم زما دی چې تاسره زه اوسم."

له ناکامه مې ورته وویل: "سمه ده، خو خبرې به نه کوئ."

لوبه مو شروع کړه، ان درې بجې شوې. اخېر مې وویل: "هله، نور لاړ شئ، ماته خوب راغلی دی."

هغوی وویل: "خوب، خوب نشته، تر اذانونو به کینو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "سمه ده، یوه دقیقه وخت راکړئ، تشناب ته ځم."

څنګه چې دروازې ته ورسیدم، ما ورته وویل: "تاسو دلته ویده شئ، زه لاړم حجرې ته."

نازنین د لاس په اشاره وویل: "سمه ده، راځه، موږ ځو."

زه بېرته راغلم، ځي یې سم کړ، او هغوي لاړل. زه هم ویده شوم. سهار شو، پاځېدم، چای تیار وو، چای مې وڅښل، او نور مې د نازنین مور او پلار څخه رخصت واخیست. د نازنین مور او پلار ډېر ټینګار وکړ، ما ورته وویل: "ماته د دوه شپو امر شوی وو، او هغه پوره شوې. بیا، هسې هم څانګې پسې راځم."

همدې سره مې ترینه رخصت واخیست او روان شوم. څانګې وویل: "وروره، زنګ وهه، راته درپسي. بیا به خفه کیږم، غږ به دې اورم."

ما وویل: "خورجانې، زنګ هم وهم او ورور به دې هم راشي پوښتنې ته، هغه به ګوري، نه به خفه کېږي."

روان شوم، زرغونې وویل: "فرازه، سم موټر کې کینه، خدای مکړه چې څه ونه شي." ما وویل: "سمه ده."

هلډې ته راغلم، موټر کې کښېناستم. نازنین میسج وکړ: "د غم ځویه، لږ خو به دې صبر کړی وای چې لیدلې مې وای."

ما ځواب ورکړ: "ټوله شپه مو سره ولیدل، هماغه بس دي کنه؟"

"ښه، په ځان پام کوه، فرازه! خدای مکړه که څه درباندې وشول، نو زه به مړه شم."

ما وویل: "د الله پام دې وي، نازنین! او څه چې په تقدیر کې وي، هغه هسې هم نه بدلېږي. ته هم په ځان پام کوه او درسونه دې ووایه."

کور ته ورسیدم، د کورنۍ غړي مې ناست وو، خبرې یې کولې. ټولو راته ستړي مه شي وویل. مور مې له سر نه ښکل کړم، زه هم کښېناستم. مور مې وویل: "فرازه زویه، ستا د واده خبرې کوو چې نور په کراره کراره ځانونه تیار کړو، ځکه وخت دومره نه دی، اېله تر هغې پورې ځان راټول کړو."

ما وویل: "سمه ده، مورې! اول به د کوټې جوړولو غم وکړو، چې ټولو کې مشکل کار همدا دی."

ویل یې: "سمه ده زویه، هو، دا کار ډېر وخت نیسي، باید اول د دې غم وخورو."

ورور مې وویل: "غم مه کوه! که کوټه دې جوړه نه وه، غوجله شته، هغه به درته جوړه کړو."

زه غلی شوم، پوه شوم چې سړی په غوصه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورو ورو مو د واده تیارۍ پیل کړې. د کوټې لپاره فرش، توشکونه، بالښتونه، بړستنې، او د واده جامې جوړې شوې. دوه اوني مو د لرګیو لپاره په ډېره کې ووهل چې لک وچ شي.

ځانونه مو تیار کړل. د نازنین د فراغت وخت هم راغی، او ماته یې د پوهنتون ته د راتلو بلنه راکړه. فراغت هم تېر شو. یوه نیمه هفته وروسته مې مور او ورور لاړل نازنین دې کره د واده غوښتلو لپاره.

مور مې ورته وویل: "مونږ ځانونه تیار کړي، ستاسو څنګه خوښه ده؟"

هغوي وویل: "نور مونږ کوم وړاندیز یا اعتراض نه لرو، هر وخت چې ستاسو خوښه وي، نېټه وټاکئ."

مور مې وویل: "نازنین چې هر ډول لباسونه او جامې کول غواړي، خپله دې خوښه کړي. سره زر دې هم خپله ځانته خوښ کړي. دلته چې کوم څه په کار دي، د واده نه درې ورځې وړاندې به یې راوړو."

لنډه دا چې د واده نېټه یې پنځلس ورځې وروسته وټاکله.

د شپې نازنین زنګ وواهه.

"سلام، فرازه! څنګه یې؟ او ولې رانغلې د مورجانې او ورورجانې سره؟"

ما وویل: "که زه درغلی وای، نو کور ته به څوک پاتې وای؟"

ما ورنه پوښتنه وکړه: "نازنین، زرغونه راغلې که په خپل کور کې ده؟"

ویل یې: "راغلې ده! دا خو زما ځان دی، بې له دې زما وخت چیرته تېرېږي؟ زنګ مې ورته وهلی و چې راشه، د واده لپاره لباسونه اخلو، چې راسره مرسته وکړي."

په دې وخت کې زرغونې وویل: "سلام، فرازه! مننه چې پوښتنه دې وکړه."

ما وویل: "د منني وړ نه ده. دې لپاره مې پوښتنه وکړه چې زما د نازنین زړه تنګ نه شي یوازی."

نازنین وویل: "ته پوهېږې، فرازه، دومره خوشاله یم، وایم چې د خوشالی نه مړه نه شم!"

ما مخکې زرغونې ته هم ویلي و: "هسې نه چې څه راباندې وشي، ځکه ډېرې خوشالی ښه نه وي."

بیا مې زرغونې ته وویل: "که په ما څه وشو، نو ستا دې قسم وي، که فراز یوازی پرېږدې! زما مینه به ته ورته ورکوې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "نازنین، دا منسوخه خوله دې بنده کړه، داسې خبرې مه کوه. ته څه وایې؟ که په تا څه وشي، زه به ژوندی پاتې شم؟"

نازنین وخندل او دا ټپه یې وویل:

"هیڅوک د چا له غمه نه مري

خوږه فرازه، چا دروغ ویلي دینه."

ما ورته وویل:

"که لیونی درپسې نه شوم،

نو سودایي به خامخا درپسې شمه."

بیا مې ورته دا سندره زمزمه کړه:

"ستا عمر که کم وي، دا زما عمر دې ستا شي،

تاته چې راځي، هغه مرگی دې ماته راشي."

ما چې دا بیت وویل، نازنین خاموشه شوه. زرغونې غبر وکړ: "لیوني، اوس د ژړا وخت دی چې ته ژاړې."

نازنین په ژړا کې وویل: "فرازه، وایه دا سندره نوره هم."

ما بل بیت ورته ترنم کړ:

"ستا خمارو سترگو کې زه دا اوښکې لیدی نه شم،

ستا په نوراني رُخسار غم کړاو لیدی نه شم.

ته چې پکې نه یې، گراني، ورانه دې دنیا شي،

تاته چې راځي، هغه مرگی دې ماته راشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې زما ځان، او ځان له ځانه بېلېدی نه شي،

ته يې زما روح، او روح خو بې له تنه ژوند کوی نه شي.

تا چې خفه وينم، ښاد به څنګه زړه زما شي؟

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي."

نازنين او زرغونه خاموشې وې، غوږ يې نيولی و. ما بيا شروع کړه:

"ما ته پاتې شوي نښانه د هغه چا نه يې،

سترګو کې غړيږي، ګراني، ډېره په ما ګرانه يې.

غواړمه له خدايه، که منظوره دا دعا شي،

تاته چې راځي، هغه مرګی دې ماته راشي."

دی سره مې وخندل او ومې ويل: "هههههه، د غم لوري، نوره ژړا پرېږده، خبرې وکړه، کنه ويده کېږم."

نازنين وويل: "فرازه، قسم دې، ستا دا غږ زما په زړه څه چل کوي. ته چې داسې شيان وايې، په زړه مې يو رقم درد راځي."

زرغونې وويل: "يو خو زه تاسو ليونو ليونۍ کړم. کله خندا او کله ژړا!" او بيا يې وخندل. نازنين ته يې وويل: "ګرانې، په تا دې خدای هېڅ نه کوي، زه د دې ليوني دا ليونتوب نه شم زغملی. تاسو خپلو کې ښه جوړېږئ، زه نه غواړم چې ژوند مې عذاب شي."

نازنين وويل: "خوله دې سمه خوزوه، ماته که هرڅه وايې، وايه، خو د فراز په اړه به څه نه وايې."

مونږ درېواړو وخندل. ما ورته وويل: "شپه ناوخته ده، نور به ويده شو."

نازنين وويل: "د غم زويه، په دې سندره دې زما ټول خوبونه يوړل، خوب راته اوس نه راځي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وویل: "سمه ده، زرغونه درسره شته، تاسو خپلو کې خبرې وکړئ، او زه به ویده شم، خه شپه ولرې."

موبایل مې بند کړ او ویده شوم. خوب مې ولیدو، او په خوب کې مې خپل واده ولید.

واده ته درې ورځې پاتې وې. زه، ورور مې، تره زوی مې، ماما زوی، او دوه، درې نور خپلوان خرچه اخلو. نازنین دې کره زو هلته چې ورسیدو، د نازنین کورنۍ زموږ ډیر قدر او عزت وکړ. نازنین راغله، مونږ ټولو سره یې "ستړی مه شې" وکړه. ماته یې د سر په اشاره کې ستړی مه شې راکړه او بیرته لاړه.

ورور مې د نازنین پلار ته وویل: "ډګروال صیب، دا خرچه وګورئ، که کمه وي یا څه زموږ نه هېر شوي وي، نو موږ تیار همدلته یو، را ته ووایئ چې درته یې راوړو، ځکه زموږ ځای لرې، او وخت کم دی. موږ بیا هلته واده سره بندیږو."

د نازنین پلار وویل: "زویه، هیڅ به نه کمیږي، او که کم شول، زه یې خپله اخلم. تاسو فکر مه کوئ، تاسو مو هلته خپل د واده مراسم ښه په ارامي سره ختم کړئ."

ورور مې وویل: "مننه، ډګروال صیب، ژوندی اوسی. رازو د ناوی وړلو خبرې ته، موږ کوم وخت کې ناوی پسې راشو؟"

ډګروال صیب وویل: "خوښه ستاسو ده، کوم وخت چې تاسو ته ښه ښکاري."

ورور مې وویل: "ډګروال صیب، که چیرې ولیمه وکړو، تاسو موږ ته ناوی یوه ورځ مخکې راکړئ، ځکه که موږ د واده په ورځ راشو، نو هلته زموږ پروګرام واده پاتې کیږي. موږ به یوه ورځ مخکې ناوی یو، څو او په سبا به یې هلته واده شروع کړو چې پروګرام مو په ارامي سره سرته ورسیږي."

د نازنین پلار وویل: "موږ کوم مشکل نه لرو، ستاسو امانت دې هر وخت راځي. موږ به خپل ځان تیار کړو."

د غرمې ډوډۍ مو وخوړه، د لمونځ نه وروسته مو ترې رخصت واخیست او روان شو. کور ته ورسیدو، دلته په کلی کې مو د واده ترتیبات شروع کړل.

د واده نه یوه ورځ مخکې مو څلور مرسیدیز موټر ونیول. کلیوال، خپل خپلوان ټول سره یوځای شول او حرکت مو وکړ. د نازنین پلار ته مو زنګ وواهه چې "مونږ شپږ موټر خلک در روان یو، مونږ ته ډوډۍ اوساته."

لاړو، دولس بجې ورسیدو، ډوډۍ مو وخوړه، لمونځونه مو وکړل.

د نازنین پلار وویل: "نکاح دلته ترې یا هلته خپل کور کې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور مې ورته وويل: "د نکاح مراسم به هلته ونيسو."

ورور مې موټر کور ته دننه کړو. نازنين ته مې وويل: "مخکې سيټ کې کينه."

مشر ورور ته مې وويل: "موټر زه خپله چلوم، اوږده لاره ده، په احتياط سره لاړ شو، دا هلکان دې څه پيښنه ونه شي."

نازنين مې مخکې سيټ کې کينوله. زرغونه راغله او ويل يې: "زه هم تاسو سره يم."

ما وويل: "ته نورو موټرو کې کينه، دلته موټر کې يوازې زه او نازنين يو."

همداسې مو وکړل، د نازنين کورنۍ نه مو اجازه واخيسته. لاړم د نازنين مور ته مې وويل: "مورجاني، ژړه مه کوه، لاره ده، خدای مکړه څه پيښنه ونه شي. بل که هر وخت دې ياديده، ته صرف زنګ ووهه، زه يې درته په دوه ساعتو کې رسوم."

خدای پاماني مو وکړه او روان شو.

د ښار د رش نه ووتلو، ما او نازنين په لاره کې ټوکې او ګپ لګول، په ارامه ارامه روان وو. د ماهې پر تر بيخه ښه په قرار راغلو.

ورور مې راته زنګ وواهه: "لکه تېز شه، چې هلته به د شپې لپاره هم څه تيارې کو ناوخته دې."

ما موټر غاړې ته ودراوه. هغوي چې ورسيدل، ما ورته وويل: "تاسو لاړ شئ، مونږ په قرار قرار درزو."

ورور مې غوصه شو: "مخکې شه، خره، ناوخته دې!"

بيا مو حرکت وکړ. ما خپل موبايل بند کړ.

دې وخت کې زرغونې نازنين ته زنګ وواهه او ورته يې وويل: "فراز، ته ووايه چې لکه تېز شه."

زما قهر راغی، او خپه مې سليټر ته بنده کړه. د ميټر ستنه مې يو سل او اتياوو باندې ودروله. نازنين چغې کړې: "فراز، ورو شه، اوس به مو مړه کړي!"

ما چې نازنين ته وکتل، رنګ يې تک ژړ وو. په هماغه وخت کې نازنين چغه کړه: "فراز، مخې ته وګوره!"

چې ترڅو مې کتل، يو ګړس شو، او د نازنين دومره چغه مې واوريده چې "اخ، فراز، زړه مې..." نور په ځان پوه نه شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه وايي ډير لک وخت وروسته مونږ په سرک کې دوړي او لوګي وليدل زما د زړه يو د درد غږ وواتو اخ نازنين

د رسيدو سره چې موټر بريک ونيوه ما د ليونو په شان د موټر نه ځان خطا کړو منډه مې کړه د موټر په شيشه مې لاسونه ولګول دروازي نه خلاصيدل

سرک غاړي ته مې تيږه وکتله راوامي خيسته د موټر شيشه مې پري ووهله

هيڅ په خپل ځان نه پوهيدم دومره تيز ګزار مې وکړو چې شيشه ذري ذري شوه په شيشه ننوتم

نازنين خوري ګراني غږ وکړه

خلک د موټرو په دروازه لګيا ووي دروازي يې ورته ونړول

ما نازنين ته بيا چغه کړه خير دې غږ وکړه

د نازنين غږ نه وتو فراز يې وويل او اخيري سلګۍ يې ووهله ما چغې کړي چې هله نازنين ژوندۍ ده

خلکو دواړه ويستل ششاته موټرو ته يې په منډه کړل موټري بيرته مخ په کابل رواني شوي زه د نازنين سره موټر کې کيناستم او سبق مې شروع کړو د نازنين سپين مخ په وينو ککړ شوي وو سر يې په شيشه لګيدلي وو سينه يې هم لګيدلي وه د خولي او پوزي نه يې وينه راغلې وه

سر يې ما په خپله غيږه کې کيښود اوښکي مې رواني وي يو وخت مې د نازنين د مخ نه ويني پاکول چې لاس مې کيښود مخ يې يخ وو لاسونه مې وکتل لاسونه يې هم يخ وو کړيکه مې کړه اخ فرازه د نازنين نه خلاص شوي نازنين مړه شوه دي چغې سره د فراز کشر ورور فياض غوسه شوه دا څه بد کوي

ما په سلګو کې وويل نازنين مړه ده لاسونه اوجود يې يخ دي

نور په ځان پوه نه شوم کله مخ وخم کله ويښتان شکوم کله په ځان خوله لګوم

فياض د لاسونو نه ونيول زرغونې نه ده مړه قراره شه

د فراز مشر ورور صابر د نازنين پلار ته زنګ وهلې وو چې دغسي کارر شوي مونږ روان يو چهارصد بستر شفخاني ته راشه

هغوي ټوله کورني ميلمانه شفخاني مخي ته ولاړ وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین وایې مونږ ډیر ژر شفخانې ته ورسیدو دوي مو دستي بیړنې خونې ته یوړل ډاکتران ټول شول فراز یې عملیات خانې ته یوړو نازنین چې وکتله ډاکترانو وویل الله دي وبښي شهیده شوي

دي سره په ځان پوهه نه شوم اوپه نازنین مې ځان خطا کړو یو چغه او کړیکي شوي یو قیامت جوړ شو څانګه بي هوه شوه د نازنین مور پلار هغوي هم بي هوه شول د هر یو په مخ د اوښکو سیلابونه روان وو

د شفخانې کې نورو خلکو چې هم کتل په چغو چغو به یې ژړل ددوي ځوانې ته ددوي د واده جوړې ته چې په وینو کې لت پت شوي وو

ډاکتران د فراز نه تاو وو راغلل زمونږ خواته صابر ورته وویل ډاکتر صیب د فراز حال څنګه دې ژوندې دې که مړه

که مړ وي چې مونږ دواړه جنازي یوځو

ډاکتر وویل مونږ هیڅ نه شو ویلې بچ کونکي الله دې مونږ به خپله هڅه ووکو اوس د مړي او ددي ترمنځ هیڅ توپیر نشته

کیدای شي یوه ورځ داسي وي او کیداي شي چې میاشت پوري داسي وي

صابر د نازنین پلار ته وویل ډګروال صیب اوس څنګه کو

د نازنین پلار وویل د نازنین ګور او کفن دفن دا نور زمونږ کار دې

صابر وویل ډګروال صیب سمه ده چې خور لور چې ژوندۍ وي د میړه په کور وي خو چې مړه شي مړي یې پلارګني په غاړه وي

زه تاته سوال کوم زاري کوم په پښو دي لویږم دا دواړه بدبخته خو په ژوند یوځای نه شول په مرګ به یې یو ځاي کړو د دواړو قبرونه به جوړه کړو د فراز هم معلومات نشته او دې سره په چغو شو

فرازه ملا دې راته ماته کړه

ډګروال صیب نازنین مونږ ته راکړه چې خپل کلي کې یې خاورو ته وسپارو فراز به یې هم څنګ کې خښ کړو مه یې جدا کوه

د نازنین پلار ومنله

وویل سمه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه د نازنین سر ته ناسته ده حیرانه حیرانه گوري په مخ یې اوښکي رواني دي مور یې راغله غاړي نه یې تاوه شوه او په سلگو شوه مورې نازنین

نازنین مونږ پریښودو مورې نازنین مړه شوه مورې زړه مې چوي نور زړه مې درد کوي

مور یې وویل لوري قراره شه د خدای نه به همدا منظوره دا به یې تقدیر کې لیکلي وو

مورې خو زه به مړه وای نه دوي

موري فراز هم لا سترگي نه دي غړولي

مور یې وویل رازه لوري لک بیرون ووزه

څنگه هم خپل مخ او ځان وهي

فرازه وروره ته ولي لاړي ماته اوس هغه ناز چې تا راکو څوک راکوي

وه خدایه ما هم واخلې او بیا خپل ویښتانو گې گوتي واچوي او ځان ووهي

نازنین وریندار پاسي کنه زه هم مړه کیږم خیر دې سترگي خلاصي که

د فیاض هم اوښکي رواني وي زړه یې سلگۍ وهي خو په ظاهره یې ځان کلک کړي وي

صابر د نازنین پلار ته ووایې چې د نازنین جنازه به یوسو ایله دشپي ناوخته ورسیږو او سبا به یې ښاورو ته وسپارو

هلته ټول کلي کې غوغا او ویر گډ وي د فراز مور باندي حمله راغلي وي هغه کلیوالو شفخاني ته وړي وي ټول کلی د غم په ټغر ناست وي

ټولي ښځي فراز دې کره وي د کلی ټولي انجوني چې نازنین یې لیدلي وه ورته ژاړي

یو خوا ځواني پیغلتوب او بل خوا ناویتوب د محشر ورځ وي

موټري ونیسي د نازنین جنازه روانه کړي

د فراز ماما او تره سره د تره زوي او فیاض پاتي شي

صابر فیاض ته ووای چې ته به سهر وختي ځان ورسوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګه ژاړي وه خدايه زه اوس چيرته لاړه شم دلته مې ورور جان د مرګ سره مخ دې او هلته مې نازنين وريندار جنازه

زرغونه او ځانګه هم ورسره رواني شي د نازنين دې ټوله کورني خپل خپلوان ټول روان شي جنازي سره

صابر کلی ته زنګ ووهي چې نن مونږ سره کومک وکړي جنازه مو روانه کړي تاسو ميلمنو ته ځاينه جوړ کړي

ټولو کليوالو خپلي حجري جوړي کړي وي ډوډۍ ګاني يې تياري کړي وي چاى او اوبه يې امده کړي وو

نږدي ګاونډيانو يې کورونه خپل تش کړي وو او کلي کې نورو خپلوانو کره تللي وو مکمل انتظام شوي وو

جنازه کلی ته ورسيده او په نيمه شپه په کلی کې چغي کړيکي ژړاګاني ويرونه مخ ټکول سر شکول غوغا جوړه شوه

داسي يو قيامت جوړ شو چې د لرې لرې نه په توره شپه چاچې دوي پيژاندل ورسيدل

د فراض مور ناسته وه سپيني يې تخنيدلي وو په مخ يې اوښکي رواني وي مړي مړي يې کتل

د نازنين خويندو ورنو او مور يې خپل ويښتان شکول

وه زما بدقسمتي لوري څومره سختي دي تيري کړي اخير دې دا حال شو

فياض او صابر به کله يو په غيږه کې نيول او کله بل او اوښکي به يې رواني وي

په همدې چغو او ژړاګانو د سهار اذانونه وشول

ټولو لمونځونه وکړل انجونو سيپاري واخيستي او د نازنين سر ته يې سبقونه شروع کړل

د کلی هلکان تر لرې کليو پوري لاړل هر جومات کې يې علانونه وکړل او څه خلک هديري ته لاړل د قبر ويستلو لپاره

کليوالو د سهار چاى او ډوډۍ راوړه

ډوډۍ د چا تيريده د هريو په مخ اوښکي رواني وي زړونو يې سلګۍ وهلي

څه کم لس بجي شوي خلک ټول شول چې جنازه يوسي هديرې ته

بيا يو محشر جوړ شو کټونه مات شول تابوت مات شو زرغوني او ځانګي په تابوت لاسونه لږولي وو نه يې پريښودو د تابوت د پورته کولو سره دواړه بيهوشه شوي او په ځمکه ووليدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنازه وشوه نازنین یې خاورو ته وسپارله فیاض راغې مورته یې وویل زه ځم کابل ته

زرغونې او ځانګي وویل مونږ هم ځو

زرغونې مور ته وویل مورې ماته اجازه راکړه چې لاړه شم ځانګي سره فراز خواته

مور یې هیڅ نه شو ویلي او د څو کلیوالو سره فیاض زرغونې او ځانګي هرکت وکړو

په ټوله لاره زرغونې او ځانګي سګۍ وهل او ژړل یې روغتون ته ورسیدل پوښتنه یې وکړه فراز څنګه دې ډاکتران څه وایې

د فیاض تره زوي وویل ټوله شپه مو په دې انتظار سبا کړه او کتل مو چې فراز به سترګي وغړوي خو تراوسه یې هیڅ حرکت نه دې معلوم ډاکتران هم په تشویش کې دي هغوي مونږ ته څه نه وایې صرف دومره وایې دعا کوي

ځانګه او زرغونه په دهلیز کې په ځمکه کیناستل سبق یې شروع کړو سترګي یې څه ژړا سري کړي وي څه ټوله شپه ناخوبي

فیاض ورته انرژی راوړه دواړو ته

دوي انکار وکړو او اوبه یې وغوښتل

فیاض ورته اوبه او د سر درد ګولۍ راوړل هغه یې وخوړل

مازیګر شو خو د فراز هوش کې راتللو هیڅ خبر ونه شو ماښام شو

دا چې د فراز دې ټول خپلوان د واده په خاطر ننګرهار ته تللي وو او نازنین د مرګ خبره شوه نو ټول د فراز دي کور کې وو همداسي د نازنین دې خپلوان هم د جنازي سره تللي وو دریمه یې تیروله نو هیڅ د خپلوانو کورونه نه وو چې دوي ورته تللي واي شپي تیرولو په خاطر

نو زرغونه او ځانګه مجبور شول چې روغتون کې پاتې شي

د فیاض فکر شو د خپل ملګرو کورنو ته نو ملګرو ته یې زنګ ووهو ټول جریان یې تیر کړه او ورنه یې د بیسترو غوښتنه وکړه

د فیاض ملګرو لس دولس جوړه بیستره راوړه

ځانګي او زرغونې یوه کمپله په ځمکه هواره کړه او بله یې په پښو واچوله دیوال ته یې تکیه ووهله

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه نیمي ته ورسیده دوي ویخ وو فیاض ورته ګرمه کافي راوړله هغه یې اوڅښله فیاض ورته وویل تاسي ویدي شي زه دلته ناست یم که څه خبره وه پاسوم مو

زرغونې او څانګي وویل زمونږ خوب نه رازي

د ټولو د سترګو نه خوبونه تختیدلي وو هیڅ چاته خوب نه ورتله

هلته کلیوالو د صابر سره ډیره مرسته وکړه هغه یې ټک کار ته نه پریښودو

ورته یې ویلي وو چې تاسو به کور کې اور نه بلوي هرڅه مونږ راوړو تاسو صرف خپلو فاتحي خلکو ته فکر وکړي

کور یې ودان اتا د میلمنو لاسونو وینځلو ته هم ولاړ وو

دلته شفخانه کې شپه په ویخه تیره شوه خو فراز هوش کې رانغې

ډاکترانو وویل صبر وکړي الله مهربانه دې دوه ورځې نور هم ګورو

ټول اوچي شونډې او سري سترګي ناست دې لس بجي شوي زرغونه خوب یوړه د څانګي په غیږه کې سر کیښود او په ځان یې روژي کش کړه نیم ساعت به ویده وه چې چغه یې د خولي نه ووته فراز فراز په هوش راغې او پورته شوه لکه د لیونی په شان یې دهلیز کې منډه کړه

فیاض ونیوله او ورته په ژړا شو څانګي هم وژړل زرغونې صبر ولره خوب کې وي خوب دې ولیدو الله تعالی دې خوب رښتیا کړه

زرغونې سا او خوا وکتل بیرته راغله کیناسته

څانګي ته یې خپل خوب وویلو چې فراز هوش کې رازي مانه اوبه غواړي زه په منډه ځم چې ډاکترانو اواز وکړم

یا الله ته مې دا خوب رښتیا کړي نور مو مه دردوه د بل غم زور په مونږ کمزور کې پاتي نه دې خدایه که فراز دي راته خه کړو نو 50 روژي په نهره نیسم

اوري تږي دردیدلي ژړیدلي او الله ته په زارو دریمه شپه پري راغله

فیاض ورته وویل تاسو دواړه به یوسم زما د ملګري کور دې ارام به وکړي سهار به بیرته راشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوي ونه منله او پاتي شول

هلته يې په گور کې غم جوړ دې هغه چې وايي مړي نشته او وير يې شته د هرساعت او هري ورځې په تيرودو يې په کورني کې غم ډيريږي

دا شپه هم تيره شوه هلته صابر غټ خيرات باندې کړ هغه سوداګاني چې د نازنين د واده لپاره اخستي وي ټول يې ورته په خيرات کې مصرف کړل خيرات خلاس شو ټول ميلمانه خپلو کورونو ته لاړل يوازي د نازنين دې کورني پاتي شوه چې صابر پري نښوده ويل يې دا جمعه به دلته په شريکه وکړو بيابه لاړ شي

د زرغونې کورني هم راغله خپل کور ته اول سيده راغلل رغوتون ته پوښتنه يې وکړه

فياض زرغونې او څانګي ته وويل تاسو نور لاړي شي کورته چې هره خبره وه زه خبر درکوم ناخوبه شوي هستي دمه جوړه کړي

د زرغونې پلار وويل فياض بچيه ته هم لاړ شه زه به پاتي شم

فياض وويل نه کاکا زه هيڅ چيرته نه ځم

څانګي وويل وروره زه هم نه ځم چې ترڅو فراز ورور په هوش نه وي راغلې

څانګي وويل بس زه هم نه ځم

فياض هغوي مجبور کړل او لاړل

زرغونې خپل پلار او مور ته وويل پلاره موري اول دې خدای په فراز هيڅ نه کوي که چيرته هغه په هوش راغې او د نازنين نه خبر شو مړ به شي

زه ځمه د څانګي سره روغتون ته او که فراز په هوش راغې نو زه کولي شم چې هغه په يو چل ارامه کړم هغه زما په هره خبره يقين کوي او مونږ ډير بلد هم يو

څانګه او زرغونه هم ماښام ناوخته روغتون ته روان شول د زرغونې مور ډوډۍ تياره کړي وه هغه يې هم يوړه

دشپې لس بجي شوي چې د ډاکترانو چغې شوي فراز په هوش راغې ټولو منډه کړه زرغونه په ډيري تيزي سره په کوټه ننوته ډاکترانو حيساره کړه چې اوس نه شي تللي

زرغونې وويل خير دي ما پريږدي ماچي وګوري هغه خه کيږي هغه په ما عتبار لري

ډاکترانو وويل خير د هغې په مخکي به د حادثي په اړه هيڅ نه وايې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه لاړه د فراز سر یې په خپل غیږه کې ونیولو

فرازه سترګي خلاصي که زه یم زرغونه

فراز خبري نه شي کولي زرغوني ته ګوري په ډیر زور سترګي خلاصي کړي او بیرته بندې شي

فیاض کور ته زنګ وهي چې ورور مې په هوش راغې هلته د نازنین د غمه څوک خوشالي هم نه شي کولي

دلته ساعت تیر شو فراز سترګي نه غړوي دوه دري ساعته تیر شول زرغونې د فراز سر په خپل غیږه کې ایښي مړي مړي اوښکي تویوي ځان سره لګیا ده د فراز د ژوند دعاګاني غواړي الله ته زاري کوي چې فراز خه شي

بیرون ځانګه فیاض او خپلوان یې د خوشالۍ اوښکي تویوي لمونځونه کوي د شکر سجدې کوي چې الله فراز ته یوځل بیا ژوند ورکړو

د څلورو ساعتونو وروسته فراز وایې نازنین سترګي مې نه خلاصیږي

نازنین ته چیرته یې

زرغونه ورته وایې فرازه زه ستا خواکي یم ارام وکړه په ځان زور مه راوړه

بیا د فراز سترګي او خوله بنده شي

زرغونه ورخطا شي ډاکتر ته ووایې په دي بیا څه وشو

ډاکتر وایي اندیښنه مه کوي ورو ورو خه کیږي

هغه وګوره ایکسجن یې هم حرکت وکړو د زړه زربان یې هم شروع شو

زرغونه د خوشالۍ نه ژاړي او په زړه کې سلګۍ وهي او د ایسکجن او د زړه ماشینونو ته ګوري ورو ورو خوشالیږي

یو ساعت وروسته فراز سترګي خلاسوي ګوري چې سر یې د زرغونې په غیږه کې ایښي زرغونه خوشاله شي سر ټیټ کړي او فراز د سر نه ښکل کړي او بي اختیاره اوښکي یې له سترګو لاړي شي

فراز په ډیره سخته ووایې نازنین هغه چیرته ده

زرغونه ورته وایې نازنین کور کې ده خه ده فکر مه کوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فراز له سترګو اوښکي رواني شي او بره چت ته ګوري

ښانګه او فیاض هم ننوتل ښانګي چې د فراز په سترګو کې اوښکي ولیدي ځان یې ترینه چپ کړو دیوال ته یې مخ کړو خپل لاس یې په خوله کې ونیو چې د ژړا او سګو اواز یې وانه وري او په ژړا شوه دومره یې وژړل د ورور په بیوسي او خوږیدو چې ټول ګریوان یې له اوښکو لوند شو دومره زور یې په خپل لاس کړي وو چې د لاس نه یې غوټه غوټه وینه روانه شوه بیا یې هم زړه طاقط ونکړو له کوټې ووته او یوه چغه یې ووهله وه خدایه فراز ته نازنین له کومه کړو

زه خو ددې دا ټوک ټوک او زخمي ځان نه شم لیدلې په ژړا کې دومره ستړې شوه چې بې دمه دیوال ته کیناسته

فیاض راغې دلاسه یې کړه لیوني خوشاله نه یې چې الله مونږ ته مو ورور ژوندې کړو شکر وباسه دعاګاني وکړه رازه د ورور خواته لاړ شو

ښانګي ورته وویل لګ مې پریږده زړه مې بې دمه دې ورور ته نه شم کتلي لږي اوبه راکه

فیاض ژر اوبه ورکړل ښانګي چې اوښکي لا اوچي شوي نه وي اوبه اوڅښل او لاړه د فراز خواته

وروره ښنګه یې

فراز وکتل هیڅ یې ونه ویل خپلي پښي ته یې اشاره وکړه او په مخ یې اوښکي رواني شوي

ښانګه په سرو سترګو خکته شوه د مخ نه یې ښکل کړو اوښکي یې ورته پاکي کړي

مه خفه کیږه وروره خه به شې

زرغونه چې لا تر اوسه یې د فراز سر په غیږه کې ایښي وو د فراز په سر یې لاس کش کړو فرازه خه کیږي تشویش مه کوه

فراز بره وکتل نازنین هغه نو ولي نیشته زما سر خکته کړه

زرغونې یې سر ورته په بالخت کیښود په سر یې ورته لاس واخو

فراز یې لاس لري که نازنین خو زه یواځې نه پریښودم هغه ښنګه نشته

زرغونې وویل هغه کور کې ده راځې تاته ډیري خبري خي نه دې لګ ارام وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنین نیشته نو ارام څنگه وکم هغې ته ووایه چې راشي وي گورم کنه ما ورته یو سي

زرغونې وویل سمه ده تابه ورته یوځو ته لک خه شي مونږ درسره یو کنه

نه نازنین نازنین او همدې سره یې اوښکي روانې شوي

ډاکتر راغې مونږ ته یې وویل تاسو ووزي دیته د ارام ستن کو چې ارامه شي

څانگي وویل ډاکتر صیب زه ورسره کینم

زرغونې وویل څانگي ته لاړه شه زه ورسره پاتي کیږم

زرغونه پاتي شوه ډاکتر فراز ته د ارام ستن وکړه او فراز ویده شو

په خوب کې یې د نازنین سره په خبرو وو همداسي ارامه شو

د څلورو ورځو تیریدو دومره شو چې ډاکترانو وویل تاسو نور دا کورته وړلي شي دوا یې ورکړه دا چې گرزیدلي نه شو خپل په حال به یې ژړل نو بایسکل یې ورته واخیست په هغې کې یې کینو تر موټره او کور ته یې حرکت وکړو

کورته چې ورسیدل او د کور په دروازه ننوت نو یو بل قیامت جوړ شو چغې شویژړاگاني شوي فراز چې د نازنین دې کورني وکته په دیره کې یې کټونه وکتل دیگونه یې وکتل چې د جمعې شپې په خاطر یې باندې کړي وو

چغه یې کړه نازنین چیرته ده دا خلک او دا دیگونه دیره دا څه دې

موري ستا دې قسم وي راته ووایه نازین کومه ده ولي نه ښکاري نه هلته راغله نه دلته مې مخې ته راغله

او بیا یې چغه کړه نازنین چیرته یې

کور کې یوه غوغا جوړه شوه زرغونې وویل فرازه ارامه شه تاته خفگان خه نه دې

دې سره فراز د زرغونې لاس ته ټک ورکوه ورکه شه له خوانه مې

مورې نازنین چیرته ده زرکوه ووایه کنه اوس مې زړه چوي

مور یې وویل زویه نازنین نشته هغې مونږ ټول پریښودو او لاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې خبرې سره د فراز د خولې نه یوه چغه ووته وه خدایه ما هم واخلې او خپل زړه ته یې یو ګوزار ورکو د بایسکل نه چې ګوزاریدو زرغونې منډه کړه سلګو نیولې وه ترینه یې لاسونه تاو کړل او فراز یې پرې نښود چې په ځمکه ولیږي کلک یې ونیولو

ورونو یې غیږ کې که او هغه کوټه چې یې ددې واده لپاره جوړه کړې وه او هغه تختچې یې د واده لپاره اخستې وو هغې کې یې واچو

ژر لاړل نږدې ډاکتر وو هغه یې راوړو ډاکتر چې رسیدو فراز په هوش کې راغلې وو سلګې یې وهلې وه مورې زړه مې درد کوې ډاکتر ورته د ارام ستن وکړه ټول یې د کوټې نه ویستل.

زرغونه ورته کله په اشداره کې دریده او کله کیناسته د فراز څارنه یې کوله خیرات ختم شو ماښام او ماښستن شو ټول په ژړا ندې واي که فراز بیا ویښ شي څه به کیږي

مور یې دروازه خلاصه کړه کوټې ته یې ننوته د فراز سر ته کیناسته دوعاګانې یې کول او د زوې د صحت غوښتنه یې کوله

زرغونه هم ننوته د تخت پښوته کیناسته اوښکې یې روانې وې

شپه ناوخته شوه د فراز مور زرغونې ته وویل لورې ته لاړه شه ځانګې سره ویده شه زه فراز ته کینم

زرغونې ورته په ژړا کې وویل خیر دې تور جانې مه د فراز نه مه شړه ماته خوب نه رازي زه هم کینم

زرغونه پاسیده لمانځه ته ودریده لمونځ یې خلاص کړو او د نفل لمونځ یې شروع کړو

تر ډیر ناوخته پورې یې نفلونه وکړل او دعا ته یې لاسونه پورته کړل

خدایه ته فراز په داسې حال کې پورته کړې چې نازنین یې له یاده وتلې وي

خدایه فراز راته روغ کړې

خدایه وه خدایه که په فراز څه وشول زه هم ژوندې نه شم پاتې کیدې

اخیرې دغا یې د فراز مور واوریده

ورته یې وویل لورې تا څه وویل ته بیا ووایه زرغونې ورته وویل چې دغسې خبره ده نازنین ماته دغه قول راکړې وو که په ما څه وشول نو زما د فراز خیال به ته ساتې

د فراز مور له غاړې تاوه کړه ښکل یې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو په څمکه ځانونو ته ځایونه جوړ کړل او ویده شول

ستر گي به يې نه وي ورغلي چې اذانونه شروع شول.

دواړه پاسیدل اودسونه یې وکړل د کورني نور غړي یې هم پاسول د فراز وروڼه او میرویس کاکا لاړل جومات ته

کله چې زرغونه او د فراز مور کوتي ته دننه شول فراز پاسیدلي وو تخت ته تکیه وو او لمونځ یې کاوه

په لمانځه کې یې له سترگو اوښکي رواني وي

زرغوني او د فراز مور چې ولیدو د ډیري خوشالي نه ددوي اوښکي هم رواني شوي

زرغونه یې لاړه خواکي یې کیناسته

فراز سلام وگرزاوه لاسونه یې لپه کړل دعا یې کوله او وي ویل

هیڅوک د چا له غمه نه مري

نازنین تا رښتیا ویلي وو وگوره زه ژوندی یم

خو ته پوهیږي چې د هغې مرگ نه دا مرک په زر واري سخت دې

هغه مرک خو دې سترگي پټي کړي روح دې لاړ شي

خو دا مرگ دې زړه سوري کوي زړه دې سوزوي هره لحظه دربانديې د مرک سختي تیروي

دعا یې وکړه او وي ویل ما د نازنین قبر ته یو سي

مور یې وویل سمه ده زویه خو ځان کلک کړه د تقدیر سره جنگ نه کیږي دا غمونه او دردونه به زمونږ په نصیب کې وو بل په ځان به خلک هم نه خندوي

فیاض راغلو چې فراز یې وکتو ورغي غاړه یې ورته ورکړه

فراز وویل ما د نازنین قبر ته یوسي

زرغونه هم ورسره شوه او د نازنین قبر ته ورغلل

هدیري ته په رسیدو او د یو تازه قبر په لیدو فراز په زړه کې سلگو ونیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د اوښکو سیلابونه یې په مخ مات شول خپل زړه یې په لاس کلک کړ قبر ته ورسید زړه یې کلک نه شو او په چغو شو په قبر یې ځان گوزار کړو زرغونې منډه کړه چې کلک یې کړي فراز وویل ما پریږدي تاسو یوه شیبه لاړ شي

زرغوني دي ترینه لرې لاړل ودریدل.

فراز خه وژړل زړه یې سپک کړ دعاوي یې ورته وکړي د لحت د قبر شناخته یې ونیوله ښکل یې کړه زرغونه او فیاض ورغلل چې روان یې کړي کورته

فراز دعا وکړه او راغلل کور ته

د نازنین دې کورني هم تیاري کړي وو تلل خپل کورته د نازنین مور او پلار راغلل د فراز کوټې ته فراز تخت کې خپل ناست وو اوښکي یې روانې وي

د نازنین مور ورغله د سر نه یې ښکل کړو

زوي جانه دا به ستا او د نازنین قیسمت کې وو چې داسي پیښه وشوه

فراز خپلي شونډي غاښونو کې نیولي وو زړه یې سلگۍ وهل خو د خولي نه یې هیڅ غږ نه ویسته

زوي جانه مونږ نازنین ستا په خاطر دلته راوړله ترڅو ستا د زړه تصلي پري کیږي مونږ خو زو خو زیه ته نازنین یواځي مه پریږده او پښتنه یې کوه ځکه زمونږ نه مسافره شوه

په دي سره فراز خپل سر په لاسونو کلک ونیو او خپل ویښنان یې کش کړل

زرغونه نږدې شوه لاسونه یې ورته کلک کړل

زرغوني ما پریږده چې د زړه درد مي وباسم کنه مړ کیږیم

نه فرازه خدای ته وگوره داسي مه کوه

د نازنین پلار ورته وویل فرازه بچیه زه لاړ شه مونږ سره همله به دي علاج هم کوي او فکر به دې هم بدل وي

فراز خبري نه شول کولې زړکي یې د سمندر د چپو په شان سگیو چپي وخلې د سر په ایشاره یې وویل نه

زرغونې وویل فرازه زه به پاتي شم ستا خیال به ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز هغې ته د اوښکو ډکې سترګې واړولې نازنين

ټول په ژړا شول او په ژړا کې يې رخصت واخيست د کوټې نه ووتل

زرغونه په شا شا ګوري او سلګۍ وهي

فراز خپلې شونډې په غاښونو کلکې نيولې او مخ يې اړولې

لنډه دا چې د نازنين دې کورنې روان شول خداې پاماني يې وکړه زرغونې ځانګې ته وويل ستا دې قسم وي چې ماته به هر ساعت د فراز احوال راکوې زه به هم احوال اخلم

دا ورځ په فراز ډيره سخته تيره شوه مازيګر يې بيا قبر ته لاړو

ماښام ماښستن شو زرغونې ځانګې ته زنګ ووهو چې ته موبايل فراز ته يو څه

ځانګه چې د فراز کوټې ته ننوته نو فراز همداسې په ژړا وو ځانګې ورته وويل ورور جانه زرغونه درسره خبرې کوي

فراز ايشاره وکړه چې خبرې نه کوم

ځانګې زرغونې ته وويل زرغونې ووېل موبايل سپيکر کړه او بيا يې فراز باندې اواز وکړو

فراز جانه زما غږ اورې

فراز په سلګو شو تير وخت يې ياد شو او ځانګې ته يې د وتلو وويل

دا شپه او سبا ورځ هم تيره شوه زرغونې بيا دشپې زنګ ووهو ځانګې ته يې وويل موبايل سپيکر کړه

ځانګه د فراز کوټې ته لاړه فراز ته يې وويل زرغونه ده

فراز غلې شو

زرغونې په ډير دردناک غږ ورته د فراز هغه سندره شروع کړه چې فراز نازنين ته ويلې وه

ستا د دو سنرګو لپاره د هرچا خبرې وړمه

اې زما رنځوره ياره د هرچا خبرې وړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز په شور کې راغې سلګو ونیو نازنین همداسي ادامه ورکړه

چې د فراز له خولي یوه چغه ووته.

پاتي برخه بیا

د موبایل یارانه 26 برخه

لیکونکی: محمد غازي نوري

فراز چغه کړه او سلګو ونیو د خدای خاطر وکړه زرغونې نور بس کړه

زړه مې سوری ویني تري څاڅي

د جانان یاد پکي منګولې ښخوینه

زرغونه ارامه نه شوه او په فراز یې غږ وکړ

د غم زویه هندو سترې خدای نارازه ما څومره ښایسته سندره وویله او ته راته وایي بس که

سمه ده نور زنګ نه وهم

فراز وویل زرغونې ته ولې نه پوهیږي ته ولې راته بار بار د نازنین یادونه تازه کوي ولې مې په دې کارونو زوروي

نه پوهیږم څومره به ژوندې یم پري میږده چې مړ شم

زه ولې ژوندې پاتي یم

د زرغونې چې خپله هم حال خه نه دې د فراز د سلګیو سره یې زړه اره اره کیږي ځان زړه کلکوي او فراز ته د ژوند کولو خبري کوي

غواړي چې د فراز فکر بدل کړي ورته وایې فرازه د ډاکتر کتلو وخت دې نږدې شوي سبا راشه فکر به دې هم بدل شي او ډاکتر ته به هم لاړ شو

فراز څانګي ته وویل خورجاني لږي اوبه راکړه

څانګه اوبو پسي لاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې زما په فکر او ذهن نازنین داسي خوره ده چې زه هیڅ د هغې له یادونو بهر وتلي نه شم او نه غواړم چې د هغې یادونه هیر کړم

هغې ماسره څومره سختي تیري کړي څومره دردونه او کړاونه یې وزغمل

زما لپاره هغې کوم کارونه ونکړل

زما او د هغې وعدي چې مونږ د راتلونکي ژڼد لپاره کړي وي نیمه خوا او نیمګړی پاتي شوي

زه نه غواړم چې دي بې وفا نړی ته راوګرزم نه غواړم چې د چا اسري ته پاتي شم که نور څه نه وو نو خپل ژوند ته به خپله د پای ټکي کیدم او د خپلي نازنین خواته به لاړ شم

نه غواړم چې نور ژوند وکړم او نه یې کولي شم

که ژوندی هم پاتي شم نو هیڅ د چا په ګټه به رانه شم

زرغونه چې د فراز خبرو پرېشانه کړې وه، څو شېبې چوپه پاتې شوه. په هغې کې یو ځیرک درد و، خو له ځان سره یې ژمنه کړې وه چې فراز به یوازې نه پرېږدي، که هر څومره هم ستونزمنه وي.

"فرازه، ته داسې خبرې کوې لکه چې هر څه ختم وي، خو ژوند تل همداسې نه وي. هو، درد شته، ډېر زیات شته. خو دي درد، او سلګیو کې، موږ دواړه یو. خو که ته تسلیم شې، نو زه به څه وکړم؟" زرغونې د زړه له کومي دا جملې وې چې داسې یې وویل لکه چې ځان ته هم باور ورکوي.

فراز د هغې خبرو ته په نیم زړه غوږ نیولی و، په سترګو کې یې تشې اوښکې پاتې وې. "زرغونې، ته پوهېږې، نازنین مې یواځینی ارمان و. کله چې هغې پرېښودم، داسې مې احساس وکړ چې روح مې له بدن څخه وتلی دی. اوس، هره ورځ چې زه ژوندی یم، داسې ده لکه چې له خپل قبرڅخه بهر پاتې یم. ته څنګه هیله لرې چې زه به بېرته ژوند ته راشم؟"

زرغونه یې خبرې اورې، خو د فراز د ژورې دردېدنې احساس ته تسلیم نه شوه. هغې فراز ته په نرمه لهجه وویل، "خو ته هېره وې چې زه دلته یم. زه ستا سره یم، فرازه. زه پوهېږم چې زه نازنین نه یم، او نه غواړم چې زه به یې ځای ونیسم. خو زه دې ملګرې یم، زه به تا هیڅ کله یوازې پرېنږدم، زه به تر اخیره هڅه وکم چې تا بیرته له دې دردونو او تیارو وباسم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز په ټيټ غږ کې يې وويل، "زرغونې، ستا مرسته او ملګرتيا مې له زړه منم، خو ځينې زخمونه نه رغېږي. زما زړه له ډېره وخته ټوټې ټوټې شوی دی، او اوس مې په دې ځمکه کې د پاتې کېدو هيله بايللې ده."

زرغونه ژر لا ناهيلي نه شوه. "ته يو ځل کابل ته راشه، د فکر بدلول دومره ستونزمن نه دی، لکه ته يې چې انګېري. دا وخت به هم تېر شي، باور وکړه. د ژوند لپاره يو دليل پيدا کړه، که نه هم، نو لږ تر لږه ما مه پرېږده چې يوازې پاتې شم."

د زرغونې دا وروستۍ خبرې فراز ته لکه د زړه له دننه څړيکه ورسيدې. که څه هم هغه په ځان کې د هيلو څرک نه احساساوه، خو د زرغونې نه ماتېدونکی ملاتړ او محبت هغه يو ځل بيا دې ته اړ کړ چې لږ تر لږه د سبا لپاره انتظار وکړي.

هغه ورو وويل، "زرغونې، د ځان لپاره نه، خو ستا لپاره به سبا درشم."

زرغونه چې په زړه کې يې يوه وړوکې هېله را ژوندۍ شوې وه، په خپلو اوښکو پټه موسکا وکړه. د دواړو تر منځ د درد او هيلې يوه نوې کيسه روانه وه، يوه داسې کيسه چې د ژوند کولو زخمونو ته، که په بشپړ ډول نه، لږ تر لږه يو څه درمل شي.

زرغونه ورته وايې فرازه يوه وعده وکړه چې نور به ژوند ته راګرزي زما په خاطر د نازنين په خاطر د خپلې مور خور او ورونو په خاطر ته د ځانګي حالات نه خبر يې چې د هغې په زړه څه تيريږي ستا په دې رقم کتو

فراز وايې زرغونې دا کوم وړوکي درد او غم نه دې چې داسي په اسانه مې شاه پريږدې کيدای شي د نازنين يادونه مې همداسي په زوريدو سره ختم کړي

يو خو ته د غم زوي نازنين او نازنين ته به وايي مونږ خفه نه يو

زه چې ژوندې پاتي يم فرازه صرف د نازنين سره د وعدې پوره کولو په خاطر ياد دې شي د نازنين قول چې ماته يې راکړي

والله که دي پلار هم رانه خلاص شي

فراز بيا په سلګو شي او خه زړه تش کړي

ځانګه راشي وروره نور ارام وکړه ها دا ګولۍ دې تيري کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز وايې دا د غم لور پوهه کړه چې نور داسې خبرې نه کوې

زرغونه په ژړا کې وخاندې فرازه همدا خبره مې غوښتل چې ستا له خولې يې واورم

او بيا ځانګې ته ووايې دوا يې پوره ورکه او سهار يې د فياض سره وليږه چې راشي کابل ته ډاکتر لپاره

فرازه په الله دې سپارم خو چې بيا زنګ وهم خير دې زړه مې مه ماته وه او په خندا راسره خبرې وکړه

خو سبا دې راتک هير نه شي

سهار و، د کور په انګړ کې چوپتيا خپره وه. فراز په خپل سوچ کې ډوب ناست و، د چاى پياله يې په لاس کې نيولې وه. د کورنۍ غړو ورته په انديښنه کتل. مور يې ورو ورو ورته وويل: "زويه، لاړ شه کابل ته، چې ډاکتران دې وګوري.

فراز يو ژور ساه واخيسته، چاى يې پياله يې خلاصه کړه او په بېخيالۍ کې يې سر وښوراوه. له هغه څه چې په زړه کې يې تېرېدل، هيڅوک خبر نه و. د نازنين يادونه هره لحظه ورته تازه کېدله. هغې وعدې چې له ده سره يې کړې وې، اوس لکه د زخم په شان هره ورځ تازه کېدلې.

فراز د سفر تيارى ونيو، فياض ورسره شو چې کابل ته ولاړ شي. په لاره کې هر څه خاموش وو، يوازې د موټر اواز او د فراز دننه سلګۍ وې.

کله چې شفخاني ته ورسيدل ډاکتران يې په ليدو ډير خوشاله شول روغبړ نه وروسته يې ورته مينعات وکړل

ډاکترانو وويل اوس بلکل خه دې ان شاء الله او لک وخت پاتي دې چې مکمل خه شي

او بيا يې فراز ته وويل فراز جانه نوى ژوند دې درته ډير ډير مبارک وي دا د الله يوه معجزه وګڼه چې ته روغ او ژوندې يې مونږ هيڅ طمعه نه درلوده خو دا به د چا دعا وه چې ته روغ شوي

فراز ترينه مننه وکړه ډاکترانو وويل دا ځل هم راشه چې يو ځل دې وګورو ان شاء الله بيابه د راتلو ضرورت نه وي

او خپلي کورني سره دې ډير په مينه وخت تيروه ډيره سخته پري تيره شوه بيا هغه دوه خورګانو باندې چې هيڅ يې سترګي له اوښکو اوچې نه وي

فراز او فياض د ټولونه مننه وکړه رخصت يې واخيست او روان شول

هلته ورته د نازنين مور او پلار زنګونه شروع کړي وو چې راشي خو فراز زړه نه خه کوه چې هغه کورته ورشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې ورته هم ټينګار او قسمونه ورکول چې راشي

نو مجبور شو او لاړو

کله چې د نازنين دې کور ته ورسېدل، فراز ناڅاپه ودرېد، سترګې يې له اوښکو ډکې شوې. د هغې کور ته کتل ورته داسې سخت وو لکه په زخم يې چې ملګي شيندي.

په سلګو کې يې د نازنين په ياد له ځان سره وويل: "نازنين، تا نه شم هيرولې، هره لحظه دې يادوم. هغه ژمنې، هغه وعدې..." فراز خپل مخ په لاسونو کې ونيو، او په غمجن غږ کې يې خپل دروند زړه خالي کړ.

زرغونه چې د دې دردناکه حالت ننداره کوله، ورو يې خواته راغله له سترګو يې اوښکي بهيدې لاس نه يې ونيو ورته وويل: "فرازه نور بس کړه ترڅو به له ځان سره مونږ ژړوي

د نازنين مور او پلار هم په ژړا کې له غاړي تاو کړو د سر نه يې ښکل کړه او کورته يې دننه کړو

زرغونې ورته ژر يخني ګرمه کړه د حسنا ورته راغله فراز په غيږ کې ونيوله او په ژړا شو حسنا او صدف يې د غاړي تاو شول او دريواړو خه وژړل

ددي حالات په ليدو د ټولي کورني سترګي له اوښکو ډکي شوي

زرغونه راغله او په غوصه شوه هلې لالا ته مو اوبه راوړي چې لاسونه وينځي

حسنا اوبه راوړل او صدف يې په غيږ کې سر ايخي وو

ډوډۍ وخوړه

زرغونې فياض ته وويل: که ته وظيفي ته ځې لاړ شه فراز به همدلته وي دا څلويښتي به تيره کړي بيابه لاړ شي

فراز وويل ما مه پاتې کوي پري ميردې چې لاړ شم

زرغونه او د نازنين کورني ورسره کلک شول چې پاتې شې فياض وويل سمه ده چې کله يې زړه تنګ شو رابه شم فياض لاړ

مازيګر شو زرغونې صدف او حسنا ته وويل چې تاسو فراز دلاسه کړي او مجبور يې کړي چې لاړ شو چکر ته

حسنا او صدف راغلل د فراز د غاړي نه تاو شول يو د يو مخ نه ښکل که او بلې د بل مخ نه ورسره کيناستل په څنګونو يې ورته سرونه کيښودل او ورته يې وويل لالا مونږ چکر ته يوسه زړه مو تنګ دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فراز سترګي بیا له اوښکو ډکي شوي

د نازنین مور غوسه شوه زي لاړي شي د فراز زړه نه کیږي چې چیرته لاړ شي

فراز چې دوي ته وکتل ورته یې وویل سمه ده زو

دواړه خوشاله شول او وي ویل لالا دریواړه به زو نور څوک نه وړو

زرغونې وویل زه به درسره لاړه شم زما هم زړه تنګ دې

څلور واړو حرکت وکړو او چکر ته لاړل

په لاره کې زرغونې کوښښ کاوه چې فراز ته د ژوند کولو هڅه وکړي، خو د فراز سترګې لا هم د غم په سیوري کې وې. هر قدم ورته داسې ښکاره کېده لکه بوج. زرغونې وخندل، د غم په منځ کې یې د ژوند کولو رڼا ورښکاره کړه: "فرازه، ژوند بیا هم پر مخ ځي. د نازنین یادونه دې تل وي، خو هغې به هم هیله درلوده چې ته خوشاله ژوند وکړې."

فراز ورته یوه غمجنه موسکا وکړه، په زړه کې یې د نازنین غم بیا راوخوځېد، خو د زرغونې خبرو ته یې سر وښوراوه. دې لحظه کې یې احساس وکړ چې شاید ژوند ته بېرته ورګرځېدل یو څه وي چې نازنین به هم غوښتل.

زمکه او اسمان غلي وو، خو د فراز په زړه د سلګیو نه غیر نور څه نه وو

زرغونې ته یې وویل

زرغونې څو وارې د فراز خواته وکتل، د هغه ژوره غمیزه یې په څېره کې لوستلای شوه، خو زړه یې غوښتل چې یو څه ووایي، یو څه داسې چې د فراز زړه بېرته ژوند ته راوګرځوي.

زرغونې په نرم غږ کې وویل: "فرازه، ولې نه غواړې چې ژوند ته بېرته راشې؟ ولې نه غواړې چې یو ځل بیا مینه تجربه کړې؟"

فراز ودرېد، خپل سر یې ټیټ کړ او په دردناکه لهجه یې ځواب ورکړ: "زرغونې، زه نور نه غواړم چې بیا مئین شم. زما په زړه کې یوازې نازنین وه او ده. له هغې سره مې د ژوند ټوله مینه وه، او اوس چې هغه راسره نشته، دا به ظلم وي چې په زړه کې مې څوک ځای ونیسي. زه له ځوانیمرګې نازنین سره داسې ظلم نه شم کولای."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه خاموش او چپ شوه. هغه پوهېده چې د فراز زخمونه ژور دي، خو زړه يې غوښتل چې د هغه لپاره د ژوند نوې دروازه خلاصه کړي. د چکر په منځ کې لا هم د فراز درد نه وو کم شوی، زرغونې خپل احساسات په زړه کې وساتل او يوازې د هغه په څنګ کې روانه وه.

ناڅاپه، صدف په ځمکې پرېوته، لاسونه يې په وينو شول. فراز په وارخطايي کې ورته وويل: "ژوبله خو به نه يې؟"

صدف په ژور درد کې وخندل او ځواب يې ورکړ: "دا ژوند همداسې دی، فرازه لالا. کله چې ګوزار شي، ته بايد خپله پورته شې. چاته انتظار نه کوې چې څوک به راشي او تا به پورته کړي. دا زخمونه به وخت سره جوړېږي، خو د وخت خيال به ساتې. که دې وخته پام ونه کړ، هر زخم تلپاتې کېږي."

فراز ته د صدف خبرې د يوې بلې نړۍ پيغام راوړ. هغه پوه شو چې شايد زرغونه هم ورته د ژوند هغه اړخ ښيي چې ده تر اوسه نه و منلی. صدف د خپلو زخمونو پروا ونه کړه، هغې په خپل درد کې د ژوندي پاتې کېدو هنر فراز ته وويلو.

زرغونې د فراز سترګو ته وکتل: "فرازه، نازنين به دې تل په زړه کې وي، خو هغه به هم غوښتل چې ته بېرته ژوند وکړې د هغې هغه وعده دې له ياده ويستلې."

فراز غلی و. هغه پوهېده چې د زرغونې او صدف خبرې د هغه د راتلونکي په اړه دي. په زړه کې يې د راتلونکي لپاره هيلو ورو وده کوله، خو درد يې هم لا تازه و. په دې لحظه کې د هغه لپاره ژوند بيا هم يو مبهم سيوری و، خو د صدف او زرغونې خبرې ورته د ژوند نوې معنا ورکړه: ژوند ته بېرته ستنېدل ممکن دي، که وخت ته د زخمونو په جوړېدو وخت ورکړي.

فراز، زرغونه، صدف، او حسنا له چکره ستانه شول. د ورځې رڼا ورو ورو د ماښام په تيارې بدلېدله، او هوا يو ارامه غبرږ درلود چې د ټولو فکرونه له ځان سره وړي. په موټر کې خاموشي وه، هر يو په خپل سوچ کې ډوب و، خو زرغونه د فراز په څنګ کې ناسته وه او د هغه په اړه يې فکر کاوه. هغه پوهېده چې د فراز زړه لا هم د نازنين له يادونو ډک دی، خو هغې د خپل زړه احساسات نور په ځان کې نه‌شوای ساتلای.

کله چې موټر کور ته نږدې شو، زرغونې ورو د فراز خواته وکتل. په زړه کې يې يو جرئت پيدا کړ، او په آرام غبرږ کې يې وويل: "فرازه، زه ستا د اظهار يا د مينې د پيغام په انتظار يم. زه پوهېږم چې ستا درد تازه دی او د نازنين له لاسه تا ډېر څه له لاسه ورکړي دي. خو زه درته انتظار کوم، هر څومره وخت چې وغواړې. زه پوهېږم چې وخت ته اړتيا لرې ترڅو هغه زخمونه چې د نازنين مرګ درکړي، کم شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ژوره ساه واخیسته او خپله ګوتې یې په ګوتو کې ورکړي. "فرازه، ته چې هر څومره وخت غواړې، زه به درته صبر کوم. خو د خدای لپاره، زړه مې مه ماتوه. زه نه غواړم چې د بل ځل لپاره همدا زخمونه وګورم. ته ډېره معنا لرې زما لپاره، او زه باور لرم چې د ژوند په دې اوږده لاره کې به موږ دواړه یو بل سره مزل وکړو."

فراز سر ټیټ کړ، سترګې یې په ځمکه ولګېدې. هغه په ژور غم کې وو، خو د زرغونې خبرې یې زړه ته راښکته شوې. هغه احساس وکړ چې زرغونه یوازې یو څوک نه ده چې د هغه تر څنګ ولاړه ده، بلکې یو څوک ده چې غواړي د هغه زړه بیا ژوند ته راوګرځوي. فراز پوهېده چې زرغونه په خپل زړه کې ډېره مینه لري، خو هغې لا هم د نازنین په خاطر د ژوند پرېکړې کولې.

په یوه ژوره ساه سره یې زرغونې ته په غمګین، خو صادقانه لهجه کې وویل: "زرغونې، زه ستا احساسات درک کوم او پوهېږم چې ته زما لپاره ډېر ارزښت لرې. خو زما زړه لا هم د نازنین له لاسه په غم کې ډوب دی. زه نه غواړم چې بیا مېنې ته لاس ورکړم او بیا له هغه درد سره مخ شم چې له نازنین سره مې ولید."

زرغونه غلې شوه، خو هغې ته د فراز خبرې معنا لرلې. هغه پوهېدله چې د فراز دردونه ژور دي، او هغه به وخت ته اړتیا لري ترڅو خپل زخمونه جوړ کړي. خو هغې بیا هم په موسکا کې ځواب ورکړ: "فرازه، زه پوهېږم. زه درته صبر او انتظار کوم. هر وخت چې ته تیار شوې، زه دلته یم. خو د خدای لپاره چې نا امیده مې نکړې." زما ټول امیدونه تاپورې تړلي دي.

په دې لحظه کې د زرغونې غږ د محبت څخه ډک و. هغه پوهېده چې فراز وخت ته اړتیا لري، خو هغه یې هېڅکله نه پرېښود. د دې خبرې سره، کور ته ورسېدل، خو د دواړو په زړه کې د امید یو نوی څرک بل شو.

ماښام ډوډۍ وخوړل شوه. د نازنینې کورنۍ غوښتل چې د فراز فکر بدل کړي، نو ټولو خبرې کولې. صدف راغله او د فراز په څنګ کې کښېناسته. فراز یې له غاړې لاس تاو کړ او ویې ویل:

"زما نانځکې ته لاس وخایه، څنګه دي اوس؟"

صدف وویل:

"لالا، ښه یم او ښه به شم، ته اندېښنه مه کوه. زه له دې ډېر خوږېږم، خو بیا ښه شم. دا به هم تېر شي."

فراز د هغه له سر څخه ښکل کړه او ځانته یې نږدې کړه:

"حسنا چېرته ده؟ په کوټه کې نه شته."

صدف وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"صبر وکړه، غږ به پرې وکړم، هغه درس لیکي."

فراز وویل:

"ښه ده، پرېږده چې درس ولیکي. او ته به څه کوې؟ د درس لیکلو سره، ستا لاس خو درد کوي."

صدف وویل:

"لالا، نن یې ته ما ته ولیکه. تر سبا پورې به مې لاس ښه شي، بیا به خپله ولیکم."

فراز وویل:

"ورشه، کتاب راوړه."

فراز د صدف سره بوخت شو. زرغونه په زړه کې خوشاله وه چې د فراز فکر بدل شو. دوی تر ناوخته ناست وو. زرغونې فراز ته وویل:

"فرازه، دوا دې راوړم، تیروي یې."

فراز وویل:

"هو، تیروم یې."

زرغونه لاړه، دوا او اوبه یې راوړې، په خپل لاس یې دوا ورکړه او بیا یې ځای ورته جوړ کړ. شپه ناوخته وه، فراز هم لاړو چې ارام وکړي. زرغونه هم ورسره کوټې ته تر دروازې پورې ملګرې وه. فراز چې کوټې ته ننوت، حالات یې خراب شول.

زرغونه یې مخې ته ودریده:

"ګوره، فرازه! نور بس کړه. زه پوهېږم چې بیا دې تېر وخت در په زړه شو، خو خیر دی. زما لپاره نور بس کړه."

فراز خپلې اوښکې پاکې کړې او پریوتو. زرغونې پرې روژه واچوله او کمپل یې ورته پښو ته کېښوده.

زرغونې وویل:

د غم، زویه! ماته هېڅ ست نه کوي. که غواړې چې درسره پاتې شم."

فراز خپلې شونډې په غاښونو کې ونیولې او ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ته لاړه شه، ځم. خو ګوره، د شپې به ستا خواته راځم چې ونه وېرېږې. چې وایې به پیریان دې."

فراز په شونډو کې مسکی شو او ورته یې وویل:

"زه ارام کوم، مه راځه."

خو زرغونې خبره ختمه کړه:

"زه به راځم!"

فراز پرېووت او په تېر وختونو کې ډوب شو. هغه شپه یې په یاد شوه چې نازنین دلته راغله، غوښتل یې چې دی وډار کړي، بیا یې یو ځای پوچکان لوبه کوله. د فراز په مخ لپه لپه اوښکې روانې وې او خوب یې له سترګو کډه کړې وه.

په همدې وخت کې، زرغونه هم د فراز په خیالاتو کې ډوبه وه. هغې ځان سره ویل: "څنګه به فراز له دې حالته وباسم؟" زړه یې صبر ونه شو. لږ وخت وروسته د خپل ځای څخه پاڅېده او د فراز کوټې ته لاړه. ګروپ یې روښانه کړ، ګوري چې د فراز په مخ د اوښکو سیلاب روان دی. ژر یې ځان ورساوه، سر ته یې کښېناسته او د هغه اوښکې یې پاکې کړې.

زرغونې وویل:

"فرازه! ته لا نه یې ویده شوی؟ دا ژړلي دي ولې؟"

فراز په غمجن آواز ځواب ورکړ:

"زرغونې، هغه تېر وختونه مې یاد شول، هغه لوبې او ستاسو په بالښت ګوزارونه. بیا د نازنین هغه خبره چې 'فرازه، ته زما خاوند یې، او تاسره یوځای لوبې کول زما حق دی.'"

زرغونې په نرمه ژبه وویل:

"یاره، د غم زویه، نو ته به په دې ژړا ځان خراب کړې؟ که په تا څه وشي، زه به څه کوم؟"

فراز ورته ځواب ورکړ:

"زرغونې، کوشش مه کوه چې ماسره دې زړه وتړي. زه ډېر بدبخته یم. یوه ورځ به ته هم همداسې ژاړې. زه نه غواړم چې نور د چا ژوند تبا او زړه یې مات کم."

زرغونه لږه غلې شوه، بیا یې فراز له تندې نه ښکل کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بس، زما دا د تباهۍ ژوند تا سره قبول دی. او کوشش مه کوه چې مانه ځان لرې کړې."

فراز وویل:

"زه پوهېږم چې ته غواړې ژوند ته بیرته راستون شې، خو دا ډېر سخت دی. زه وخت ته اړتیا لرم."

زرغونې په توګه کې وویل:

"نو ما کله ویلې چې ژر زو ملا ته او نکاح تړو؟ کله چې تا راته وویل تر هغې درته انتظار کوم."

او بیا زرغونې ورته وویل:

چې تر څو دلته یې، ماته به هېڅکله نه وایې چې له تانه لرې شم." ځکه چې زه بیا هلته ستاسو کور ته نه شم راتلی، نو زوریږم به درته."

فراز په آرامه وویل:

"سمه ده، نه وایم، خو اوس لاړه شه، څوک رانه شي، ډېره بده خبره ده."

زرغونې په ځواب کې وویل:

"که څوک راشي، ورته وایم چې دا مې خاوند دی."

فراز وویل:

"نه زرغونې، نه غواړم چې د دې کورنۍ په وړاندې زه سر ټیټی شم، هیله کوم."

زرغونې وویل:

"سمه ده، زه به لومړی تا ویده کړم، بیا به ځم."

هغه د فراز په څنګ کې کښېناسته. فراز خپلې سترګې پټې کړې او زرغونې د فراز په ویښتانو کې لاس واه. هوا سړه وه، د زرغونې ساړه وشول او رپېده.

فراز پوه شو چې زرغونې ساړه شوي. اوس به لاړه شي خو

زرغونې د فراز کمپل په ځان کش کړه او د دېوال سره یې ډډه ووهله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونه لګيا وه، د فراز په ويښتانو کې يې ګوتې وهلې،

او دا سندره يې په ډېر خوږ، نرم او غلي آواز کې پيل کړه، چې فراز يې د خيالونو دنيا ته بوتلو.

ما تصور دا ستا د زنې، ستا د خال کړی دی

د زړه کعبه کې مې طواف، ستا د وصال کړی دی

د مينې دښته کې ښنې، ابله د ازغو په څوکو

د عشق منزل ته مې مزل، څه په کمال کړی دی

خلک لاس پورته کړي دعا، د جنتونو غواړي

ما د هر څه په بدل، ستا د مينې سوال کړی دی

زما هر سحر دې ستا شي، زما هر بېګا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

ستا د ژوند د هرې لارې، ټول ازغې دې تل زما وي

د ګلونو خوشبويانې، د چمن ښکلا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا د مينې تهمتونه او دردونه ماله راکه

زما زړه کې دا دعا ده، پوره هر ارمان دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دنيا مې پکار نه ده، نه جنت درنه زه غواړم

خدايه يو سوال مې قبول که، چې زما جانان زما شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

د دې سندرې سره د زرغونې له سترګو اوښکې روانې وې، ژړل يې،

او فراز ويده شو، او په زرغونه هم د خوب چپه راغله.

يوه شېبه وروسته چې فراز فکر شو، ويښ شو.

ګوري چې زرغونه په خواږه خوب، مخامخ ورسره ويده ده.

فراز د زرغونې سترګو ته وکتل. د زرغونې معصومې سترګې له اوښکو ډکې وې.

فراز زرغونه له تندې ښکل کړه.

او په خپلو لاسونو يې د زرغونې اوښکې پاکې کړې.

زرغونې په خوب کې د فراز نه لاسونه تاو کړل او فراز يې خپل ځان ته نږدې کړ.

لږه شېبه تېره نه وه چې په زرغونې يخني او لړزه راغله، ټول وجود يې رپېده. د بيدارۍ احساس يې وکړ، خو زړه يې داسې ټکانونه خوړل چې د پاڅېدو توان يې نه درلود.

خپل سر يې د فراز سينې ته نږدې کړ.

د فراز هم پرې زړه درد وکړ او ځان ته يې نږدې کړه.

فراز غوښتل چې د زرغونې ساړه په خپل تنفس سره ختم کړي، نو د خپلې خولې ګرم پوکي يې د زرغونې مخ او ګريوان ته وکړل.

دواړه په لړزه شول. فراز ټکان وخوړ، کيناست او زرغونې ته يې په غلي غږ وويل:

"زرغونې... زرغونې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې په لړزیدلي غږ سترګې وغړولې: "څه دې، فرازه؟"

"زرغونې، پاڅه چې اذان ته لږ وخت پاتې دی، څوک را نه شي."

د زرغونې چې فکر شو، ځان ته يې وکتل، بیا فراز ته او د خوب ځای ته.

د وجود ټول ساړه یې ختم شول، خوله پري ماته شوه، خپلې سترګې یې ټیټې کړې او ویې ویل:

"فرازه، وبښه، خوب وړې وم، په ځان نه پوهېدم."

فراز وویل: "الله دې وبښې، زرغونې، خو اوس لاړه شه، څوک را نه شي."

زرغونه پاڅېده او روانه شوه.

د فراز زړه درزېده چې هسې نه چا لیدلي وي.

په همدې سوچونو کې پروت وم چې اذان وشو. د لمانځه وخت شو، پورته شوم، لمونځ مې وکړ، بیا راغلم خپل ځای کې کښېناستم او کرم ریبم. له ځان سره خجالت وم.

په کراره مې له کوټې ووتم او لاړم حجري ته. هلته په انګړ کې کښېناستم چې کتل مې، حسنا راغله.

"لالا، دلته ولې یواځې ناست یې؟ راځه، دننه لاړ شو. چای هم تیارېږي، هلته به کښېنو."

ما ورته وویل: "حسنا جانې، راځه دلته کښېنه، ترڅو چې چای تیارېږي، دې تازه هوا نه به خوند واخلو."

هغه هم راسره کښېناسته. ویل یې: "لالا، نن به چکر ته ځو؟"

ما ورته وویل: "نه، نن نه، سبا به لاړ شو."

خو سبا مې د خور جانې څلوېښتي ده، بیا نه شو تللی.

زه بیا د نازنین په سوچ کې ډوب شوم او غلی پاتې شوم. حسنا وویل: "لالا، ولې غلی یې؟ یو څه ووایه، چکر ته ځو؟"

ما وویل: "سمه ده، مشوره به وکړو."

نن مې فکر بلکل بدل وو. زړه کې مې یو ډار وو، هر څه مې هېر وو.

په دې وخت کې د نازنین مور راغله. "فرازه زویه، راځه، چای تیار دی. چای وڅښو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما حسنا د لاسه ونیوله او روان شوو. کوټې ته لاړو. زرغونې چای راوړ، خو نن هغه هم خجالته وه او سترګې یې ټیټې وې. نه یې راته کتل. چای یې راته واچو، چای مو وڅښو.

د نازنین پلار وویل: "فرازه زویه، ستاسو کورنۍ ته مو پرون زنګ وهلی وو. نن هغوی هم راځي. سبا لخیره خیرات دی."

ما هیڅ ونه ویل. سر مې ټیټ کړی وو او خاموش ناست وم.

د نازنین مور وویل: "زویه جانه، موږ منو چې نازنین زموږ لور وه، خو ته پرې زموږ نه ډېر ودردیدلی یې او دردېږې لا."

"خو زویه، دا به قسمت وو. نور دې خپل ژوند ته فکر وکړه. ځوان یې، ستا د کورنۍ له تا ډېرې هیلې دي. که ته داسې خفه یې، هغوی به څنګه خوشاله شي؟ نو د خپل فامیل لپاره همت په ځان کې پیدا کړه. د خپلې مور، خور او وروڼو په مخونو کې خندا راوړه. په دې کار سره به نازنین درنه په قبر کې خوشاله شي. هغې هم ستا خوشالي غوښتله."

زرغونه همداسې خاموشه ناسته وه، نن یې هیڅ نه ویل. زما هم زړه درزېده.

ما وویل: "مورجانې، زه څنګه د نازنین یادونه هېر کړم؟ د هغې هر یاد مې په زړه او ذهن کې نیغ ولاړ دی. هر څه چې ګورم، هغه راته یادیږي."

مورجانې وویل: "پوهیږم، زویه، خو خیر. هڅه وکړه چې ځان کې قوت پیدا کړې."

حسنا وویل: "مورجانې، ته لالا ته وایه چې موږ چکر ته یوسي مازیګر."

د نازنین مور وویل: "اوس لاړ شئ. نن مکتب ته مزي لاړ شئ، چکر ووهوئ، ساعت به مو تیر شي."

حسنا خوشاله شوه. د نازنین د مور مطلب دا وو چې زما فکر بدل شي. زرغونې وویل: "امه، زه به هم ورسره لاړه شم."

ما وویل: "نه، نن مېلمانه راځي. ته کور ته پاتې شه چې د مورجانې سره کومک وکړې."

زرغونې وویل: "مېلمانه مازیګر راځي، او موږ به غرمه بېرته راشو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس، زرغونه هم راسره روانه شوه او لاړو باغ وش ته. حسنا او صدف له موږ نه بیل شول. زه او زرغونه یواځې پاتې شوو.

زرغونې ماته نه کتل. ما وویل: "زرغونې، څنګه نن غلې یې؟"

هغې وویل: "هیڅ، همداسې."

"خو فرازه، د بیګانې کار ښښنه غواړم. هیڅ پوهه نه وم چې خوب وړي ومه."

"خیر دې، زرغونې، زه پوهېږم چې ته خوب وړې وې، خو شکر دی چې څوک پر مونږ راغلي نه وو. کنه، قسم دی، چې له دې شرمه به مړ وای."

زرغونې وویل: "فرازه، شکر دی چې تا راویښه کړم او فکر دې وکړ. بل نږدې وو چې د زړه د درزا او ساړه له لاسه مې زړه له خولې وتلی وای."

"دا څه وو، فرازه؟ داسې کار خو په ما مخکې هېڅ نه و شوی."

د فراز سترګې له اوښکو ډکې شوې. هغه ته د نازنین سره د لومړي ځل لیدل یاد شول، چې دواړه همداسې یخ نیولي او رپېدلي وو.

زرغونې ورته وویل: "ته راځه، دلته کښېنه." بیا یې د فراز له سترګو اوښکې پاکې کړې.

"فرازه، ولې؟ څه دې یاد شول؟"

فراز وویل: "زرغونې، ماته زما او د نازنین لومړنی ملاقات یاد شو. هغه شپه چې په هوټل کې وو، زه او هغه همداسې یخ نیولي وو."

زرغونې پوښتنه وکړه: "فرازه، دا ولې داسې کېږي؟"

فراز ځواب ورکړ: "زرغونې، نور نه پوهېږم. خو شاید کله چې دوه نابلده روحونه یو بل ته نږدې کېږي، نو داسې کېږي."

زرغونې وویل: "فرازه، نه پوهېږم، خو چې ستا سره یم، زړه مې ډېر ارام او راحت وي. خوشاله یم. او ته؟"

فراز ورته وویل: "زرغونې، ته پوهېږې چې زما حال اوس ښه نه دی. زما له ژوند نه زړه موړ شوی، هر څه نه راته نفرت راځي. خو د تېرو ورځو په پرتله یو څه بدل شوی یم. ستا نه مننه کوم، چې زما د ژوند لاره دې لږه بدله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه. تا زه بېرته ژوند ته راوګرځولم. که ته نه وای، شاید دا ورځې به ډېرې سختې وې. خو ته یې چې بیا بیا د ژوند هیله راکوي. د دې هر څه نه مننه."

"که زه بیا ژوند ته راګرځم، نو شاید بیا دا هر څه هېر کړم، او بیا مینه و نه کړم. نه یې شم کولی."

زرغونې ورته وویل:

هریو غم به درنه لر کم

خوشالی به در پسر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا خندا به راټولومه لکه پاڼې د ګل لختي

په څه چل به ځان ځایومه ستا خندا کې شوخي مستي

تا به زړه تابه ځیګر کم

تابه رنګ د مازیګر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا اوتر اوتر نظر له به د مینې د لاسه شم

ددې ژوند د غم لښکر له به زړوره تلوسه شم

په غماز به سم محشر کم خپل نصیب به زورور کم

زه به دومره مینه درکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دنیا به شي حیرانه

خوشبویي ستا د ساګانو به ملګري د خپل سا کړم

په وږمو او په زلفانو به سپرلۍ ټول ورخطا کم

تا به ګل ځان به ډنډر کم اور به بل په لر او بر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

د زرغونې خوږ غږ ته فراز په سوچ کې ډوب وو. هر بیت یې په زړه کې لارې جوړولې، لکه څرنګه چې نازنین هم دا سندره په ډېر دردناک او ښکلي غږ کې ویلي وه.

سندره پای ته ورسېده، خو فراز لا هم خاموش او په فکرونو کې ډوب و. زرغونې د هغه خیالاتو نړۍ ړنګه کړه او وویل:

"د غم زویه، ما په څومره مشکله درته سندره وویله، تا نه راته ډاډ راکړ او نه دې ستاینه وکړه."

فراز موسکی شو او ورته وویل: "زرغونې، الله درته ډېر ښکلی غږ درکړی دی. که هر څوک دا غږ واوري، نو خاموشه کېږي او د خیالونو په دنیا کې ورکیږي.

مننه، نن دې خو د خولې نه یو ځل یوه خوږه جمله زما لپاره راووتله."

زرغونې وخندل او ویې ویل: "هله، پاڅه چې ځو. غرمه نږدې ده."

فراز وویل: "زرغونې، که غواړې، غرمه به همدلته تېره کړو، بیا به لاړ شو."

زرغونې وخندل: "پاسې، د غم زویه، اوس نو راته غرمه د حیواناتو او ځناورو سره جوړوې؟ زو، کور ته."

په دې وخت کې مو کتل چې صدف او حسنا هم راغلل. صدف وویل: "لالا، وږې شوې یم، ماته بولاني واخله."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول د بولاني والا خواته لاړو، بولاني مې واخیستل او بېرته روان شوو. لنډه دا چې مازیګر شو او د فراز کورنۍ هم راورسېده. څانګه، چې د فراز په جدایي ډېره خفه شوې وه، د لیدو سره یې فراز ته غېږ ورکړه او ښکل یې کړ.

"وروره، اوس څنګه یې؟ دلته راغلی موږ دې هېر کړو. څومره درپسې خفه وم. یوه ورځ مې د خفګان له امله ډوډۍ هم ونه خوړله."

فراز موسکی شو او ویې ویل: "واه، زما لیونې خورې! ما خو کومه میاشت یا کال نه دی تېر کړی، یوازې دوه ورځې مې تېرې شوې دي."

د فراز مور هم د هغه په لیدو ډېر خوشاله شوه، غېږ کې یې ونیو او دواړه مخونه یې ښکل کړه. فراز هم د مور لاسونه ښکل کړل، بیا یې ورور ته غېږ ورکړه. ټول ډېر خوشاله وو، فراز ډېر بدلون موندلی و.

شپه شوه، ډوډۍ وخوړل شوه، خبرې ختمې شوې. میرویس کاکا او ریاض، د فراز ورور، په حجره کې پرېوتل، او فراز خپلې پخوانۍ کوټې ته لاړ. زرغونې څانګې ته وویل: "راځه چې ورور دې لږ تنګ کړو."

خو کله چې لاړې، فراز دروازه بنده کړې وه. دواړه ناهیلې بېرته راغلل. زرغونې فراز ته زنګ وواهه، خو هغه ځواب ورنه کړ.

شپه تېره شوه او د نازنین د ځلوېښتې خېرات پیل شو. د نازنین ټول خپلوان راغلي وو. خېرات ختم شو، نو د فراز مشر ورور، میرویس کاکا ته وویل: "موږ به لاړ شو."

میرویس کاکا او میرمن یې ډېر کلک وو چې پاتې شئ، خو دوي وویل: "کلي ته لاړ شو، هلته هم د خېرات پروګرام نیسو، او بیا به تاسو ټول راشئ. کوم خپلوان چې مو دي، هغوې هم دعوت کړي چې راشي."

په همدې خبرو یې خدای پاماني وکړه او لاړل کلي ته.

فراز زرغونې ته وویل زرغونې یوه خبره درته وکم...

زرغونه لګیا وه، د فراز په ویښتانو کې یې ګوتې وهلې،

او دا سندره یې په ډېر خوږ، نرم او غلي آواز کې پیل کړه، چې فراز یې د خیالونو دنیا ته بوتلو.

ما تصور دا ستا د زنې، ستا د خال کړی دی

د زړه کعبه کې مې طواف، ستا د وصال کړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې دښته کې ښنې، ابله د ازغو په څوکو

د عشق منزل ته مې مزل، څه په کمال کړی دی

خلک لاس پورته کړي دعا، د جنتونو غواړي

ما د هر څه په بدل، ستا د مينې سوال کړی دی

زما هر سحر دې ستا شي، زما هر بېگا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

ستا د ژوند د هرې لارې، ټول ازغې دې تل زما وي

د گلونو خوشبويانې، د چمن ښکلا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا د مينې تهمتونه او دردونه ماله راکه

زما زړه کې دا دعا ده، پوره هر ارمان دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا دنيا مې پکار نه ده، نه جنت درنه زه غواړم

خدايه يو سوال مې قبول که، چې زما جانان زما شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې سندرې سره د زرغونې له سترګو اوښکې روانې وې، ژړل يې،

او فراز ويده شو، او په زرغونه هم د خوب چپه راغله.

يوه شېبه وروسته چې فراز فکر شو، ويښ شو.

ګوري چې زرغونه په خواږه خوب، مخامخ ورسره ويده ده.

فراز د زرغونې سترګو ته وکتل. د زرغونې معصومې سترګې له اوښکو ډکې وې.

فراز زرغونه له تندې ښکل کړه.

او په خپلو لاسونو يې د زرغونې اوښکې پاکې کړې.

زرغونې په خوب کې د فراز نه لاسونه تاو کړل او فراز يې خپل ځان ته نږدې کړ.

لږه شېبه تېره نه وه چې په زرغونې يخني او لړزه راغله، ټول وجود يې رپېده. د بيدارۍ احساس يې وکړ، خو زړه يې داسې ټکانونه خوړل چې د پاڅېدو توان يې نه درلود.

خپل سر يې د فراز سينې ته نږدې کړ.

د فراز هم پرې زړه درد وکړ او ځان ته يې نږدې کړه.

فراز غوښتل چې د زرغونې ساړه په خپل تنفس سره ختم کړي، نو د خپلې خولې ګرم پوکي يې د زرغونې مخ او ګريوان ته وکړل.

دواړه په لړزه شول. فراز ټکان وخوړ، کيناست او زرغونې ته يې په غلي غږ وويل:

"زرغونې... زرغونې!"

زرغونې په لړزيدلي غږ سترګې وغړولې: "څه دې، فرازه؟"

"زرغونې، پاڅه چې اذان ته لږ وخت پاتې دی، څوک را نه شي."

د زرغونې چې فکر شو، ځان ته يې وکتل، بيا فراز ته او د خوب ځای ته.

د وجود ټول ساړه يې ختم شول، خوله پرې ماته شوه، خپلې سترګې يې ټيټې کړې او ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، وبښه، خوب وړې وم، په ځان نه پوهېدم."

فراز وویل: "الله دې وبښې، زرغونې، خو اوس لاړه شه، څوک را نه شي."

زرغونه پاڅېده او روانه شوه.

د فراز زړه درزېده چې هسې نه چا ليدلي وي.

په همدې سوچونو کې پروت وم چې اذان وشو. د لمانځه وخت شو، پورته شوم، لمونځ مې وکړ، بيا راغلم خپل ځای کې کښېناستم او کرم ريبم. له ځان سره خجالت وم.

په کراره مې له کوټې ووتم او لاړم حجري ته. هلته په انګړ کې کښېناستم چې کتل مې، حسنا راغله.

"لالا، دلته ولې يواځې ناست يې؟ راځه، دننه لاړ شو. چای هم تيارېږي، هلته به کښېنو."

ما ورته وويل: "حسنا جانې، راځه دلته کښېنه، ترڅو چې چای تيارېږي، دې تازه هوا نه به خوند واخلو."

هغه هم راسره کښېناسته. ويل يې: "لالا، نن به چکر ته ځو؟"

ما ورته وويل: "نه، نن نه، سبا به لاړ شو."

خو سبا مې د خور جانې ځلوېښتي ده، بيا نه شو تللی.

زه بيا د نازنين په سوچ کې ډوب شوم او غلی پاتې شوم. حسنا وويل: "لالا، ولې غلی يې؟ يو څه ووايه، چکر ته ځو؟"

ما وويل: "سمه ده، مشوره به وکړو."

نن مې فکر بلکل بدل وو. زړه کې مې يو ډار وو، هر څه مې هېر وو.

په دې وخت کې د نازنين مور راغله. "فرازه زويه، راځه، چای تيار دی. چای وڅښو."

ما حسنا د لاسه ونيوله او روان شوو. کوټې ته لاړو. زرغونې چای راوړ، خو نن هغه هم خجالته وه او سترګې يې ټيټې وې. نه يې راته کتل. چای يې راته واچو، چای مو وڅښو.

د نازنين پلار وويل: "فرازه زويه، ستاسو کورنۍ ته مو پرون زنګ وهلی وو. نن هغوی هم راځي. سبا لخيره خيرات دی."

ما هيڅ ونه ويل. سر مې ټيټ کړی وو او خاموش ناست وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نازنین مور وویل: "زویه جانه، مور منو چې نازنین زموږ لور وه، خو ته پرې زموږ نه ډېر وردردیدلی یې او دردېږې لا."

"خو زویه، دا به قسمت وو. نور دې خپل ژوند ته فکر وکړه. ځوان یې، ستا د کورنۍ له تا ډېرې هیلې دي. که ته داسې خفه یې، هغوی به څنګه خوشاله شي؟ نو د خپل فامیل لپاره همت په ځان کې پیدا کړه. د خپلې مور، خور او ورونو په مخونو کې خندا راوړه. په دې کار سره به نازنین درنه په قبر کې خوشاله شي. هغې هم ستا خوشالي غوښتله."

زرغونه همداسې خاموشه ناسته وه، نن یې هیڅ نه ویل. زما هم زړه درزېده.

ما وویل: "مورجاني، زه څنګه د نازنین یادونه هېر کړم؟ د هغې هر یاد مې په زړه او ذهن کې نیغ ولاړ دی. هر څه چې ګورم، هغه راته یادېږي."

مورجاني وویل: "پوهیږم، زویه، خو خیر. هڅه وکړه چې ځان کې قوت پیدا کړې."

حسنا وویل: "مورجاني، ته لالا ته وایه چې موږ چکر ته یوسي مازیګر."

د نازنین مور وویل: "اوس لاړ شئ. نن مکتب ته مزي لاړ شئ، چکر ووهوئ، ساعت به مو تیر شي."

حسنا خوشاله شوه. د نازنین د مور مطلب دا وو چې زما فکر بدل شي. زرغونې وویل: "امه، زه به هم ورسره لاړه شم."

ما وویل: "نه، نن مېلمانه راځي. ته کور ته پاتې شه چې د مورجاني سره کومک وکړې."

زرغونې وویل: "مېلمانه مازیګر راځي، او موږ به غرمه بېرته راشو."

بس، زرغونه هم راسره روانه شوه او لاړو باغ وش ته. حسنا او صدف له موږ نه بیل شول. زه او زرغونه یواځې پاتې شوو.

زرغونې ماته نه کتل. ما وویل: "زرغونې، څنګه نن غلې یې؟"

هغې وویل: "هیڅ، همداسې."

"خو فرازه، د بیګانې کار ښښنه غواړم. هیڅ پوهه نه وم چې خوب وړي ومه."

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خیر دي، زرغونې، زه پوهېږم چې ته خوب وړې وې، خو شکر دی چې څوک پر مونږ راغلي نه وو. کنه، قسم دی، چې له دې شرمه به مړ وای."

زرغونې وویل: "فرازه، شکر دی چې تا راویښه کړم او فکر دې وکړ. بل نږدې وو چې د زړه د درزا او ساړه له لاسه مې زړه له خولې وتلی وای."

"دا څه وو، فرازه؟ داسې کار خو په ما مخکې هېڅ نه و شوی."

د فراز سترګې له اوښکو ډکې شوې. هغه ته د نازنین سره د لومړي ځل لیدل یاد شول، چې دواړه همداسې یخ نیولي او رپېدلي وو.

زرغونې ورته وویل: "ته راځه، دلته کښېنه." بیا یې د فراز له سترګو اوښکې پاکې کړې.

"فرازه، ولې؟ څه دې یاد شول؟"

فراز وویل: "زرغونې، ماته زما او د نازنین لومړنی ملاقات یاد شو. هغه شپه چې په هوټل کې وو، زه او هغه همداسې یخ نیولي وو."

زرغونې پوښتنه وکړه: "فرازه، دا ولې داسې کېږي؟"

فراز ځواب ورکړ: "زرغونې، نور نه پوهېږم. خو شاید کله چې دوه نابلده روحونه یو بل ته نږدې کېږي، نو داسې کېږي."

زرغونې وویل: "فرازه، نه پوهېږم، خو چې ستا سره یم، زړه مې ډېر ارام او راحت وي. خوشاله یم. او ته؟"

فراز ورته وویل: "زرغونې، ته پوهېږې چې زما حال اوس ښه نه دی. زما له ژوند نه زړه موړ شوی، هر څه نه راته نفرت راځي. خو د تېرو ورځو په پرتله یو څه بدل شوی یم. ستا نه مننه کوم، چې زما د ژوند لاره دې لږه بدله کړه. تا زه بېرته ژوند ته راوګرځولم. که ته نه وای، شاید دا ورځې به ډېرې سختې وې. خو ته یې چې بیا بیا د ژوند هیله راکوې. د دې هر څه نه مننه."

"که زه بیا ژوند ته راګرځم، نو شاید بیا دا هر څه هېر کړم، او بیا مینه و نه کړم. نه یې شم کولی."

زرغونې ورته وویل:

هریو غم به درنه لر کم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشالی به در پسر کم

زه به دومره مينه درکم

چې دنيا به شي حيرانه

ستا خندا به راټولومه لکه پاڼې د ګل لختي

په څه چل به ځان ځايومه ستا خندا کې شوخي مستي

تا به زړه تابه ځيګر کم

تابه رنګ د مازيګر کم

زه به دومره مينه درکم

چې دنيا به شي حيرانه

ستا اوتر اوتر نظر له به د مينې د لاسه شم

ددې ژوند د غم لښکر له به زړوره تلوسه شم

په غماز به سم محشر کم خپل نصيب به زورور کم

زه به دومره مينه درکم

چې دنيا به شي حيرانه

خوشبويي ستا د ساګانو به ملګري د خپل سا کړم

په وړمو او په زلفانو به سپرلې ټول ورخطا کم

تا به ګل ځان به ډنډر کم اور به بل په لر او بر کم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

د زرغونې خوږ غږ ته فراز په سوچ کې ډوب وو. هر بیت یې په زړه کې لارې جوړولې، لکه څرنګه چې نازنین هم دا سندره په ډېر دردناک او ښکلي غږ کې ویلي وه.

سندره پای ته ورسېده، خو فراز لا هم خاموش او په فکرونو کې ډوب و. زرغونې د هغه خیالاتو نړۍ ړنګه کړه او وویل:

"د غم زویه، ما په څومره مشکله درته سندره وویله، تا نه راته ډاډ راکړ او نه دې ستاینه وکړه."

فراز موسکی شو او ورته وویل: "زرغونې، الله درته ډېر ښکلی غږ درکړی دی. که هر څوک دا غږ واوري، نو خاموشه کېږي او د خیالونو په دنیا کې ورکیږي.

مننه، نن دې خو د خولې نه یو ځل یوه خوږه جمله زما لپاره راووتله."

زرغونې وخندل او ویې ویل: "هله، پاڅه چې ځو. غرمه نږدې ده."

فراز وویل: "زرغونې، که غواړې، غرمه به همدلته تېره کړو، بیا به لاړ شو."

زرغونې وخندل: "پاسې، د غم زویه، اوس نو راته غرمه د حیواناتو او ځناورو سره جوړوې؟ زو، کور ته."

په دې وخت کې مو کتل چې صدف او حسنا هم راغلل. صدف وویل: "لالا، وږې شوې یم، ماته بولاني واخله."

ټول د بولاني والا خواته لاړو، بولاني مې واخیستل او بېرته روان شوو. لنډه دا چې مازیګر شو او د فراز کورنۍ هم راورسېده. څانګه، چې د فراز په جدایي ډېره خفه شوې وه، د لیدو سره یې فراز ته غېږ ورکړه او ښکل یې کړ.

"وروره، اوس څنګه یې؟ دلته راغلی موږ دې هېر کړو. څومره درپسې خفه وم. یوه ورځ مې د خفګان له امله ډوډۍ هم ونه خوړله."

فراز موسکی شو او ویې ویل: "واه، زما لیونې خورې! ما خو کومه میاشت یا کال نه دی تېر کړی، یوازې دوه ورځې مې تېرې شوې دي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فراز مور هم د هغه په لیدو ډېر خوشاله شوه، غېږ کې یې ونیو او دواړه مخونه یې ښکل کړه. فراز هم د مور لاسونه ښکل کړل، بیا یې ورور ته غېږ ورکړه. ټول ډېر خوشاله وو، فراز ډېر بدلون موندلی و.

شپه شوه، ډوډۍ وخوړل شوه، خبرې ختمې شوې. میرویس کاکا او ریاض، د فراز ورور، په حجره کې پرېوتل، او فراز خپلې پخوانۍ کوټې ته لاړ. زرغونې څانګې ته وویل: "راځه چې ورور دې لږ تنګ کړو."

خو کله چې لاړې، فراز دروازه بنده کړې وه. دواړه ناهیلي بېرته راغلل. زرغونې فراز ته زنګ وواهه، خو هغه ځواب ورنه کړ.

شپه تېره شوه او د نازنین د څلوېښتې خېرات پیل شو. د نازنین ټول خپلوان راغلي وو. خېرات ختم شو، نو د فراز مشر ورور، میرویس کاکا ته وویل: "مور به لاړ شو."

میرویس کاکا او میرمن یې ډېر کلک وو چې پاتې شئ، خو دوی وویل: "کلي ته لاړ شو، هلته هم د خېرات پروګرام نیسو، او بیا به تاسو ټول راشئ. کوم خپلوان چې مو دي، هغوې هم دعوت کړي چې راشي."

په همدې خبرو یې خدای پاماني وکړه او لاړل کلي ته.

فراز زرغونې ته وویل زرغونې یوه خبره درته وکم...

فراز زرغونې ته وویل:

"زرغونې، له تا ډېره مننه کوم چې په دې سختو وختونو کې دې زما ملتیا وکړه. تا زه په دې غمونو او کړاوونو کې یوازې پرېنښودې، سختۍ دې راسره تېرې کړې. تا زما رټل او بد چلند وزغملو، نه پوهېږم چې زه به ستا دا نېکي څنګه جبران کړم او دا پور به څنګه پرې کړم."

زرغونې وویل:

"فرازه، ما هېڅ نېکي نه ده کړې او مه ورته د نېکي او احسان نوم ورکوه. له هغه لومړۍ ورځې چې مونږ دریواړه په هوټل کې د غرمې ډوډۍ خوړله، کله چې په نااشنایي کې دې ماته عزت او احترام راکاوه، او په تېرو وختونو کې دې په ما څومره باور کولو. زما نېکي د هغې په مقابل کې لکه د سمندر په منځ کې د باران یو څاڅکی په اندازه هم ده. که یو دوست د خپل دوست په سختۍ کې ورسره ولاړ نه شي، نو بیا هغه دوستي نه شوه."

خو، فرازه، زه ستا د ځواب په انتظار یم. او دا هم واوره، که اوس منفي ځواب راکړې هم، زه به خفه نه شم.

دا چې ته بیرته ژوند ته راګرځېدی، دا ماته هرڅه دي. ما صرف دا غوښتل چې تا یو ځل بیا خوشاله ووینم، او بس

(c) ketabton.com: The Digital Library

فراز د زرغونې په دې خبرو حیران پاتې شو. هغه په زړه کې احساس کړ چې زرغونه له څومره خلوص سره د هغه په ژوند کې شریکه وه، خو بیا هم نه پوهېدو چې څنګه دې پوروړي احساس ته ځواب ورکړي. د زرغونې د خبرو اخري جمله چې "زه اوس نه خفه کېږم که منفي ځواب هم راکړې"، د فراز زړه ته لاره وکړه. هغه ځان سره وویل، "دا څومره سپېڅلې او زړوره ده."

فراز په ټيټه لهجه کې ورته وويل: "زرغونې، زه تر اوسه دې خبرو ته اوزګار شوي نه یم. نازنین ته مې ژمنې ورکړې وې، خو ژوند راته یوه نوې لاره خلاصه کړې ده، چې ته یې برخه یې. زه نه غواړم چې تا خفه کم او ستا احساساتو سره لوبې وکړم."

زرغونه له فرازه مخ اړوي او په آرامه وايي: "فراز، زه پوهېږم چې ستا زړه کې د نازنین ځای خالي دی، او دا ځای هیڅوک نه شي ډکولی. ما د ملګرې په توګه ومنه، او که ژوند مونږ لپاره څه نوي پلان لري، نو زه به په تمه یم. خو که نه، نو هم دومره ماته کافي دي چې ته بیرته ژوند ته راستون شوي."

فراز د هغې نرۍ موسکا ولیده، چې د هغې د زړه ژورې خبرې یې پټې کړې. هغه ځان سره ژمنه وکړه چې د زرغونې دا لوی زړه به هیڅکله نه ماتوي. "زرغونې، زه به ضرور درته ځواب درکړم. د نازنین د خیرات څخه وروسته به له تاسره خبرې وکړم."

زرغونې په سترګو کې د خوشالۍ اوښکې راغلې، خو ژبه یې ارامه وه. "هر څه به خپل وخت ته پرېږدو، فرازه.

زه انتظار کوم."

فراز کلي ته ناوخته ورسید. هغه په مستقیم ډول هدیرې ته لاړ او د نازنینې د قبر ترڅنګ کیناست.

"نازنین، نه پوهیږم څنګه در ته ووایم. ما ته خو دا ډېره سخته ده چې تا سره کړې ژمنې ماتې کړم او په خپل ژوند کې بل څوک شریک کړم. زرغونه ډېره معصومه ده. ستا له تلو وروسته، هغې له ما سره ډېرې سختې تیرې کړې دي. زما بد چلن، کنځلې، او رټل یې یوازې د دې لپاره زغمل چې زه بیرته ژوند ته وګرځم.

اوس هغه هم نه پوهیږي. خپل زړه یې ما پورې تړلی، او مانه یې ځواب غواړي. زه ورته څه ووایم؟ زه ستا مرستې ته اړتیا لرم، نازنین.

خیر دی، نن شپه راته دا مشکل حل کړه. راته ووایه چې زه زرغونې ته څه ووایم. زه به دې په طمعه یم، زما شهیدې مینې، زما د غم ملګرې."

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې سره فراز په هديره کې په چغو او سلګو شو، ښه يې وژړل، زړه يې سپک کړ. بيا خاموش روان شو او کور ته ستون شو. ډوډۍ يې وخوړه، خپلې کوټې ته لاړ او پريووت.

په دې وخت کې زرغونې ورته زنګ ووهه. فراز ډېر خفه و، او فکر يې بيا بدل شوی و. هر څه ورته له پامه بد راتلل.

زرغونې سلام وکړ. "څنګه يې، فرازه؟"

فراز وويل: "زرغونې، ښه نه يم. اړيکه بنده که."

زرغونې وويل: "يوه خو ته د غم زوی يې، کله هم خوشاله نه يې."

په دې سره فراز اړيکه بنده کړه. زرغونې بيا زنګ ووهه، خو فراز ځواب ورنه کړ.

زرغونې مسج وکړ: "فرازه، که دې ځواب رانکړ، نو يو ساعت پس به مې خپل ژوند ته د پای ټکی کېږدم."

فراز بيا ځواب ورنه کړ. زرغونې بيا زنګ ووهه، خو فراز په خپلو غمونو کې ډوب پروت و او ژړل يې.

يو ساعت تير شو. زرغونې حسنا ته وويل: "ته به د مور جانې په موبايل فراز ته زنګ ووهې، په ژړا کې به ورته ووايې چې زرغونې زهر خوړلي او مړه پرته ده، هسې يې تنګو

حسنا لاړه، د مور جانې نه يې موبايل واخيست او د زرغونې ترڅنګ راغله.

زرغونې د فراز نمبر وهي او زنګ ورته وهي.

فراز چې موبايل وکتو، ګوري د نازنينې د مور نمبر دې. په ويره کې کټ کې کيناستو او موبايل اوکي کړو. "سلام مورجانې!"

ورسره سم د حسنا د ژړا غږ شو: "فراز لالا! فراز لالا!"

فراز په وارخطايي کې وايي: "څه خبره ده، حسنا؟ ته ولې ژاړې؟ کور ته خو خير دی؟"

حسنا په ژړا کې بيا وايي: "فراز لالا... زرغونه... زرغونه..."

"څه شوي زرغونې؟ به وهلي نې؟"

"نه لالا، زرغونې زهر خوړلي او په کوټه کې مړه پرته ده!"

دی وخت کې د فراز له خولې يوه سخته چغه راوځي، او په زوره زوره وژاړي. مور يې کوټې ته ننوزي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، فرازه! پاسه زویه، څه خبره ده؟ څه شوي؟"

فراز ټکان وخوري، له خوبه پاځي. سترګې يې له ژړا ډکې او زړه يې په بې واره درزيږي.

"مورې، زرغونه هم د نازنين په شان مړه شوه، او زه يې پرېښودم!"

فراز په سلګو شي. مور يې ورته وايي:

"فرازه، دا ته څه وايې؟ خدای دې نه کړي! تا بد خوب ليدلی، ځکه د شپې دې لمونځ نه دې کړی."

فراز د مور نه غيږ تاو کړي او په سلګو شي. شاوخوا ته ګوري، هر څه بدل وي.

ټوله کورنۍ يې راشي. ورور يې وايي: "دا څه غوبل مو جوړ کړی؟ چغې وهئ، څه خبره ده؟"

فراز د ورور نه غاړه تاوه کړي. "نازنين او زرغونه دواړه مړه شوې!"

ورور يې ورته وايي: "دا څه د خرو خبرې کوې؟ هغوی خو ژوندۍ دي!"

بيا ژر موبايل واخلي او نازنينې ته زنګ ووهي. نازنين موبايل اوکي کړي:

"سلام فرازه!"

فراز په ژړا کې چغې کړي: "خدايه، ستا ډېر شکر دی!" او بيا موبايل مچ کړي.

نازنين ورته په حيراني سره وايي: "فرازه، څه خبره ده؟ ولې ژاړې؟"

فراز خبرې نه شي کولی، سلګۍ وهي: "زرغونه... زرغونه چېرته ده؟ څنګه ده؟"

زرغونه چغه کړي: "فرازه، څه خبره ده؟ زه دلته يم!"

فراز شکر وباسي. کله د مور نه غاړه تاو کړي د خوشالۍ نه، کله د ورور نه، کله د خور نه، او کله د وريندار نه.

مور يې وايي: "راځه فرازه، راځه!" او ټول له کوټې نه وځي. دوی د ناستې کوټې ته ځي او هلته کيني.

مور يې بيا وايي: "فرازه، څه خبره ده؟

فراز ټولو ته کيسه وکړه او ژاړې، ټول خفه شي.

فراز ځانګې ته وويل: "ماته جامې راکړه، زه زم نازنين ګورم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور او ورور یې وویل: "نه، اوس مه ځه،دلته مو واده پسر پورت دی. نه غواړو چې ځه دربانديې وشي."

فراز وویل: "نه، زه واده نه کوم. زه باید نازنین وګورم، کنه زړه مې چوي."

هلته نازنین او زرغونه په اندیښنه کې شول چې ولې فراز داسې بې واره سلګۍ وهل او ژړل یې. هغوی فراز ته زنګ وواهه.

"فرازه، څه خبره ده؟ څه شوي دي؟ ستا حالات ولې داسې دي؟ ولې ژاړې؟"

فراز ځواب ورکړ: "نازنین، درځم، له نږدې دې ګورم. زړه مې صبر نه کوي. ټوله کیسه به درته وکړم."

فراز جامې بدل کړې، د مور نه یې دعا واخیسته، او د کابل په لور روان شو. دومره خوشاله او ورخطا و چې غوښتل یې وزرونه وکړي او والوزي، د ناوزنین خواته ځان ورسوي.

په ټوډي موټر کې کیناست، ټوله لار یې شکرونه ویستل او دعاګانې یې کولې.

هلته نازنین چې خبر شوه فراز راځي، ځان یې لکه د ناوې سنګار کړ او په طمعه کیناسته. ټوله لار یې فراز ته زنګونه وهل.

د نازنین پلار خپل ولایت او کلی ته تللی و، او مور یې هم خپلوانو ته د واده دعوتونه ورکولو لپاره تللې وه.

لنډه دا چې فراز د نازنین کور ته نږدې شو. زنګ یې وواهه: "نازنین، ور خلاص پریږده. یو سیکنډ انتظار هم نه شم کولی، کنه نور به مړ شم."

نازنین هم د کور ور خلاص پرېښود، خو زرغونه ورسره د کور په انګړ کې ولاړه وه.

فراز سا نیولي او ستړی ګوګل کور ته ننوت. څنګه چې یې په نازنین سترګې ولګېدې، منډه یې کړه، سلګۍ ونیوه او نازنین نه یې کلکه غاړه تاوه کړه. لکه د لېونو، په غاړه یې پرېوت او ښه یې وژړل. بیا یې ښه ډېره ښکل کړه. ځمکې ته ښکته شو، د شکر سجدې یې وکړې.

بیا پورته شو، د زرغونې نه یې هم غاړه تاوه کړه، او اوښکې یې روانې وې. ژړل یې او زرغونه یې هم ښکل کړه. نازنین د لاس نه ونیوه:

"راځه، فرازه، کوټې ته لاړ شو."

درې واړه روان شول، کوټې ته لاړل او کیناستل. نازنین ته یې وویل: "خواکې مې کینه." نازنین کیناسته، او فراز یې سر په زنګون کېښود. نازنین یې اوښکې پاکې کړې او ورته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"فرازه، زما زړه دې له خفگانه اوچو. څه خبره شوې؟ ولې داسې ژاړې؟"

فراز کیناستو نازنین یې بیا ښکل کړه او کیسه یې ورته شروع کړه

نازنین هم خفه شوه خو کله چې یې د خپل او زرغونې اړیکي په اړه وویل نازنین غوصه شوه

فرازه دومره ژر بیوافا شوي وي چې زما د قبر کبل لا اوچه شوي نه وه زما د څلویښتي خیرات شوي نه وو او تا بیا د زرغونې سره اړیکه جوړه کړي وه

زما مینه دومره کمزوره وه

او بیا نازنین زرغونې ته مخ واړو ته خو مې دستي میراث ته بلهوهلي ناسته یې اوس به هم دعا کوي چې زه مړه شم چې فراز درته پاتي شي

زرغونې خاندل نو زما څه گناه ده داخو د فراز خوب وو څه رښتیا خو نه وو

او کله مې چې نازنین ته د زرغونې د هغې شپې کیسه وکړه چې ماسره ویده شوي وه نو نازنین بالښت پورته کړو او دوه بالښته یې ووهلم د غم بچیه ته صبر ټوپک راوړم په خپلو لاسونو دي مړ کوم تا لا دې سپیري سره شپه کړې او په ژړا شوه

لاس مې ترینه تاو کړو گراني ته پوهیږې چې ما ستا په مرک دومره ژړلي وو چې نور مې سترگو کې اوښکې نه وې

که دا زرغونه نه واي ما ځان وژنه کوله خو دې بیچاره زما له غمه چې ما ورته انکار وکړو زهر وخوړل او ځان یې مړ کړو

نازنین وویل که زه واي ما ورته خپله یو چارک زهر ورکول

ما د نازنین نه لاس تاوکړې وو زرغونه پاسیده چاي پسي لاړه

ما نازنین ته وویل گراني زه ډاریږم چې دا خوب مې رښتیا نه شي او تا په رښتیا د لاسه ورکم

نازنین وویل نو حل لاره څه ده فرازه څه وکو زه ته مه رازه ما پسي زه به درشم

زه د غم لوري که په تا څه وشي خو بیا همدا خبره شوه

خه نو څه وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسي به وکړو چې مه ته رازه او نه زه واده به وکړو زه به کله کله په چکر درزم

کنه پیدا دي وړم

کینه د غم زویه مه ته رازه او نه زه

چې همدا اوس مړه کیږم زه درم

نازنین مې غیږې ته جوخته کړه زرغونې چای راوړو ګلاسونه یې ډک کړ کیناسته

زرغونې وویل خه فرازه بیا هغه شپه نور څه وشول

ما ویل بیا په ما او تا لړزه دي وخت کې مې نازنین په خوله لاس کیښود او په تشي کې یې وڅکوندلم د غم زویه بله خبره دې له خولي وانه ورم زرغونې وخاندل ته خو غلې شه میراث خوري

ما بیا وویل نازنین ته پوهیږې زرغونه او زه داسي رپیدو لکه هغه هوټل کې چې زه او ته رپیدو

نازنین د غوږ نه تاو کړم نور بس کوي کنه

چای مو اوڅښنو ډوډۍ نه وروسته مې وویل زرغونې زه به نور لاړ شم په ما خو مرګ تیر شوي وو اوس مې سترګي خوږې شوي ته مې ولیدې هیڅ یقین مې نه کولو

او بل سبا نه بل سبا هسي هم درپسي درزو وړو دې

نازنین وویل پاتې شه شپه وکړه پلار مې هم نشته کور یوازي دې

ما ویل نه یوازې ستا او د زرغونې لیدل مې ارمان وو هو لګ به انتظار وکم چې حسنا او صدف هم وګورم

چې کتل مو هغوې هم راغلل منډې یې کړل له غاړې مې تاوي شوي دواړه مې ښکل کړل او حسنا مې له غوږونو تاوه کړه چې تا ولې ویلي چې زرغونې زهر خوړلي

هغه حیرانه شوه لالا ما کله ویلي زه خبره نه یم

ولي هغه خوب کې دې راته زنګ نه وو وهلې

زرغونې او نازنین وخاندل

رخصت مې ترینه واخیسته او روان شوم په تلو کې نازنین راته اواز وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ای د غم زویه ته کوټې ته راشه یو څه درکوم دا هم یوڅه نازنین مخکې او زه ورپسې کوټې ته دننه شوم

څنګه چې کوټې ته دننه شوم، نازنین د ګریوانه ونیوم او په غوسه یې وویل، "ته چېرته داسې په اسانه راځخه تللی شې؟ تا خو د ژړا او دوکې په بهانه د زرغونې په مخکې زه داسې ښکل کړم او داسې غاړه دې رانه واخیسته، ته به وایې زه دې په کور کې نکاح شوې ناسته یم!"

ما په ارامۍ وویل، "نازنین، ته څه کوې؟ اوس به څوک راشي او وبه مو ګور که چا ولیدو پوزه به مې پرې شي، موږ به په لوی شرم کې اخته شو!"

نازنین په خندا وویل، "ته دې د خپلې پوزو غم خورې؟ دا زما لکه پوزه نه وه، د جوارو توقه وه!"

دې خبرې سره مې خدای خندا راوسته او په لوړ اواز مې وخندل. نازنین په غوصې سره راته وویل، "ته لا راته خاندې؟" او بیا یې د غوږه ونیولم او کش یې کړم.

ما ورته په عاجزۍ وویل، "نازنین، غوږ مې پرېږده، سور کېږي او بیا به زرغونه پوهه شي!"

نازنین په موسکا کې وویل، "پوهه دې شي، څه پروا لري؟ بیا یې غاړه راکړه."

راته یې وویل، "خو د غم زویه، پاتې شه، شپه وکړه او سهار وختې لاړ شه."

ما ورته وویل، "نه نازنین، واده ته یوازې دوه ورځې پاتې دي. هلته د واده تیاریانې کوو، نه شم پاتې کېدلی."

نازنین خه کلک نیولی وم او خه ډېر ډېر یې ښکل کړم. ما ورته وویل، "نازنین، زړه دې اوس سم شو؟"

نازنین په خندا کې راته وویل، "نه، دا مټ دې دې خوا کړه!" او بیا یې په مټ داسې کلکه چکه ولګوله چې د هغې غاښونه مې په مټ کې دننه شول. ما د شرم او ویرې له کبله چغه نه شوه کولی، ځکه چې څوک پوهه نه شي، خو د درد له لاسه مې له سترګو اوښکې راغلې.

بیا یې راته وویل، " د غم زویه، دا یاد ساته، زه به دې یادېږم."

موږ دواړه ووتلو. زرغونه او نازنین تر دروازې پورې راسره راغلل. ما زرغونې ته وویل، "ته لږ نږدې شه." نازنین په بېړه وویل، "زه، زه، ناوخته کېږي."

ما زرغونه له سره ښکل کړه او ورته مې وویل، "شکر چې خوب و. د نازنین په اړه خو زه خفه نه وم، هغه خو مړه وه، خو ستا په اړه ډېر خفه وم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازنين له شا خوانه کش کړم خا زه خير ديته خفه وي زه به دې خوښه شم دا دوه ورځي خي په خوشالى سره تيري کړه نوره خوشالي دې ختميږي دومره به دې وکړوم چې دا ميراث خوره دې له ياده اوباسم

ما وويل نازنين ته مې يوځل بيا پريږده چې زرغونه د سر نه ښکل کم

نازنين د لاس نه کش کړم هله زه چې بيا دربانديې شپه راځې

مخه خه مو وکړه او ترينه روان شوم

زرغونې نازنين ته وويل د امه لوري کوشش وکه چې د هميشه لپاره فراز او د هغې کورني خوشاله اوساتي د فراز کورني ډيره مينه ناکه او خه کورني ده فراز خو دې هسي هم خاوند دې ته به کوشش وکړي چې د کورني او خپلوانو زړونه يې خپل کړي نو ته به بيا خوش قسمته اوسي

داسي نه وي چې يواځې فراز خپل کړي او نور شاته کړي دې کار کې ته خوشالي نه شي ترلاسه کولي

ژوند او سکون د ټولي کورني په موجوديد کې وي

که خبره شوم چې هغوي دې خفه کړي نو د امه لوري زما خبره په خلاسو غوږونو واوره چې رازم او د بني په سره در باندې کينم

زما خبره دروغ ونه گڼي

نازنين وخاندل او وي ويل هو نو ته خو په ترپ ناسته يې زما ميراث ته او ته بي غمه شه دا موقه به درته در نکړم او دا ارمان به دې په زړه کې پاتي کم

زرغونې وويل زه هم همدا غواړم خو خبره اوسه دواړه لاړل کوټي ته

فراز کلى ته ناوخته ورسيدو په ټوله لاره کې يې کليوالو ورته زنگونه وهل چې هلکه شپي ته مو درله د نگريزو پروگرام جوړ کړي چې وختي راشي

فراز چې ورسيدو ورونو يې حجره جوړه کړي وه څراغونه يې په کې روښانه کړي وو د چايو انتظام يې کړي وو

لږه شيبه وروسته د کلى هلکان سره د نکريزو منگي او رباب سره راغلل

پروگرام جوړ شو هلکانو گډاگاني او سندري شروع کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کليوال ځوانان خو داسي پروګرامونو ته بهانه ګوري چې ټول سره يو ځای شي

فراز به کله کله د خپل ليدلي خوب فکر کې لاړو ټکان به يې وخوړو

دي وخت کې نازنين زنګ ووهو فراز موبايل اوکي کړو

نازنين چې د خلکو شور چکي سندري او د ساز اواز واوريدو فراز ته يې وويل ني ني ماته به سندره وايي موبايل دې مخامخ جيب کې واچوه مه يې بندوه

فراز د حجري نه ووتو او نازنين ته يې وويل د غم لوري شرم دې دا خلک به څه وايې

بس خلک چې هرڅه وايې زه يې کيسه کې نه يم ماته به سندره وايې

فراز وويل ته يې څه کيسه کې يې شرم ته ما جوړوي خو زما خبره هم ياد لره چې بيا زه هم دربانديې يو کار کوم

نازنين وويل بس ماته قبول دې ستا هر شرط خو ماته سندره ووايه

فراز وويل سمه ده خبري به نه کوي

حجري ته لاړم مجلس شروع وو هلکانو کش کړم چې فرازه يو دوه سندري ووايه ما هم بهانه غوښتله خو د شرم لپاره به مې ويل هلکانو خه خبره نه ده بده ده چې زه سندري ووايم خو کش يې کړم

زه هم کيناستم او سندره مې شروع کړه

ستا مينې ديوانه کړم مجنو يې مستانه کړم

ستا مينې ديوانه

ليلا د رنګه توره مجنونه ورته ګوره

ليلو خمارو سترګو زه ورک په بيابانه کړم ستا مينې ديوانه

مجنون ويلي ليلي نور مه کوه ګيلي

زما سره پخلا شه چې جوړه يارانه کړم ستا مينې ديوانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليلا ويل مجنونه لک راشه جيګر خونه

يو ساعت راسره کينه چې ځان مې مستانه کړم ستا مينې ديوانه

چې محبوبه دې ځنګوينه وا د غاړې لونګينه نن دې دوران دې

دا دوه سندرې مې وويل نور ترينه شاته شوم موبايل مې له جيبه غلې ويسته او په ارامه له حجرې ووتم

نازنين او زرغونې وويل مننه کوم ډير خوند يې وکړو

ما ورته وويل نازنين زما شرط ته هم امده اوسه او ياد يې لره

ويل يې سمه ده خو خير دې اوسې نه يې ووايه چې ځان امده کم

ما ويل اوس يې نه وايم پيا يې چې وخت راغې درته يې وايم

زرغونې غبږ کړه فرازه که ستا شرط يې ونه منلو نو بيا ماته ووايه چې په زور يې ورباندې ومنم

ما وويل سمه ده زه ځم حجرې ته تاسې ويدې شې

لاړم حجرې ته هلکانو نکريزې واخيستې او راته يې ووهل

هلکانو خپلو ځانونو ته هم ووهل پروګرام ختم شو څه هلکان لاړل او څه حجره کې ويده شول

ما ترينه اجازه واخيسته فياض مې ورسره پريښودو او زه کور ته دننه شوم ويده شوم

سهار وختې پاسيدم د لمانځه نه وروسته مو د واده لپاره پروګرام برابر کړو چې بايد نن دا کارونه ټول ختم کړو

ځکه چې سبا سهار د ناوې پسې تک دې واپس ايله ماښام ته ورسيږو نو د ماښام نه واده شروع کيږې او بله ورځ غرمه ختميږې

ټوله ورځ مو په منډو تيره کړه ماښام ته بيا د نکريزو پروګرام شو د تره زامنو او لورګانو پروګرام نيولې وو بيا تر نيمې شپې کيناستو

سهار شو موټرې مو وغوښتل د تک لپاره څلور موټرې شوې د کلې څه ځوانان او مشران مو هم واخيستل خپلوان هم شول

دلته مو د ماښام پروګرام لپاره فياض سره د تره ځوې مې ماما دوه زامن يو څو کليوال پاتې شول

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې راسره شوه ځانګه او ورینداٌ مې پاتې شول چې میلمان وو کور کې او بل مازیګر څه خپلوان او کلیوالي ښځې او انجوني هم راتلل نو دوي مو د کور لپاره پریښودي

ورور مې میرویس کاکا ته زنګ ووهو چې مونږ حرکت وکړو دومره نفر یو

روان شولو تر غرمې مو ځان ورسو ډوډۍ مو وخوړه

میرویس کاکا ته مو وویل چې مونږ ته رخصت راکړه چې مونږ لاړ شو

زه او نازنین یې کور کې جوړه کینولو ترڅو د نازنین خپلوان ما وګوري

د تره زوی مې موټر کور ته دننه کړو نازنین زرغونه او مور مې شاته سیټ کې کیناستل

دا چې نوره کیسه په خوب کې تیره شوي نه غواړم چې بیا یې تکرار کم نو حرکت مو وکړو

مور مې نازنین ته قران کریم غیږه کې ورکړو چې لوري دا واخله

ورور مې په تره زوی ډیر ټینګار وکو چې په لاره کې ډیر په ارامه زه همداسي وشول قضا مازیګر کورته ورسیدو

کلی ته په رسیدو زوانانو وسلي ویستلي او په ډزو شول

د کلي ماشومانو مو مخي ته په منډه شول یو چغه او د خوشالۍ شور جوړ شو

کلیوالو ښځو هم کورونو نه حرکت وکړو زمونږ نه مخکي زمونږ کور ته ورسیدې ترڅو ناوې وګوري

موټر چې د کور په دروازه ننوتو د ماشومانو او د ښځو غوبل جوړ وو دننه شولو د شیرینیو او چاګلیټونو باران جوړ شو لیپي پلي راوریدله

د موټر نه ښکته شوم نازنین ته مې دروازه خوشي کړه نه ښکته کیده غوښتل یې ما وزوروي ما خپل دستمال ځانګي ته ورکړو ته دا ونیسه چې په غیږه کې ښکته کړم

نازنین پوهه شوه رو یې راته وویل صبر وکړه د غم زو اوس مې شرموې لاس یې را اوږد کړو د موټر نه راووته او بیا د میو باران شو ما لاس د نازنین مخ ته نیولي وو چې ونه لګیږي

لاړو د ناستي ځای یې جوړ کړي وو هلته کیناستو امپیتري چالانه شوه او ګډاګاني شروع شوي

زرغونه او ځانګه راغلل زه یې هم کش کړم او نازنین یې هم پاڅوله

دواړه په ګډا شولو ټولو ښځو او انجونو خندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګډا مو ختمه کړه د کیک او شربت مراسم ختم شول ما نازنین ته وویل زه به لاړ شم بیرون چې د واده پروګرام روان دې

نازنین غلې شانتې زما غوږ کې وویل ګوره چې ډیر وخت تیر نه کړې ما ویل سمه ده

بهر ووتلم هرڅه سم روان وو د شپې ډوډۍ مو ورکړه د سیل پروګرام هم شوي وو

ما پسي مې ورور راغې ته راشه کور ته چې ملا صیب مو راوړي نکاح دې وتړي

لاړم د نکاح مراسم هم خلاص شول بیرون سیل شروع شو ما غوښتل یو ځل نازنین وګورم

کله چې د کوټې مخې ته ورسیدم نو کوټه له انجونو ډکه وه زرغونه ووتله او راته یې وویل شا صیب اوس لپاره تاسو نه شې کولې چې خپلې کور وداني سره وګورې تاسو به د هغې لیدلو لپاره کم څه کم درې څلور ساته انتظار کوې

ما سټ وګرو زرغونې خیر دې دروازې نه یې یوځل ګورم

زرغونې راته اجازه رانکړه او بهر ووتلم

سیل خه په ګرمه کې وو ګډاګانې سندرې خوشالې لاړم د ملګرو سره کیناستم

نه پوهیږم چې هیڅ خوند یې نه راکو زړه مې درزیده او یوه ویره راسره وه ملګرو به خندل خبرې به یې راسره کولې خو زما فکر کې نازنین وه

یو وخت ملګرو نکریزې تیاري کړې د هنرمندانو مخې ته یې چوکې او میز کیښود زه یې کینولم د نکریزو سندره چالانه شوه ملګرو راته نکریزې ووهل هلته کور کې هم د تخت شاني مراسم جوړ شول لاړم کور ته نازنین په چوکې ناسته وه زه یې هم خوا کې کیناستم نازنین په خپلو نرمو لاسونو زما لاس ونیوه د شرم نه یې نه کتل ساه یې اخیستله او په لاس کې راته نکریزې ووهل ټولو چغې او چکې کړې خو نازنین ډیره ورخطا ښکاریده لکه زما یې زړه بې واره درزیده

ما ورته غوږ کې وویل د غم لورې ولې داسې ورخطا یې

هغې وویل لارې شه هیڅ نشته

ما ویل څه خبره خو شته زما هم زړه درزیږي ویل یې لرې شه کنه چغه وهم

زرغونې مونږ ته خندل راغله ویل یې فرازه دا څه پخ پخک کوې څه خبره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل هیڅ هسي دینه مې پوښتنه کوله چې مور او پلار ته دې ویلي چې زه دلته یم دي سره نازنین مسکي شوه او زرغونې خه وخاندل

د نکریزو پروگرام ختم شو بهر ووتم سیل هماغسي په درز کې شروع وو

شپه نیمي ته رسیدلې وه کور کي ارامي شوه خو دیره کې لا شور جوړ وو نیت مې وکړو چې نور لاړ شم کور ته

لاړم کور ته مور دې مې ناست وو د کلی ښځې تللي وي یواځې خپلوان پاتي وو

یوه شیبه ورسره کیناستم موبایل مې راویست زرغونې ته مې میسج وکړ

که تاسو نور مهرباني وکړي زما د خوب وخت پوره شوي غواړم ارام وکړم که تاسو له کوټې نور راوزي

لږه شیبه وروسته د کوټې نه د خندا اواز راغې زرغونې دومره په زوره وخاندل چې ټول انګړ یې پسر واخیست

میسج یې وکړ

گرانه فراز جانه د قانون له مخي نن شپه دا کوټه زمونږ ده تاسو کولې شي د مور په کوټه کې ارام وکړي سر له سبا ستا حق جوړیږي

میسج یې وکړ او بیا یې خندا پورته شوه

ما ورته ولیکل سمه ده تاسو ته خه شپه غواړم زه لاړم د فرهاد دې حجره کې ارام کوم

پاسیدم انگړ کې مې ټوخي وکړ او د دروازي په طرف مې د تک تمثیل وکه

دې وخت کې مې کتل څانگه له کوټې ووته

فرازه وروره څه خو دې پکار نه وو

ما ویل نه هیڅ مې پکار نه دې

زرغونې اواز وکړ رازه ارام دې وکړه مونږ ووتلو

ما ویل نه مننه زه ځم د ملگرو خواته تاسو ته خه شپه

همداسي ووتلم زرغونې ډیري چغې کړي زما فکر یې خراب کړو

یوه شیبه حجره کې کیناستم کتل مې نازنین میسج وکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غم زویه زه دې دلته د مور سر لپاره راودي یم ژر راشه کنه خپله درپسي درځم

ما ورته میسج وکړه ته پوهه شه زرغونه او ځانګه پوهه شه زه نه درزم

وي لیکل شرم دې د غم زویه ژر راشه

ما وویل ورته چې بس فکر مې خراب شو نور موبایل بندوم قراري ویده شي

موبایل مې بند کړه

ګورم چې راپسي یې راته د ماما وړه لور ولیږله راغله ویل یې کور کې درته اواز کوي

زه هم روان شوم دننه شوم کور ته ټوخي مې وکړ انجوني له کټوي ووتل ځانګه د دروازي مخکي ولاړه وه ویل یې اول به روپي راکوي بیابه دننه زي

ما ویل دا رواج خو والله که په یوګاندا کې هم اوسي دا کوم رواج دې

ویل یې بس دا زما رواج دې

زما جیب کې د شلو روپو کاپې ټوله مې ورته ورکړه رانه په خوشالي سره روانه شوه

ما په ځان کلمه وویله دروازه مې ټک ټک کړه او په قراره ننوتم

نازنین لکه د ځوارلسمي سپوږمۍ ناسته وه په لیدو مې زړه په ټوپونو شو

منډه مې کړه او کلکه مې په غیږه کې ونیوله په ټوله کوټه کې مې وګرزوله بیرته مې تخت کې کینوله او خه ډیره مې ښکل کړه

نازنین وویل بس که نور د غم زویه څه چیرته خو درنه ځم نه چې ځان نه دې لیوني جوړ کړي نور به ترمرګه درسره یم مه ورخطا کیږه

ما ویل نازنین زړه مې غواړي چې دې وخورم ته لا وایې صبر وکړه سر مې پخپل غیږه کې کیښود او ورته مې کتل

نازنین په خندا شوه او وي ویل خدایه زما دې توبه وي څه نادیده سره مې سر شو کله یې جلۍ نه دې لیدلې همداسي راته ګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ويل نازنين خبره د ښايست ده نن که حوري هم تا وګوري نو ستا له حسن نه به وشرميږي نن ته ډيره ښايسته ښکاري

نازنين کيناسته ځانته يې نږدې کړم او ښکل يې کړم فرازه زما خاونده زما دنيا زما اوجوده زه د الله نه ډېره شکرګزاره يم چې اول يې ته زما ژوند ته راوړلې او بيا يې راته د ټول عمر لپاره راکړې

او بيا يې وويل فرازه رازه چې دواړه د شکراني لمونځ وکړو چې مونږ دواړه الله يو بل ته ورسولو

ما ويل سمه ده رازه زه په لمانځه ودريدم دا هم راغله زما سره جوخته خې لاسته ودريده لمونځ مو وکړو او بيا مو دعا وکړه د الله نه مو د خوشاله ژوند او نيک عمله اولاد غوښتنه وکړه

نازنين زما په ځنګون سر کيښود فرازه ته پوهيږې چې ما ددې وخت څومره ارمان کړې وو ما ويل کله به وې چې زه مې د فراز په غيږه کې سر کيږدم نن مې الله دا ارمان پوره کړو

ما وويل نازنين زه ډير خوش قسمته يم چې الله راته ته راکړې نو اوس نور هيڅ غم نه لرم او نه کوم ارمان

بيا مو د فاميل خبرې شروع کړې

نازنين وويل بس که فرازه زه په هرڅه پوهيږم ترڅو چې ژوندۍ يم دا موقه به تاته در نه شي چې څوک زما له خوا تاته شکايت وکړي زه به ستا د کورني داسي قدر او عزت کوم لکه د خپل مور پلار خويندو او ورڼو

ما نازنين له غاړې تاوه کړه او ښکل مې کړه اوس نو نمبر د نازنين د ښکلولو راغې وي نيولم ما ويل نازنين لک صبر دا ګروپ به ګل کړم بيابه کيسي کوو

ګروپ مې ګل که نازنين خه ښکل کړم بيا يې سر زما د سر لاندې کيښود او ځانته يې نږدې کړم

پاااااااااااااايييييييييې

ملګرو ستاسو د هريو نه له زړه له کومې مننه کوم چې په دې کيسه کې مو ماسره تر اخيره ملتيا وکړه ماته مو ډاډ راکړو کيسه مو خوښه کړه او تردې ځايه مو راورسوله

رب دې د ټولو هغه ملګرو ارمانونه پوره کړي چې چا چا پوري زړه تړلې اوسي رب مو ټول خپل مقصد او مينه کې کامياب کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هغه ملګرې چې خپل مرام ته نه دې رسيدلي رب دې ورته صبر نصيب کړي

ملګرو د يو چا په تک ژوند نه ختميږي کوشش وکړي د ژوند لپاره لاره ولټوي ژوند نوري ډيري خوشالي هم لري همدا ژوند نه دې چې بس ختم شو يقين لرم چې داسي يو وخت به دربانديې راشي چې په نوي ژوند کې به مو پخواني يادونه بلکل ورک شي

رب مو تول خوشاله لره ترڅو چې د يوي بلي نوي کيسې سره ستاسو حضور ته رازم تاسو په لوی خدای ج سپارم د الله پامان

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library